

SWEN HASEL

**SUFLETE
CIURUITE**

CUPRINS

CUM SĂ FURI UN TANC	7
GROTA NEFERICIRILOR	32
MARIA	58
PRIETENI	81
POVARA SUFLETELOR NOASTRE	104
AMINTIRI FĂRĂ SENTIMENTE	119
ADIO, PANZER	140
ULTIMA BĂTĂLIE	151

Cu un icnet scurt de durere, blondul camarad se prăbuși pe spate, în noroiul de pe fundul tranșeei. Glonțul ucigaș îi străpunsese fruntea chiar sub casca de oțel și îi ieșise prin ceafă, o dată cu bucăți însângerate de creier și așchii de os. Ochii lui albaștri rămăseseră larg deschiși, exprimând o surpriză nemărginită. Evident că habar nu avusese când pășise în moarte. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Pentru el, viața fusese o mamă vitregă; nu-i oferise nimic altceva decât clipe amare.

— Cum scăpăm de-aici, Swen? întrebă Mărunțelul surescitat, trăgându-mă de mâneca vestonului.

Gloanțele suierau pe deasupra capetelor noastre ca un roi de viespi infuriate. Ploaia mărunță și rece curgea întruna de trei zile și trei nopți. Cu regularitate de ceasornic, câte un obuz bubuia în apropiere, parcă înadins ca țiuitul înnebunitor din urechi să nu înceteze nici măcar o secundă.

— Numai Dumnezeu știe, prietene! i-am răspuns matahalei. Până una-alta, bagă-ți divla la cutie, să nu sfârșești și tu ca răcanu-ăsta nefericit!

Pentru Mărunțelul, tranșeea era neîncăpătoare. Statura lui uriașă era acum un inconvenient major. Trebuia să stea, pur și simplu, în fund, direct în noroiul rece, pe când noi foloseam, cum era și firesc, genunchii din dotare. Focul bătăliei îl extazia întotdeauna pe Kreutzfeld, dar de data aceasta era strigătoare la cer umilința pe care trebuia s-o îndure: el, marele și celebrul soldat al Reich-ului, să lupte stând în fund în noroi!

— Băieții noștri cad ca muștele! strigă Mercenarul, aflat la câțiva metri în stânga mea. Trebuie să facem ceva!

Dar ce puteam face împotriva unui regiment de rusnaci înnebuniți, puși pe căsăpit nemți și însetați de sânge? Datorită Feldmareșalului Klaus von Kirschen, plutonul locotenentului Leuwe, ce cu onoare făcea parte din Regimentul 26 Panzer – Grenadiere, se găsea acum într-un clește din a cărui strânsoare nu mai avea scăpare. O simplă și idioată greșeală de tactică ne aruncase în mijlocul infernului, iar boșorogul ăla căcăcios ținea probabil în mână dreaptă un coniac fin franțuzesc și în cea stângă un trabuc cubanez veritabil, durându-l fix undeva de soarta plutonului unui oarecare locotenent pe nume Leuwe.

Ne trimiseseră în plin câmp, într-o nenorocită lună de octombrie, cea mai ploioasă și mai friguroasă lună de octombrie din viața noastră, în Câmpia Română, pentru a asigura retragerea unor regimente germane care nu aveau să se mai retragă niciodată. Regimentul 26 Panzer – Grenadiere se transformase, de câteva zile, în Regimentul 26, pur și simplu, Panzer-ele rămânând mult în urmă, minunatele și dragele noastre tancuri, pradă de război pentru cine știe ce nespălați tanchiști sovietici.

— Atenție!!! strigă Moșul, aruncându-se deodată peste mine și peste Mărunțelul.

Vâjâitul sinistru al obuzului vesti moartea. Sunetul adânc îmi reverberă în tot trupul, iar explozia care urmă, chiar deasupra capetelor noastre, aproape că ne sparse timpanele. Parcă tone de pământ s-au revărsat deodată peste noi, îngropându-ne de vii. O așchie fierbinte de obuz a mușcat din brațul meu și, imediat după aceea, muchia de oțel a căștii Moșului m-a lovit cu putere în tâmplă. Negura m-a luat în stăpânirea ei absolută. Ultimul gând conștient a fost: „În sfârșit, mor...”.

CUM SĂ FURI UN TANC

Pământul este esența tuturor lucrurilor. El este totul. Din pământ ne naștem, pământul ne hrănește, în pământ ne întoarcem. Iar renașterea tot pământului i se datorează în cele din urmă.

Nu știu ce anume m-a ținut în viață, poate rana arzătoare provocată de schija-încinsă din obuzul ucigaș, poate ploaia mărunță și deasă, rece ca gheața, ce nu mai conținea de trei zile, care făcuse ca solul să capete o consistență ca de plastilină, ori poate mitraliera grea ce se înțepenise pe cele trei crăcane și pelerina de piele a Moșului, care căzuse peste ea, formând astfel un spațiu gol în mormanul de pământ care ne acoperea. Sau poate toate astea la un loc, nu știu...

Cert este că usturimea din braț m-a trezit la realitate. Nu mai aveam aer, mă sufocam. Iar în spinarea mea, trupul lui Beyer părea de o sută de ori mai greu decât în realitate. Mărunțelul gemea încet, scâncea ca un copil. Apoi mi-am dat seama că urechile mele nu mai auzeau bine datorită exploziei declanșate chiar deasupra noastră, în buza tranșeei.

Fragmentele de realitate au început să se adune la un loc și întregul să capete contur. Amintirile mi-au revenit. Și, o dată cu ele, dorința de supraviețuire. Mărunțelul nu scâncea, nefericitul, ci striga și se zbătea, încercând disperat să iasă la aer. Singurul care nu mai mișca era Moșul. Și-atunci, un gând dureros mi-a trecut din minte direct prin inimă, săgetându-mă mai tare ca o mie de schije incandescente. Moșul ne salvase viețile, sacrificându-și-o pe-a lui!

— Swen! Swen!! urlă Mărunțelul sub mine, dar vorbele lui sunară înfundat, ca de la o mie de metri distanță. Ia-ți împușitul de genunchi de pe gâtul meu!...

M-am smucit, trăgându-mi cu greu piciorul înțepenit. Mișcarea mea a antrenat-o pe cea a pelerinei Moșului, care a căzut peste mitraliera înfiptă în pământ. Unul dintre crăcanele acesteia m-a lovit peste gură, zdrobindu-mi buza de jos și bărbia. Mi-am supt sângele amestecat cu noroi și-am înjurat în gând, dar imediat am realizat că trag în piept aer rece, curat!

Cu o sforțare supraomenească am izbutit să apuc mitraliera și am împins-o disperat, făcându-mi loc spre raza plumburie de lumină ce pătrunsese timidă pe lângă pelerina Moșului, în mormântul nostru improvizat.

— Criminalule! răcni Mărunțelul, simțind aerul proaspăt. M-ai călcat pe față, dobitocule! Când o să ies de-aici, îți scot mațele și ți le-atârni în jurul gâtului!...

Avea chef de glume, namila, semn că salvarea noastră era aproape. Am izbutit să scot capul afară și primul lucru pe care l-am făcut a fost să trag avid aer proaspăt în plămâni. Apoi, făcând abstracție de durerea ce-mi săgeta brațul rănit, am îndepărtat cu amândouă mâinile mitraliera grea și m-am întors repede spre camaradul care ne salvase viețile. Moșul se afla răstignit pe burtă, pe grămada de pământ, cu picioarele îngropate până aproape de fese, cu capul acoperit, de la gât în sus, de pelerina lui neagră de piele. Nu mai mișca. L-am pus două degete la gât, să-i iau pulsul. N-am simțit nimic. Și-am împietrit, lovit parcă de trăsnet.

În război e ceva obișnuit să-ți pierzi camarazii. Doare, dar nu multă vreme, pentru că timpul e prețios când trebuie să-ți protejezi propria-ți viață. Însă Moșul, pierderea lui... Dumnezeu! Nu avea nici un grad de comparație. Moșul n-avea voie să moară! Moșul era un supraviețuitor! Moșul era nemuritor!

L-am apucat de subsuori și l-am tras afară din grămada de pământ. L-am rezemat apoi de peretele tranșeei. Nu mai vedeam nimic altceva în jur, nu mai auzeam nimic, nu mai conta nimic, doar camaradul care-mi salvase viața. Cu gesturi precipitate, i-am desfăcut casca și am aruncat-o repede cât colo. L-am luat iar pulsul. Slavă Domnului! Inima continua să-i bată. Încet, abia sesizabil, dar bătea!

Mărunțelul mi-a pus ușor o mână pe umăr. Nici nu-l simțisem când ieșise de sub pământ și se apropiase de mine.

— E...?!

Am clătinat din cap și abia atunci mi-am dat seama că plângeam. Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei, înșirându-mi noroiul pe toată fața. Simțeam o atât de mare ușurare în sufletul meu, de parcă s-ar fi terminat, în sfârșit, războiul!

— Pe toți criminalii iadului!? exclamă Kreutzfeld cu vocea lui de tunet.

Stătea în picioare, cât era de lung, și se răsucea când la stânga, când la dreapta, dezorientat, amețit, pierdut. Părea o arătare de coșmar ieșită din poveștile cu uriași înfricoșători. Murdar din cap până-n picioare, cu părul năclăit de noroi, cu răni sângerânde pe față și la cap. Doar ochii săi vii, mari acum cât două cepe, exprimând o uimire fără margini, mai arătau că aparține cu adevărat rasei umane.

— Unde... unde sunt...?!!!

I-a căzut falca. Apoi a căzut și el, în genunchi. M-am uitat, la rândul meu, de jur-împrejur, la fel de uluit. Pentru câteva momente, Moșul a devenit o simplă amintire. Și-am înțeles ce se întâmplase. Frontul se deplasase, pur și simplu, la mai bine de un kilometru și jumătate în spate. Tăvălugul rusesc trecuse peste noi fără să-l simțim, iar acum luptele se dădeau în apropierea lizierei unei păduri pe care abia o mai puteam zări prin perdeaua ploii mărunte ce cădea neconținut din cerul de plumb. Sunetele înfundate ale luptei ajungeau cu greu la noi, ca de pe alt tărâm. Cerule! Cât stătusem îngropați acolo, sub malul de pământ?!

— Suntem morți, iar ăsta e iadul! se căina amarnic Mărunțelul, cu capul în palme. Dumnezeuule, alt iad nu găseai pentru noi? Tot pe-ăsta l-ai ales!?...

— Nu e nici un iad, l-am contrazis, bătându-l încet pe spate. Pur și simplu, au trecut de noi. Ridică-te odată de-acolo și hai să vedem ce-i cu Beyer.

— Dar, cum de-au...

— N-are importanță! l-am întrerupt, aplecându-mă din nou asupra tovarășului nostru încă inconștient. Fă bine și adu-mi niște apă!

Matahala a dispărut de lângă mine, fără să mai stea pe gânduri. Mărunțelul era un om de acțiune, la urma urmelor. Iar pentru un camarad rănit ar fi fost în stare să se arunce și în foc. Și să și iasă cu el de-acolo!

Moșul respira acum regulat. Mi-am dat seama de asta după mișcarea ritmică a pieptului. Pulsul îi devenise mai puternic, însă, în pofida acestui lucru, mai păstra încă pe figură blegeala aceea specifică leșinatului. I-am deschiat copcile de la veston și i-am șters un pic fața nămolită. M-am uitat după răni. Incredibil, dar nu se vedea nici măcar una!

— Cum e? făcu Mărunțelul, întinzându-mi un bidonaș plin cu apă.

Am ridicat din umeri.

— Vedem acum...

Am turnat apă rece în pumn și l-am stropit pe Beyer pe față. Nici o schimbare. Am repetat figura, de astă dată vărsându-i direct din bidon. În afara faptului că noroiul a dispărut, luminându-i chipul, nu s-a întâmplat nimic.

— Țsta doarme...!? scrâșni Mărunțelul și, dintr-o dată, înainte ca eu s-apuc să mă împotrivesc, l-a apucat pe Moșul de bărbie și i-a trosnit o palmă usturătoare.

Capul lui Beyer a zburat într-o parte, iar mie mi-a stat inima în piept.

— Hei, țcănitule, ești nebun?! i-am strigat, uitându-mă chiorăș la el. Nu puteai s-o faci și tu mai cu milă?

Dar tratamentul avu efect. Moșul deschise brusc ochii și se uită buimac la noi, frecându-și impacientat falca lovită.

— Sunteți nebuni de legat, pramatiilor! Amândoi! Iar în ceea ce te privește, Kreutzfeld, am să ți-o plătesc eu odată și-odată. În halul ăsta dai numai în dușmani, ticălosule, nu în camarazi!... Sunteți nebuni!

M-a pufnit râsul. Nu m-am putut abține. O simplă descărcare nervoasă. Dar Mărunțelul era atât de încântat de isprava sa, încât se vedea de la o poștă că dădea pe-afară de mândrie.

— Am să vă cer ca de-acum încolo să-mi spuneți „Cel-care-te-scoală-din-morți”! declară el cu glas tunător.

— O să-ți spunem pe naiba! mormăi Moșul. Ajutați-mă să mă ridic de-aici...

Am făcut-o amândoi, și eu, și Kreutzfeld, fericiți. Eram iarăși o echipă. E adevărat, incompletă încă, dar totuși o echipă. Și simțeam că putem să răsturnăm și munții împreună.

— Pfiiuuuuuu!!!? fluieră Moșul, privind în jur. Dă' ne-a atins tăvălugul rusesc, nu jucărie! Ia uite-i până unde au ajuns! Cât am stat pe lumea cealaltă, Swen, băiatule, o jumătate de ceas, un ceas?!

— Habar n-am, i-am răspuns.

Mărunțelul a ridicat din umeri, fără să-și poată șterge de pe figură zâmbetul lui tâmp. Părea că-și revenise complet la starea lui normală și era bine să-l știm așa.

— V-ați uitat după ai noștri? continuă Moșul. E vreunul mort?

De astă dată, am ridicat amândoi din umeri. Nu ne gândisem la asta!

— Hai să verificăm, comandă Beyer. Dar, mai înainte, scormoniți după pușcoace. Vom avea nevoie de ele...

Avea dreptate. Dar când n-avusese Moșul dreptate în tot războiul ăsta împuțit? Drept pentru care ne-am folosit lopețile de campanie și am scos la iveală, din grămada de noroi sub care ne aflasem, Schmeisser-ele cu care ne dotase cel de-al III-lea Reich. Cam nămolite ele, dar funcționau ireproșabil. Marfă germană, calitatea a-ntâia! Apoi am apucat-o de-a lungul tranșeei, eu cu Moșul într-o parte, Mărunțelul în cealaltă.

O dată tensiunea amorsată, s-a scurs și adrenalina care ne dăduse aripi. Așa că rana de la braț a început să îmi atragă din nou atenția, în stilul ei specific, al naibii de usturător.

— Beyer, trebuie să-i fac ceva chestiei ăsteia, i-am arătat Moșului tăietura.

— Dă-mi să văd, spuse el. (Cercetă rana câteva momente, despicându-mi și mai mult vestonul și-așa hărtănit.) Hmm, mormăi, a pătruns cam adânc, nenorocita... Dar o dăm noi afară, stai fără grijă.

Și, înainte să mai apuc să zic ceva, și-a scos baioneta din teaca atârnată la sold. Știam ce-avea să urmeze. Așa că am strâns din dinți și mi-am desfăcut vestonul și cămașa, eliberându-mi brațul.

— Stai așa, zise Moșul, să punem un garou aici.

A folosit curelușa de piele de la bidonul cu apă. Mi-a strâns cu putere mușchiul, la trei degete deasupra rănii, apoi m-a pus să întind brațul spre el și să stau nemișcat. A spălat bine locul cu apă din bidon. Mă privi un pic melancolic și zise:

— Era bun basamacul lui Portta acuma...

Am urlat de durere când vârful baionetei a pătruns în rana deschisă, în căutarea așchiei de oțel. Dar am continuat să strâng din dinți și să rezist. Cel puțin în teorie, un soldat al glorioasei armate germane n-avea voie să crâcnească în fața unei răni „superficiale” precum cea pe care o aveam eu la braț.

— Fii atent! m-a avertizat Beyer. Acum o scot! Mai rezistă puțin...

Mi-au dat lacrimile și aproape că am leșinat. M-am clătinat pe picioare, iar el a observat. A mai înaintat un pic cu vârful baionetei în carnea mea și a tras în sus, apucând schija între degete.

— Gata, Swen, ai scăpat. Hai să te-asezi un pic jos...

M-am dus, sprijinindu-mă de el, căci durerea pur și simplu mă secase. M-am așezat direct în noroi și-am dat să-mi trag cămașa înapoi pe mine.

— Nu, Swen, mai las-o așa. Trebuie să cauterizăm rana, să nu se infecteze, spuse calm Moșul.

Altă distracție, Dumnezeu! Mai bine stăteam cu schija în carne. N-aș fi fost singurul, în orice caz. O mulțime de alți camarazi purtau în ei astfel de „suveniruri”, achiziționate din locuri care mai de care mai „exotice” de pe întreg frontul.

— Dar n-am nici un arzător!... continuă el. (Ridică privirile și se uită în jur, după care se aplecă asupra mea.) Rămâi aici și odihnește-te un pic, mă duc să caut unul.

Și a dispărut repede.

Eram amețit și obosit, dar n-avea să mă doboare așa ceva pe mine. Important era că scăpasem cu viață. A nu știu câta șansă dată de Cel de Sus unui păduchios ca mine. Alții, nefericiții, n-avuseseră însă norocul ăsta. Și m-am uitat în dreapta, la trupul fără viață ce zăcea rășchirat într-o poziție cu totul nefirească în noroiul de pe fundul tranșeei. Nu-i puteam vedea fața, dar cu siguranță n-avea întipărită pe ea o expresie de satisfacție. Nu. De-a lungul anilor petrecuți pe câmpul de luptă învățasem un lucru: și anume că omul nu se duce niciodată în moarte zâmbind satisfăcut. Nu există morți veseli, nicăieri în lume.

— Swen! am auzit vocea Mărunțelului. Ridică-ți hoitul de-acolo și vino de ne-ajută. L-am găsit pe Heiden. E rănit, năsosul. Are umărul făcut terci, săracul!

N-am mai zăbovit. Mi-am adunat forțele și l-am urmat pe Kreutzfeld.

— Tu n-ai nimic? l-am întrebat curios, amintindu-mi că-i văzusem fața plină de sânge mai devreme.

— Ba da. O poftă nebună de-a beli câțiva rusnaci! Nu știu cum să-ți spun, camarade, dar abia aștept să jupoi vreo doi de vii!...

— Hm... O să ai ocazia mai curând decât crezi, i-am zis. Uite-i că vin!

Dacă nu l-aș fi apucat strâns de mână, Kreutzfeld s-ar fi repezit către cei doi soldați ruși care se apropiau dinspre câmpul de bătălie, fără să-și ia nici cea mai mică măsură de prevedere, fără măcar să-și folosească arma. Ar fi fost în stare să-i omoare pe amândoi doar cu mâinile goale.

— Ușurel, amice! Lasă-i să se mai apropie, acum sunt prea departe...

— Le mănânc beregățile! scrâșni Mărunțelul. Le scot ochii și-i ronțai ca pe alune! Îi pun la frigare și le halesc ficații!...

— Le faci ce vrei tu, dar până atunci hai să-l ajutăm pe Heiden.

Julian Heiden încasase un glonț, însă nu în umăr, cum spusese Mărunțelul, ci sub umăr, mai curând în apropierea subsuoarei. Plumbul intrase prin față, îi străpunsese carnea și ieșise prin spate, fără să întâmpine nici o rezistență din partea vreunui os. Însă rana era al naibii de dureroasă și orice mișcare pe care ar fi făcut-o i-ar fi dat serios de furcă. Și, peste toate, fiindcă fusese prins pe picior greșit, nu mai apucase s-o șteargă împreună cu restul plutonului, când rușii veniseră buluc peste ai noștri. Profitând, deci, de rana ce-i împrăștiase sângele peste tot și de confuzia luptei, ca un brav viitor ofițer german, Heiden făcuse pe mortul, cu fața-n noroi, rugându-se la Dumnezeu să nu-și golească vreun bolșevic încărcătorul în spinarea lui expusă ca la piață. Furtuna rusească trecuse, iar el, ca prin minune, rămăsese în viață. Dar pierduse prea mult sânge și acum era slăbit atât de tare, încât abia mai putea să vorbească.

— L-ai trezit? îl întreabă Mărunțelul pe Moșul, aflat lângă camaradul nostru. Nu de alta, continuă el, râzând sarcastic, dar avem companie și-ar fi cu adevărat urât din partea lui să nu ne însoțească la petrecere...

Moșul săltă cu precauție capul peste malul tranșeei și privi cercetător peste câmp. Cei doi soldați inamici se apropiaseră acum la doar câteva sute de metri.

— Swen, Kreutzfeld, ordonă el scurt, redevenind deodată superiorul rece pe care-l știam, voi rămâneți aici, cu Heiden. Mă ocup eu de cei doi.

— Le vreau eu scalpurile! sări Mărunțelul, arțăgos. Eu mă duc! Voi stați aici!

— Nu! replică Beyer cu autoritate. Trebuie lucrat curat. Și în liniște deplină. Nici un foc de armă, să nu atragem atenția și celorlalți. Suntem în viață, e adevărat, dar nu uitați că ne aflăm în spatele liniilor inamice!

Mărunțelul își înghiți replica ce-i stătea pe buze și acceptă cu un oftat raționamentul lui Beyer. Când era vorba de o situație de luptă, experiența Moșului își spunea întotdeauna ultimul cuvânt.

Beyer și-a mai verificat o dată armamentul, s-a asigurat că baioneta este bine prinsă în teacă și a dispărut repede de lângă noi. Știam de-acum că nu trebuie să ne mai facem griji. Cei doi ruși, sărmanii, mai aveau puține minute de trăit... Căci Moșul plecase la vânătoare!

Ne-am aplecat asupra lui Heiden. Problema lui era mai gravă decât a mea. Mult mai gravă. Dacă nu îl duceam repede la un spital de campanie, pentru că i se scursese prea mult sânge, risca să-și piardă viața. Și oricât de bizar ne apărea nouă Heiden, întotdeauna ahtiat după grade și funcții, la urma urmei era tovarășul nostru de arme, iar pentru un astfel de om te sacrifici chiar tu dacă este nevoie.

Însă cel mai apropiat spital de campanie se afla la aproape cincisprezece kilometri înaintea noastră, în mijlocul convoiului care se retrăgea val-vârtej din țărișoara care se întorsese brusc împotriva noastră, aliindu-se, în pofida tuturor așteptărilor analiștilor, cu dușmanul.

Fiindcă nu mă puteam mișca în voie din cauza rănii, i-am dat instrucțiuni Mărunțelului:

— Taie-i vestonul! Curăță-i bine rana! Preseaz-o tare cu fâșia asta de cămașă! Acum prinde-i umărul strâns cu restul cămășii!

Heiden leșină de două ori cât ne-am ocupat de rana lui. A doua oară am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna. Dar și-a revenit brusc atunci când Mărunțelul i-a șoptit la ureche că, dacă luptă și scapă cu viață, va primi, cu siguranță, „Crucea de Onoare” și gradul de ofițer pe care Heiden și le dorea cu atâta ardoare.

— Cum îl ducem la spital? mă întreabă Mărunțelul, mai serios ca niciodată.

M-am gândit numai o clipă.

— Cu tancul.

Kreutzfeld a făcut ochii mari.

— Ești nebun, Swen! Ești nebun de-a binelea, dar tocmai de-asta te iubesc!...

Am surâs, realizând că spusesem o neghiobie mai mare ca mine, iar faptul că i-o spusesem tocmai Mărunțelului avea să mă coste foarte scump.

— Îl așteptăm pe Moșul, am zis. Să vedem ce părere are și el...

Și ne-am ridicat, aruncându-ne ochii dincolo de buza tranșeei, să vedem spectacolul.

Cei doi soldați ruși erau – bineînțeles, cum altfel, orice armată își are speciemenele ei! – „căutători de comori”. Poposeau la fiecare cadavru, fie de-al lor, de-al nostru sau român, și-l verificau cu atenție. Îi deschideau larg gura, cu cleștele pregătit, apoi treceau la buzunare, uitându-se după lucrurile de preț. Aveau și-o sticlă cu ei, pe care și-o pasau unul altuia la răstimpuri.

Moșul nu se vedea nicăieri, dar, fără nici un dubiu, se găsea acolo, gata de atac, asemenea unei feline răbdătoare, sigură pe tactica sa de vânătoare, verificată de atâtea și atâtea ori în situații de luptă.

— Uite-l! șuieră Mărunțelul, dându-mi un ghiont.

— Hei! am strigat printre dinții încleștați. Fii atent ce faci, ticălosule! Ai uitat că sunt rănit?

Dar matahala era prea captivată de ce-avea să urmeze ca să-mi mai acorde și mie vreo atenție. Fremăta ca și când s-ar fi aflat pe jar. Își dorea să fie acolo, alături de Moșul.

L-am zărit și eu pe Beyer, la mai bine de treizeci de metri distanță. Părea căzut într-o rână, într-o poziție nefirească, cu fața întoarsă spre noi, plină toată de noroi.

— Acuma! scrâșni Mărunțelul din dinți lângă mine. Acu' i-o-nfige!...

Rusul se aplecă asupra *Feldwebel-ului*. Cu o mișcare fulgerătoare, mâna dreaptă a Moșului execută un arc de cerc prin

aer și beregata bolșevicului deveni dintr-o dată izvor de sânge. Căzu ca secerat, cu palmele încercând zadarnic să acopere tăietura adâncă ce-i brăzda gâtul.

Feldwebel-ul se ridică iute, înainte ca cel de-al doilea soldat rus să înțeleagă ce se petrece. Lama ascuțită a baionetei lui Beyer îi poposi între omolați. Rusul încercă să riposteze, întorcându-se cu fața spre atacatorul său și punând mâna pe armă. Avu soarta camaradului său, căci Moșul nu-i dădu nici măcar o șansă.

Îl văzurăm pe Beyer aplecându-se încă o dată asupra celor doi, dându-le lovitura de grație, apoi se întoarse și o porni, aplecat de spate, înapoi spre noi.

Mărunțelul fierbea lângă mine. Nu mai avea stare deloc. Vru să-iasă numaidecât în întâmpinare Moșului, dar nu l-am lăsat.

— Prada! făcu el spre mine, turbat. Beyer e-atât de tâmpit, încât n-a luat prada!!

— Dă-o-ncolo de pradă! i-am strigat. Trebuie să ne gândim cum să ne salvăm fundurile și cum să-l ducem mai repede pe Heiden de-aici...

Între timp, Moșul ajunse gâfâind înapoi. Mărunțelul îl privi cu ură și admirație în același timp. Beyer îi aruncă doi săculeți kaki, murdari.

— Ia de-aici! spuse zeflemitor. Și liniștește-te!...

Ochii lui Kreutzfeld se luminară dintr-o dată. Prinse săculeții din zbor și-i cercetă nerăbdător, vărsându-le conținutul în palma lui mare. Verighete, inele, dinți de aur, lăncișoare, ceasuri, cruciulițe, bani de aur și de argint... Portta avea să moară de ciudă!

— Ce-i cu Heiden? se interesă Moșul, răsufând din greu în încercarea de a-și potoli respirația.

— Nu-i a bună, i-am răspuns, clătinând din cap cu îngrijorare. Trebuie să-l ducem repede la un spital, altfel se stinge...

— N-aș... n-aș prea crede...

Era vocea lui Heiden. Slabă, nesigură, lipsită de vlagă, dar, totuși, vocea lui. Izbutise să se ridice în genunchi și să se întoarcă spre noi, sprijinindu-se de peretele mălos al tranșeei.

Beyer duse mâna la buzunar și scoase o sticlă murdară de noroi, pe jumătate plină.

— Ia o gură zdravănă! îl pofti pe Heiden.

Dumnezeule, le luase rușilor și votca!

Julian Heiden trase o dușcă, își clăti gura cu ea și apoi o înghiți, strâmbându-se de parcă ar fi băut oțel topit. Îmi pasă apoi mie butelca. Era mană cerească, nu altceva. Ardea beregata și stomacul mai ceva ca spirtul! Căci nu era votcă!

— Ce-i asta?! am exclamat, plăcut surprins.

Mărunțelul mi-o smulse din mână și bău și el.

— Uuuahhh! E-al naibii de bună, fraților! făcu el, strâmbându-se și plescăind admirativ din limbă.

Îi dădu sticla înapoi Moșului. Fu rândul lui să încerce licoarea. O plimbă multă vreme prin gură înainte să o înghită.

— Ahhh! exclamă. Categorie, nu e votcă!

— Trebuie..., trebuie să fie o băutură românească, murmură Heiden. Mai dă-mi o gură...

— Nu! se opuse Beyer repede. Arde al naibii! E leac curat pentru răni...

Julian Heiden înțelese și făcu ochii mari. Moșul se întoarse iute spre Mărunțelul.

— Kreutzfeld, ține-l! ordonă el, scurt.

Mărunțelul îl apucă strâns pe Heiden, care se consolă cu situația și nu mai făcu nici o mișcare. Beyer îi desfăcu bandajul improvizat și turnă băutură arzătoare pe rana deschisă. Heiden leșină din nou.

— Întoarce-l! ceru Moșul.

Vărsă și pe unde ieșise glonțul, iar Heiden se trezi din leșin, urlând de usturime.

— Pe toți sfinții din Ceruri! scrâșni cu glasul sugrumat de suferință. Ce naiba e asta, oameni buni, pentru numele lui Dumnezeu?!...

— Bandajează-l la loc, Kreutzfeld! porunci Moșul, imperturbabil. Apoi se întoarse spre mine, rânjind teatral: E rândul tău, Swen, băiatule!

Mi-am oferit de bunăvoie brațul, dar am întors prevăzător capul într-o parte. Pur și simplu, mi-au dat lacrimile de usturime!

Am mai luat apoi fiecare câte o gură generoasă din sticlă, după care Moșul, improvizând un dop dintr-o zdreanță de cămașă, a pus butelca la păstrare în propriul buzunar. Fusesse foarte inspirat că o luase

de la ruși. Băutura ne mai încălzise sângele și-acum ne simțeam cu totul altfel, parcă mai întremați, mai în putere, gata s-o pornim la drum.

Am „măturat” tranșeea în căutarea altor camarazi vii, dar nu mai era nici unul.

— Ce facem acum? întrebă Heiden cu glas stins, când ne-am întors la el.

— Lăsați-mă câteva clipe, să mă gândesc, răspunse Moșul, concentrat.

Dar Mărunțelul n-avu de lucru, dovedind că și o namilă ca el are uneori tinere de minte.

— Swen zicea ceva de-un tanc...

Trei perechi de ochi se năpustiră asupra mea, înfometați, încărcăți de speranță. Am ridicat din umeri, clătinând din cap ca un școlar, bătând în retragere.

— A fost doar o idee, am rostit cu jumătate de glas. O idee nebunească!...

— Nebunească, da. Dar genială! exclamă Beyer, de-a dreptul entuziasmat.

— Asta înseamnă un drum până în bârlogul rusnacilor! aruncă și Heiden cu piatra în apă.

— Așa e, aprobă Mărunțelul, cu o luminiță jucăușă în priviri. Și abia aștept să-l fac!

— Divizia de blindate rusești se află, dacă țin eu bine minte, reluă Moșul ceva mai vesel de astă dată, la vest de-aici, dincolo de satul părăsit pe lângă care am trecut aseară...

— La mai bine de zece kilometri de-aici..., murmură Heiden. Eu cred că n-o să vă pot însoți, băieți...

— Nici nu-i nevoie, replică Beyer după un moment de ezitare, redevenit deodată cât se poate de serios. Venim noi și te luăm. Cum spuneam, Swen, e o idee genială. Nimeni nu s-ar gândi că ne-am putea întoarce atâta în spatele frontului. Și-apoi, ce șanse am avea să ajungem înapoi la ai noștri fără blindate?

— Nici una, se bagă și Kreutzfeld în vorbă. Ah, prăpădiților! se adresă el rușilor, privind spre vest, peste câmpul cețos. O să-l vedeți voi pe Mărunțelul de ce e-n stare la telemetrul unui tanc! Fie el și rusec!

— Atunci..., mă luați când vă întoarceți, da? întrebă Heiden timid, cu jumătate de gură.

— Mai încape vorbă?! exclamă bucuros nevoie mare Mărunțelul, și-l îmbrățișă pe camaradul nostru de parcă ar fi fost cel mai bun prieten al său.

Adrenalina începuse iar să circule prin vene. O dată scăpați din infern, ne simțeam din nou stăpâni pe situație. Și știam, înainte de a se întâmpla, că aveam să ajungem iar lângă tovarășii noștri: locotenentul Leuwe, Mercenarul, Sevilla și Johan Portta.

Ne-am completat proviziile din rațiile camarazilor care, oricum, nu mai aveau nevoie de ele, ne-am umplut încărcătoarele Schmeisser-elor cu cartușe, împrumutate și ele tot de la tovarășii trecuți în neființă, am mai luat câteva de rezervă, pentru orice eventualitate, am atârnat la centuri câte zece grenade fiecare și, până la lăsarea întinericului, am mâncat și ne-am odihnit, întremându-ne. Spre ghinionul meu și-al lui Heiden, Moșul n-a renunțat la ideea de a ne arde rănille. A găsit un aruncător de flăcări la care a încins o lamă de baionetă și ne-a cauterizat rănille. Usturimea a fost înfiorătoare, dar ne-am mai ostit-o cu licoarea divină rechiziționată de Beyer de la „căutătorii de comori” ruși.

Acum ne simțeam mult mai bine, iar Heiden a luat hotărârea să ne însoțească. Oricum, ideea de a-l lăsa acolo, în tranșee, și de a ne întoarce să-l recuperăm nu fusese una dintre cele mai inspirate. Însă el, sărmanul, acceptase, conștient că în situația sa n-ar fi făcut decât să ne îngreuneze dificila misiune, transformându-se într-o nefericită povară pentru noi. Însă mâncarea nemțească și băutura românească îl pusese rău de rău pe picioare. Dacă am fi putut face și un foc sub pelerinele cu care amenajasem un acoperiș ce ne ferea de ploaia rece, totul ar fi fost minunat. Însă n-aveam curajul s-o facem. Fumul ne-ar fi dat de gol numaidecât. Totuși, soldatul german e inteligent și am improvisat ceva. Ne-am uscat hainele la flacăra aruncătorului, după care ne-am „procurat” fiecare câte o pelerină din piele. Eu am nimerit una gri, de ofițer, ușoară ca un fulg și moale la atingere. Din păcate pentru fostul ei posesor, nu fusese concepută și cu funcția anti-glonț...

Când noaptea deveni de smoală, am părăsit tranșeea. Nu

vedeam nici la doi metri în față, dar ne luasem câteva puncte de reper încă pe lumină. Hotărâsem să facem un ocol și să ajungem la sătucul în apropierea căruia se găsea divizia de tancuri rusești evitând, pe cât posibil, zonele unde se dăduseră lupte.

Bătălia încetase de mult în pădurea în care se refugiaseră ai noștri și o liniște mormântală pusese stăpânire pe noapte. Ploaia se oprise și ea, dar bătea un vânt rece dinspre răsărit. Eram obosiți și, parcă făcându-ne în ciudă, noroiul se aduna pe bocancii noștri la fiecare pas, făcând înaintarea un calvar. Marșul nostru prin noapte se anunța a fi unul extrem de dificil.

Parcursesem deja vreo cinci sute de metri, ajungând pe orbecăite la primul punct de reper pe care ni-l stabilisem: un nuc desfrunzit, singuratic, în plin câmp. Ne luasem mai mult timp decât estimasem.

— Eu... nu cred c-o să reușesc, șopti Julian Heiden, sleit de puteri.

— Cum să nu! exclamă Moșul cu glas scăzut, dar energic, încercând, în stilul lui specific, să-l impulsioneze pe camaradul nostru.

— Nu mă simt în stare, continuă Heiden. Sunt prea slăbit. Rămân aici. E mai bine așa...

— Nici nu-ncape vorbă! l-am contrazis și eu, pe același ton folosit de Beyer. Cu toții suntem obosiți, dar n-avem altă șansă să scăpăm de aici decât dacă mergem mai departe, indiferent ce-o fi la capătul drumului. O să ne odihnim o jumătate de ceas și pornim iar.

— Ție ți-e ușor de zis, se plânse Heiden, n-ai decât o zgârietură...

— Ia mai tăceți odată! se zburli Mărunțelul. Heiden, pui de cățea, să nu-mi faci tu mie una ca asta, că-ți belesc beregata ca la iepurele de câmp! Dacă nu mai poți să mergi, te duc eu în spinare, dar aici nu rămâi. Și cu asta, basta! Am încheiat orice discuție!

Am tăcut, prea surprinși de ieșirea nefirească a camaradului nostru. Kreutzfeld nu fusese niciodată atât de categoric în situațiile ce reclamau seriozitate. El întotdeauna glumea, lua totul ușor, în râs. Se petrecuse ceva cu el, în sufletul lui, altfel nu putea fi explicată atitudinea aceasta tranșantă, cu totul și cu totul neobișnuită din partea lui.

Nu eram niște novici în războiul ăsta, trecusem prin atâtea, eram unși cu toate alifiile, cicatrice peste cicatrice, răni peste răni, dar, cu toate acestea, când și când ne mai ajungea cuțitul la os. Nu poți face haz de necaz tot timpul, nu poți păstra o atitudine pozitivă în fiecare moment al vieții tale, oricât te-ai strădui! La un moment dat, vine Dumnezeu și-ți îndeasă fața în mocirlă, s-o vezi mai de aproape, s-o miroși, s-o guști, să simți că e acolo, să-ți reamintească faptul că mocirla mai există încă pe lume, că te bălăcești în ea și că doar printr-o minune de-a Lui ai scăpare.

Eram veterani, luptasem de-a lungul și de-a latul frontului, trecând dintr-o țară în alta de parcă am fi fost turiști, acumulasem experiență în fiecare zi în care izbutisem să ne salvăm fundurile amărâte. Ar fi trebuit să știm cum să procedăm în astfel de situații, însă tăcerea ce se așternuse după replica destul de dură a Mărunțelului dovedea, fără putință de tăgadă, că încă ne mai era o teamă adâncă de moarte, că ni se făcuse silă de războiul ăsta dezgustător, lipsit de sens, lipsit de idealuri, pe care, iată, îl pierdeam cu fiecare zi care trecea.

Războiul ăsta lung, mult prea lung, își pierduse cauza, devenise războiul nostru împotriva tuturor, și absolut nimic n-avea să ne mai salveze de la rușine. Rușine în fața întregii Europe, în fața întregii lumi, în fața întregii omeniri, în fața întregului Univers!

— Ssst! făcu ușor Moșul, cu toate că nici unul dintre noi nu scosese vreun sunet.

Am ciulit urechile ca iepurii. Nu se auzea decât vântul prin crengile desfrunzite ale nucului bătrân.

— Ce e? am murmurat eu, ridicând piedica Schmeisser-ului și pregătindu-mă de confruntare.

Beyer mi-a pus încet mâna pe umăr. Atunci am auzit și eu. Un lătrat slab de câine, îndepărtat.

— Un câine!? făcu și Heiden.

— Da.

În război, câinii nu mai latră. Ei urlă. Urlă a pustiu și a moarte. Acest câine, însă, lătra! Cu toții am perceput, cred, la fel de dureros lătratul acela. Câinele din noapte vestea ceva. Ceva la care noi nici să mai visăm nu mai aveam curajul. Atmosfera rece, lugubră, bezna

ce învăluia totul ca un lințoliu, rănille noastre trupești, dar mai ales cele sufletești, faptul că trecusem printre degetele rășchirate ale Morții cu câteva ceasuri în urmă, că ne pierdusem de camarazii noștri, ori..., chiar dacă ne venea greu să recunoaștem, faptul că era posibil să fi rămas unicii supraviețuitori ai atacului rusesc din întreaga noastră grupă, toate acestea ne îndemneau să ne revizuim atitudinea față de viață, față de noi și de ceea ce aveam să facem cu viețile noastre.

L-am auzit pe Mărunțelul oftând adânc, din rărunchi, apoi liniștea s-a așternut din nou, atotstăpânitoare. La răstimpuri, câinele lătra de câteva ori. L-am ascultat mai bine de un sfert de ceas fără ca vreunul dintre noi să scoată vreo vorbă. Ne copleșise dorul de casă, ne copleșiseră amintirile, ne copleșise părerea de rău că nu puteam avea și noi o viață măcar precum cea a câinelui, care își permitea să latre în loc să urle. Ne-ar fi plăcut și nouă să avem din nou curajul să lătrăm, în loc să urlăm.

— Gata! ordonă *Feldwebel*-ul Beyer, cu glas răgușit. E timpul s-o luăm din loc. Ajunge! Heiden, te simți în stare să ne urmezi?

— Da.

— Bine. O să ne orientăm după lătratul animalului. Satul ar trebui să se afle acolo unde se află și câinele!... Ori, cel puțin, asta sper...

Și-am pornit-o din nou prin pământul moale, nămolos, unul în spatele celuilalt, ca niște năluci stinghere, străduindu-ne să ne păstrăm în continuare spiritele treze. Câinele lătra, e adevărat, dar războiul, din nefericire, nu se încheiase, așa cum vestea el.

— Aș mânca un pui la ceaun, zise Mărunțelul deodată, după mai bine de o oră de mers în tăcere.

Câteva momente lungi, nici unul dintre noi nu a reacționat. Eram concentrați numai asupra mersului. Orice altceva eliminam din start din minte, pentru că trebuia să ajungem la tabăra rusească de blindate, în pofida noroiului și a câmpului greu de parcurs.

— Ești nebun, răspunse Heiden într-un târziu. Uite la ce se gândește el acum!

— Mie mi-a venit deja apă în gură, am spus și am înghițit în sec. N-am mai mâncat pui la ceaun de mai bine de-o lună, nu-i așa?

— Oho, cred că s-au făcut vreo două. Ultima oară când Sevilla a pregătit o asemenea delicatesă ne aflam în stepă, țineți minte? întrebă Mărunțelul. Și ce-am mai chefuit atunci, pe toți sfinții! Nu pot să uit ce față a făcut Portta când i-am șutit trabucurile!

Izbucni într-un hohot de râs. Beyer, care tăcuse până atunci, sări nervos:

— Gura, Kreutzfeld! Ești nebun? Râsul tău se aude la o milă depărtare în noapte!

Mărunțelul își înghiți hohotul brusc. Atât de brusc, încât scoase un sughiț neobișnuit și se înecă. Suficient să ne transmită nouă starea de ilaritate. Eu și Heiden am râs, însă, pe înfundate, ca să nu atragem fulgerele lui Beyer asupra noastră.

Am ajuns în apropierea satului după alte două ore de mers continuu, la mai bine de un ceas și jumătate după miezul nopții. Așezarea putea fi numită sat doar cu multă indulgență, căci era alcătuită, în fapt, din câteva bordeie răspândite la distanțe destul de mari unele de altele. Nu se zărea nici o lumină, pe nicăieri, și nu se simțea nici țipenie de om. Câinele tăcuse de mult. O liniște mormântală învăluia totul, ca și cum ne-am fi găsit într-o uriașă criptă în aer liber. De fapt, asta și era, dacă luam în considerare ușorul iz de cadavre intrate în putrefacție pe undeva.

— Kreutzfeld, porunci Moșul, pleci în recunoaștere. La stânga.

— Care naiba-i stânga?! scrâșni Mărunțelul. Că eu nu te văd cum stai. Poate că stânga ta e dreapta mea...

Se auzi o bufnitură înfundată. Apoi icnetul surd al Mărunțelului.

— Acum știi la care stânga m-am referit? întrebă Beyer cu o undă de satisfacție în glas.

Încuviințarea rapidă lui Kreutzfeld veni pe tăcute. Am simțit-o cu toții, fără s-o auzim.

— Eu mă duc în dreapta, continuă Moșul. Swen, tu rămâi aici cu Heiden. Supravegheați totul și să nu vă pună naiba să adormiți. Ne odihnim când terminăm ce ne-am propus! S-a înțeles?

— S-a înțeles, am răspuns scurt.

— Și..., Kreutzfeld, fără focuri de armă! Dacă e necesar, folosește baioneta. Dar evită, pe cât posibil, orice luptă. E mai bine să nu ne facem simțită în vreun fel prezența... Deocamdată!

Râsul sarcastic al Mărunțelului se pierdu în noapte.

Și am rămas cu Heiden.

— Cum te simți, Julian? mi-am întrebat camaradul, întinzându-i bidonul cu apă.

— Ca naiba, Swen. Sunt slăbit, am nevoie de odihnă. Am pierdut prea mult sânge...

— Lasă, prietene, că scăpăm noi și din asta, cum am scăpat din atâtea!

— Da, sigur, răspunse el moale, deloc convins însă.

Și se așternu tăcerea. Eram obosiți. Aceasta era cea de-a treia noapte nedormită. Mai ațipisem din când în când, dar cât de bine poți să dormi în plin câmp, în păduri desfrunzite, prin care vântul suieră continuu, sau în tranșee nămolose, cu ploaia curgând întruna dintr-un cer care parcă stă să cadă pe tine? De aceea, lui Heiden nu-i trebui mult să facă pasul în lumea viselor. L-am simțit rezemându-se de copacul lângă care ne oprisem și lăsându-se pradă somnului binefăcător.

L-am lăsat să doarmă și am ciulit urechile, încercând să identific zgomotele nopții. Nu prea existau. O liniște neobișnuită îmi acapără auzul și am avut o senzație nefirească, tulburătoare, ca și cum m-aș fi aflat pe o altă lume, pe o altă planetă. Luni întregi de dormit în tanc, în tabere militare, alături de camarazii mei, acompaniat mai tot timpul de bubuitul luptelor, creaseră un univers aparte, în care mă integrasem în cele din urmă. Acum, când toate acestea dispăruseră, liniștea, pacea unei nopți obișnuite mi se păreau cu totul anormale. Nu mă simțeam în elementul meu așa. Și mi-am dat seama că, dacă aveam să scap cu viață din nebunia asta și aveam să mă întorc acasă, în Germania, după război, avea să treacă vreme îndelungată până să pot gusta din plin bucuria păcii. Și m-am cutremurat!...

Rar mi se ivise ocazia să mă gândesc serios la viața de după război, la ce-o să fac atunci când mă voi întoarce acasă. Nu mai eram un om întreg, nu mai puteam să gust micile plăceri ale vieții așa cum aș fi făcut-o dacă n-aș fi participat la lupta asta diavolească. O lume întreagă înnebunise cu totul! Ce anume ne determină să punem mâna pe arme și să ne ucidem unii pe alții? Oameni pe care nu-i văzusem în viața mea putrezeau acum cine știe pe unde, secerați de mâna mea... Pentru că fusesem mai rapid decât ei? Ori poate pentru că îmi dorisem mai mult să supraviețuiesc? Dar pentru ce să supra-

viețuiesc? Ce speram să găsesc acasă dacă mă întorceam? Amintirea casei mele se aburea cu fiecare zi care trecea, detaliile se estompaseră de mult, întreaga casă nu mai era; în fapt, decât o idee, o dorință, un țel. Și-apoi, nici nu mai eram sigur că aveam s-o mai găsesc acolo unde o lăsasem când plecasem pe front...

Brusc, am auzit pași. Am încolăcit arătătorul pe trăgaci și m-am culcat pe burtă, cu toate simțurile în alertă. Dumnezeu, era atât de întuneric! Nu se putea distinge chiar nimic! Inima a început să-mi bată mai tare, pompând adrenalina în tot corpul. Ca un făcut, Heiden a început deodată să sforăie! În acel moment, a fost cât pe ce să apăs trăgaciul.

— A, aici erați! am auzit glasul exasperant de calm al Mărunțelului.

— Ticălosule! am șuișat. Era cât pe ce să te împușc!...

— 'Ai fi dat de dracu', Swen! zise matahala, apropiindu-se râzând. Te-aș fi bântuit toată viața...

M-am sculat de jos și i-am ieșit în întâmpinare.

— Ce-ai găsit?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Uite-așa! Nu e nimic aici. Satul e gol. Au plecat de mult. Doar câteva hoituri...

— Morți?

— Moarte.

— Femei? am exclamat îngrijorat.

— Nu.

— Dar ce?!

— Oi.

— Oi?!

— Da, oi. Moarte și putrezite. În rest, nimic.

— Moșul unde este?

N-a răspuns, ceea ce însemna că ridicase din umeri, cu nonșalanța-i caracteristică, dar nu i-am putut vedea gestul în beznă.

— Tancurile? am continuat.

— Ce-i cu ele?

— Ai observat ceva?

— Nu. Cred că Beyer s-a dus într-acolo...

Deodată, un lătrat puternic sparse liniștea nopții. Am tresărit amândoi. Mărunțelul a tras și-o înjurătură.

— ...câinele mă-tii! strigă. Fir-ar al naibii să fie, ce m-a speriat, jigodia!

— N-ai dat de el?

— Nu. E-n cealaltă parte a satului, unde s-a dus Beyer. Probabil că la el latră.

Nu lătra la Moșul. Acesta se întoarse abia peste o oră și jumătate, transpirat tot și gâfâind ca o locomotivă. Eu cu Mărunțelul îl luasem între timp pe Heiden și ne instalasem într-unul dintre bordeiele de la marginea satului. Când s-a întors Beyer, făceam de planton, pentru ca ceilalți doi să se poată odihni în siguranță.

Moșul a venit la sigur, ghidându-se după sforăitul inconfundabil al Mărunțelului, care, în liniștea ce stăpânea noaptea, se auzea — și Beyer mi-o confirmă — de la o sută de metri distanță.

— Vă ia ca din oală orice ageamiu! șuieră Moșul de cum ajunse lângă mine. Trezește-i repede pe Kreutzfeld și pe Heiden! Repede!

— Ai văzut tancurile?

— Da. Și am o veste bună pentru voi!... Dar, mai întâi, scoală-i pe-ăia doi!

A trebuit să trag ceva de ei, dar în cele din urmă am izbutit să-i scot din bordeiul ce mirosea a capre.

— Te-ai întors?! făcu Mărunțelul, somnoros, cu glas gutural, către Beyer. Hai, dă-mi ceva de lucru, că mă mănâncă palmele de nu mai pot!

— Îți dau, cu vârf și îndesat, fii fără grijă, îl asigură *Feldwebel-ul*. Și asta pe propriu-ți tanc!

— Cum?! Jucăriile noastre se află în curtea lor?

— Da. Le-am văzut cu ochii mei! Sunt în plin câmp, la vreo patru kilometri de-aici!...

— Păi, ce mai așteptăm? Pe cai!

Până în apropierea locului în care își instalaseră rușii tabăra, aproape că am zburat. Nu mai exista oboseală, nu mai exista durere, nu mai exista nimic altceva în afara dorinței acerbe de a ne afla din nou la bordul iubitului nostru Panzer. Moșul ne-a prelucrat pe drum, cine ce să facă, unde sunt postate santinelele dușmane, cum atacăm, unde anume se găsește tancul nostru, tot, încât atunci când am ajuns acolo eram în măsură să ne facem treaba după ceasornic.

Întâi s-a strecurat Beyer și ne-a defrișat rapid terenul. Rușilor nici prin cap nu le trecea că am fi în stare de o asemenea faptă sinucigașă, drept pentru care își vedeau liniștiți de programul lor de odihnă, lăsând în seama celor câtorva santinele supravegherea locului. N-a fost nevoie să ne ciocnim cu vreuna, pentru că erau postate așa de răsfirat, încât câteva zeci de metri de târâș pe coate și genunchi au rezolvat problema depășirii perimetrului păzit.

Puteam avea necazuri cu cel care stătea de pază sus pe un tanc, folosindu-i reflectorul pentru a baleia la răstimpuri, mai mult de formă, întreaga tabără.

Moșul mi-a făcut semn din cap către grămada de butoaie de tablă, pline cu combustibil, stivuite într-o margine, lângă corturile de campanie în care dormeau buștean rusnaccii. M-am strecurat ca o nălucă până acolo și, după ce am scos cuiul a două grenade, le-am îndesat bine între două cisterne. Încă două le-am băgat sub cauciucurile de la roțile din spate ale unui camion parcat în apropiere, iar cu restul de șase am alergat ca o fantomă la tancurile aliniate un pic mai departe. Am lăsat câte una sub șenilele fiecărui tanc, iar pe ultima, cu părere de rău, a trebuit s-o bag sub un Panzer. L-am recunoscut. Aparținea grupei lui Gerhardt Neuman, dar cum sărmanul Gerhardt plecase, cu o zi în urmă, să-și viziteze strămoșii duși de mult pe lumea ailaltă, a fost mai ușor de suportat viitoarea pierdere.

Mărunțelul, Moșul, chiar și Heiden repetaseră întocmai partitura interpretată de mine, așa că ne-am regrupat, unul după altul, în spatele tancului nostru. Cerule, cât de bine e să-ți regăsești copilul întreg când te reîntorci la el! Mărunțelul, cel puțin, nu s-a putut abține să nu-l sărute dragăstos. Heiden i-a mângâiat șenila, iar Moșul, mai realist, s-a băgat sub el și a meșterit ceva la ușița de urgență.

— Izbutești? îl întreabă încet Mărunțelul. Sau mă lași pe mine...

— Ferească sfântul! mormăi Moșul. Tu ai fi în stare să folosești dalta și ciocanul...

— Încetați! șuieră Heiden. N-avem timp de glume!

Gura păcătosului adevăr grăiește. Pentru că nici nu termină Heiden de articulat ultimul cuvânt, că unui nefericit de Ivan i se făcu de pișare. Și nu găsi alt loc în tot câmpul ăla, decât la două tancuri

distanță. L-aș fi lăsat cu plăcere în pace, căci știam cum e să te ardă bășica. Nu și Mărunțelul. Ce și-a zis, namila? Dacă tot e să începem dansul, de ce nu l-am începe de-acum!? Și se evaporă de lângă noi, înainte ca vreunul să apuce să-l rețină. Știam ce-avea să urmeze, așa că Moșul a renunțat la orice precauții și și-a folosit baioneta fără nici o reținere. A deschis trapa și-a tras un șuierat scurt, chemându-ne. Imediat, santinelele au prins viață. Strigăte de alarmare, soldați supărați că le-am stricat somnul, reflectoare aprinzându-se pe tancuri, ordine urlate într-o limbă imposibilă și, peste toate, un țipăt sfâșietor, cu totul nefiresc în război, care se termină într-un horcăit de moarte.

L-am ajutat pe Heiden să se strecoare în Panzer, apoi am intrat și eu. Deja Moșul pornise motorul. Mi-am ocupat locul în fața dispozitivului de ochire, mi-am îngropat ochiul în manșonul de cauciuc al telemetrului și-am început să rotesc încet turela. Moșul a ambalat monstrul de oțel și Heiden s-a repezit la mitraliera grea a Panzer-ului. Tocmai luasem în vizor stiva de butoaie cu combustibil, când o mână de fier m-a apucat strâns de picior și m-a împins într-o parte.

— Hei, Swen, băiatule, ăla-i locul meu! Și nimeni nu-i ia locul Mărunțelului în tancul lui preferat... Valea!

Și mi-a făcut vânt cât-colo, închizând cu zgomot asurzitor trapa în urma lui. Gloanțele au început să țacăne pe blindajul de oțel și Beyer a acționat pedala de accelerație.

Primul proiectil lansat de Mărunțelul a făcut zob cortul din care rușii ieșeau precum iepurii din vizuină, iar cel de-al doilea a atins rezervoarele cu motorină. O explozie memorabilă a aprins noaptea. Apoi au sărit în aer grenadele de sub camionul parcat în apropierea cortului, împreună cu toată muniția care se afla în el.

Rușii alergau înnebuniți, care încotro, neștiind ce se petrece. Când cineva te ia așa, pe nepregătite, și-ți mai dă și cu un pic de foc pe la târțiță, începi să-ți pui întrebări existențiale, la care, de cele mai multe ori, nu mai apuci să dai și răspuns. Iadul venise la oameni, fără să mai aștepte ca ei să meargă acolo.

Mărunțelul râdea ca un apucat, strigând continuu la mine, cu veselie:

— Încarcă, Swen! Încarcă, păcătosule!

Norocul nostru că inamicii nu se gândiseră că am putea reveni vreodată să ne luăm înapoi jucăria și nu făcuseră nici o mutare de mobilier. Toate erau la locul lor, așa cum le lăsasem când plecasem în „concediu”. Și, trebuie să recunoaștem cu toții, este extraordinar sentimentul să regăsești totul la fel când te întorci acasă. Nu lipseau obuzele, nu lipseau lăzile cu muniție, nu lipseau grenadele, nici măcar pozele lipite peste tot de Portta nu fuseseră jupuite de pereți.

Am ieșit din cușca leului val-vârtej, lăsând în urma noastră numai explozii, strigăte și țipete de durere, împușcături zadarnice și iar explozii. Grenadele lăsate de noi sub șenilele tancurilor făceau prăpăd, așa cum le era menirea, iar noi, victorioși, chiuiam de bucurie.

Moșul a ambalat motorul Panzer-ului și ne-am afundat în noapte.

După ce am trecut de satul părăsit, Mărunțelul a izbucnit într-un râs drăcesc și a băgat mâna în buzunarul vestonului. A scos de acolo o bucată de carne vineție, însângerată.

— Ce naiba-i aia, Kreutzfeld?! se strâmbă Heiden, dezgustat, cât pe ce să vomite.

— Un trofeu! rânji namila cu toată gura. Ce-ați fi vrut, să mă întorc la Portta cu mâinile goale? I-am luat și lui un suvenir...

M-am uitat atent la „trofeul” Mărunțelului, încercând să-mi dau seama ce este. Și abia atunci mi-am explicat strigătul neobișnuit ce răsunase în noapte la începutul atacului. Inima mi s-a strâns și-am simțit un fior străbătându-mă dureros în vintre. Sărmanul rusnac ce ieșise să urineze, la două tancuri distanță de al nostru, plecase pe lumea cealaltă fără mădular...

Lumea e un circ uriaș. Oamenii sunt acrobați, iluzioniști, clovni, prestidigitatori, paiațe, dresori sau animale. Cei mai mulți, din nefericire, sunt animale. Și nicăieri altundeva nu se observă mai evident acest lucru ca în război. Războiul scoate animalul din om la fel ca Diavolul. Căci războiul este unealta Diavolului. Cei care rezistă și scapă, ori sunt protejați de Dumnezeu, ori se vând cu totul Diavolului...

— Adunătură de păduchioși împuțiți ce sunteți! urla maiorul Ziegler, cu ochii scăpărând de mânie. N-am cunoscut în viața mea jigodii atât de josnice ca voi! Curtea Marțială o să vă mănânce. Și nu voi pregeta să vă dau pe mâna Gestapo-ului când vom ajunge acasă!

Era un ticălos înalt, slab, osos, cu niște ochi albaștri spălăciți, reci ca gheața. Obrazul drept era brăzdat de o cicatrice în formă de V, care acum se înroșise peste măsură. Din această cauză, dar nu numai, printre soldați i se spunea „Vipera”.

— Dispăreți din fața mea, trădătorilor!

Asta era o acuzație gravă, pe care Heiden nu o putea suporta cu una, cu două.

— Cu respect vă raportează, domnule maior, că... —, începu el, pe un ton ridicat, dar Vipera nu-i dădu, practic, nici o șansă.

— Raportezi pe mă-ta, dobitocule! Dispăreți din fața mea, pui de curve!!!

Ne-am împrăștiat repede. Mercenarul l-a tras după el pe Julian Heiden, care rămăsese ca o stană de piatră. Când cineva se lua de el, mai treacă-meargă, dar dacă se lega de cea care-l făcuse era în stare să mănânce jar, nu altceva! Mama lui Heiden era sfântă pentru el, și noi toți știam asta. Maiorul Ziegler nu știa, ceea ce însemna că își semnase condamnarea la moarte.

Și toate acestea din cauza unei banale partide de cărți între Sevilla, Portta și Mărunțelul. Sevilla câștigase și, cum Portta nu avusese cu ce să plătească, se învoise să dea iama în rezerva de alcool medicinal a unității medicale mobile care însoțea cele trei regimente germane aflate în retragere.

Un ofițer medic se alesese cu dublă fractură de maxilar, scandalul luase amploare și ajunsese la urechile maiorului Kurt Ziegler, care ne luase ca din oală, tocmai când ne înfruptam cu generozitate din prada lui Portta.

— Nemernicul va sfârși de mâna mea! scrâșni Heiden, cu o hotărâre pe care, până atunci, nu i-o mai remarcasem în glas.

— Iar eu, ca un bun camarad, o să-ți ofer ajutorul meu necondiționat! promise Johann Portta, cu un zâmbet malițios în colțul gurii.

Ne aflam la poalele unor dealuri împădurite, la vreo șaptezeci de kilometri de București, în așteptarea celui de-al patrulea regiment, care urma să vină dinspre Ploiești. De-aici trebuia să plecăm către Pitești, să trecem Carpații prin Valea Oltului, și-apoi să ne îndreptăm, prin Transilvania, spre Ungaria.

Regimentul 26 Panzer – Grenadiere primise o altă serie de tancuri germane și T-34 rusești, recuperate de pe unde se putuse și puse în stare de funcționare de pricepuții mecanici ai armatei Reich-ului. Cu toate acestea, eram mulțumiți, căci ne puteam numi din nou Regiment de Blindate și nu mai eram nevoiți să mărșăluim pe jos, ca ultimii infanteriști.

Satisfacția noastră revenise la un nivel acceptabil, căci tanchistului îi șade bine, cum e și firesc, în tanc. Tancul îți dă siguranță, tancul îți dă încredere, îți dă forță, iar cel ce a luptat pe diferite fronturi, având ca partener tancul, știe ce înseamnă această mașinărie, cât de mult reprezintă pentru el și pentru camarazii lui. Tancul devine, pentru tanchist, prieten devotat, unealtă indispensabilă și tovarăș de nădejde, iar de cele mai multe ori, salvator de vieți...

GROTA NEFERICIRILOR

— Ho, ho, ho! își freca mâinile Portta, cu înfrigurare. Am pus-o!...

Se învârtea de colo până colo, negăsindu-și locul, plin de energie. Fuma țigară de la țigară, nerăbdător, și nu fu nevoie de prea mult timp ca să ne molipsească și pe noi cu starea lui de excitație.

— Ce s-a întâmplat, Johann? se **interesă** Mercenarul, privindu-l concentrat. Ai descoperit **cumva o comoară sau vreo** cramiă ascunsă pe undeva, pe-aici, prin inima dealurilor ăstora?!

— Hi, hi, hi! continuă berlinezul, privindu-ne ca pe ultimii oameni. Dacă sunteți băieți cuminți, tata Portta o să vă dea și vouă câteva firimituri...

— Mâncare?! sări Mărunțelul, deja salivând.

— Poate și mâncare! făcu Portta, misterios.

— Femei? am zis eu, într-o doară.

— Ah, și ce femei! Obergefreiter-ul Johann Portta va avea, în sfârșit, haremul său propriu și personal!... Auziți aici? Haremul lui propriu și personal!

— Femei, deci..., se desumflă Mărunțelul, pe care, în situația de față, l-ar fi tentat mai mult ceva de înfulecat.

Portta ne făcu semn să ne apropiem și, pe un ton conspirativ, cu voce joasă, începu să ne expună situația:

— Îl știți pe Blaummer, de la cantină... Ei bine, neghiobul ăla, ca un miner veritabil ce este, pentru că asta a fost în civilie, în bazinul Rhinului... Și-a păstrat instinctele de miner și, folosindu-se de ele...

— Portta, ticălosule! strigă Sevilla, scos deja din sărite. Treci odată la subiect și nu ne mai fierbe atâta!

— Ssst! Ssst! duse matahala berlineză arătătorul la buze. Ciocu' mic, animal de povară, că nu trebuie să afle nimeni!

— Atunci nu te mai tot plimba prin minele din bazinul Rhinului!

— Bine, bine! Deci, Blaummer, că de la el am aflat, s-a luat după miros și a descoperit, la vreo doi kilometri de aici, o grotă...

— Cum după miros?! exclamă nelămurit Mărunțelul, ridicând din sprâncene.

— Taci naibii și tu! sări Sevilla, nervos.

— Păi... a ce mirosea? insistă Kreutzfeld în prostia lui.

— Ufff, Dumnezeu! izbucni Sevilla, luându-se cu mâinile de cap. Adunătură de țăcăniți cu mămăligă în loc de creieri!...

— Terminați! ordonă Moșul, apoi întorcându-se spre Portta: Continuă, Johann...

Berlinezul trase adânc aer în piept și, după ce arboră un zâmbet superior, zise:

— Blaummer a ajuns, deci, la râpa aia și...

— Parcă spuneai că la o grotă?!... mormăi Mărunțelul, dar și-a înghițit repede cuvintele observându-ne privirile mânioase ațintite asupra lui.

— ...a descoperit ascunzătoarea! urmă Portta lejer, ca și cum nimeni nu l-ar fi întrerupt.

Câteva clipe s-a așternut liniștea. Și-atunci am înțeles de ce era *Obergefreiter-ul* Portta atât de surescitat.

Când ajunsesem noi în satul acela de la poalele dealului, nu mai găsisem acolo decât câțiva bătrâni, moșnegi și babe. Restul gospodăriilor erau goale, proprietarii își părăsiseră locuințele și fugiseră din calea „năvălitorilor”, luând cu ei animalele și păsările. Nu era ceva nou pentru noi o asemenea reacție. Era firească peste tot în lume. Ne închipuiam cu toții că sătenii s-au ascuns pe undeva prin pădurile întinse și dese care acopereau dealurile înconjurătoare, numai că n-aveam timp de căutări și nici motive temeinice de a o face. E-adevărat, n-ar fi fost de prisos câțiva purceluși la proțap sau o pulpă-două de tăuraș, ori câteva găinușe la ceaun, o brânzică proaspătă, ceva lăptic, și peste toate un vinișor românesc puterea ursului...

Însă regimentul plecat de la Ploiești trebuia să sosească din oră în oră, iar maiorul Kurt Ziegler, care se afla la comanda celor trei

regimente reunite, n-ar fi aprobat nici în ruptul capului o „expediție” de recunoaștere în zona înconjurătoare. Plasase santinele de jur-împrejurul taberei unde ne stabilisem și dăduse ordin să nu facem nici o mișcare până la venirea regimentului din Ploiești. Și-apoi, cu puțină vreme în urmă, Portta declanșase un conflict cu Vipera de mai toată frumusețea... Iar lungii ani de experiență pe câmpul de luptă ne spuneau că săritura peste cal, dacă nu e vorba de gimnastică, poate avea urmări tragice și, deseori, extrem de dureroase.

— Și când mergem?!

Inocența Mărunțelului era debordantă. Ne-am uitat cu toții la el și apoi unul la celălalt, înțelegându-ne simplu, din priviri.

— La apusul soarelui, răspunse Portta, cu gura până la urechi. Am vorbit cu Blaummer și mă întâlnesc cu el în spatele cantinei...

— Eu, Heiden și Mercenarul rămânem aici, să vă acoperim fundurile neastâmpărate, decise Moșul, cu înțelepciunea-i caracteristică.

— Perfect! exclamă Kreutzfeld. Pe mine nu m-ai fi putut reține nici dacă m-ai fi legat de tanc!...

— Știu, înclină Beyer din cap, scurt.

— Voi, continuă Portta, ar fi bine să ne urmați la ceva distanță și să nu veniți o dată cu mine la întâlnirea cu Blaummer. S-ar putea să se sperie și să refuze să colaboreze dacă vă vede...

— Hm! făcu Mărunțelul. Probabil că glumești...

— Deloc. Blaummer e singurul care știe unde e adăpostul și, dacă se încapățânează, e în stare să nu mai scoată o vorbă.

— Uită problema asta, amice! Știi bine ce metode eficiente de convingere are băiatul! se fâli Mărunțelul, arătându-și pumnii cât două baroase.

Portta râse și Sevilla îi ținu isonul.

— Totuși, are dreptate Johann, zise el. Îl vom urma la distanță. E mai bine așa...

Mărunțelul înghiți în sec și acceptă. Se vedea însă de la o poștă că-l mâncau pumnii îngrozitor de tare. Era de așteptat ca în curând să găsească o altă modalitate pentru a-și descărca energia. Drept pentru care i-am dat un ghionț Mercenarului și l-am avertizat, șoptindu-i insinuant la ureche:

— Fii atent la Kreutzfeld... E ca un cazan sub presiune. Ia-l deoparte și dă-i drumul la bușon. Altfel, tare mi-e că explodează!

— *Oui, mon camarade!* mârâi el, încuviințând din cap. Numai că bușonul Mărunțelului e înțepenit rău de tot și nu știu dacă voi izbuti să-l deblochez...

— Lasă, te descurci tu, l-am încurajat eu, bătându-l încet pe umăr.

S-a ridicat și s-a dus lângă Kreutzfeld. L-a luat pe după gât și i-a șoptit ceva la ureche. Pentru început, Mărunțelul a făcut ochii mari, apoi a deschis larg gura și, în cele din urmă, scuturându-se ca de o piele răpciugoasă, a îndreptat spinarea și a urlat spre Mercenar:

— Da?! Atunci, fii atent la mine!

Și s-a pierdut printre șoproanele dărăpănate unde ne aciuasem, îndreptându-se spre cantină. Cinci perechi de ochi mirați s-au întors deodată spre Mercenarul. Iar el, cu o expresie de satisfacție pe chip, ne-a susținut privirile curioase și, ridicându-se în picioare, a exclamat nevinovat, ca un copil ce dă vina pe fratele lui pentru pozna făcută împreună:

— I-am urmat sfatul lui Swen!

— Și ce l-ai pus să facă?! am sărit impacientat.

— Nimic...

— Atunci... unde naiba a fugit așa pornit?

— Să-mi demonstreze mie că n-am dreptate.

Moșul dădu încet din cap, semn că înțelegea prea bine ce se petrece.

— E clar! făcu el. Încingeți focul...

— Mâncăm ceva bun? întrebă Heiden, curios.

De când încasase glonțul ăla nefericit la subsuoară și fusese nevoit să petreacă două zile în cocina numită spital de campanie, Julian Heiden căpătase o senzație neobișnuită de foame continuă, nicidecum potolită. Remarcasem cu toții acest fapt, dar n-aveam ce să-i facem.

— Depinde..., mormăi Mercenarul, stricându-se de râs în pumni.

Începea distracția. Nu asta intenționasem și-acum îmi părea rău.

Trebuia să-mi fi dat seama că așa ceva se va întâmpla, din clipa în care făcusem prostia să mă adresez Mercenarului ca să-l potolească pe Kreutzfeld. De fiecare dată se petrecea așa. Și știusem...

Sevilla însă nu stătu mult pe gânduri. Dispăru și el și reveni peste câțeva minute cu un ceaun de tuci și o pirostrie afumată. Comandă scurt:

— Lemne!

Ne-am mobilizat și am adunat, în scurt timp, un vraf de lemne, gata de pus pe foc. Heiden nu mai putea de poftă, saliva văzând cu ochii și, încetul cu încetul, unul după altul am început să percepem senzația aceea minunată de nerăbdare de dinaintea unei mese copioase. Habar n-aveam ce urma să facă Mărunțelul, cu ce avea să vină de acolo de unde se dusesse, însă fusese de ajuns îndemnul Moșului ca să ne transforme într-o haită dornică de festin.

Sevilla a aprins focul și a pus ceaunul la încins, pe pirostrie. Ne-am adunat în jurul focului ca niște țigani și ne-am aprins câte o țigară, să mai îndepărtăm senzația de foame ce ne mistuia stomacurile.

— Ce faceți aici, hahalerelor? se auzi deodată glasul lui Egon Schermacher, un caporal gras și chel din Regimentul 16 Tiger.

Ne mai întâlnisem cu el în campania din Tobruk, cu vreo doi ani în urmă. Sărmanul pierduse la cărți tot ce avea, inclusiv echipamentul, ținuta și lenjeria intimă. Portta și Sevilla îl lăsaseră, efectiv, „piele”. Plecase gol-goluț de la masa de joc improvizată pe o ladă de muniție, așa cum îl născuse mamă-sa. Însă era un tip de treabă, care nu purta pică nimănui, niciodată.

N-am apucat să-i răspundem, că Mărunțelul își și făcu apariția, brusc, dintr-un șopron aflat la zece metri depărtare. Căra mândru un uriaș jambon de porc. Toate privirile s-au întors instantaneu spre el și-am înghițit cu toții în sec, pofticioși.

— Criminalilor!... l-am auzit pe Egon murmurând cu glas stins, răgușit, în timp ce se așeza nepoftit în jurul focului, fără să-i pese de noi.

Mercenarul fluieră a admirație și-i ieși în întâmpinare Mărunțelului. Chipul acestuia radia de satisfacție și un zâmbet larg îi lumina figura transpirată.

— Dumnezeule! exclamă Heiden, cu ochii cât cepele, când Kreutzfeld ajunse lângă noi. De unde-ai luat ăsta, drac împielit ce ești?!!!

Pulpa afumată arăta așa de bine, că ne venea rău doar uitându-ne la ea. O stare de leșin îmi răscolea dureros stomacul, care nu mai putea fi stăpânit în nici un fel.

— De la „prietenul” tău, rânji Mărunțelul cu toată gura. E provizia secretă a maiorului Ziegler...

Parcă ne-ar fi lovit cu leuca în moalele capului. O tăcere nepământească se lăsă deodată peste trupa noastră de păcătoși. Mercenarul era singurul care continua să surâdă, ca și cum ar fi spus: „Am știut eu, dar nici prin cap nu mi-a trecut că idiotul ăsta o să reușească!?”. În rest, figurile tuturor erau pătrunse de stupoare. Egon Schermacher, cel puțin, înghiți cu greutate nodul imens ce i se pusese în gât și se ridică grăbit.

— Eu, unul, mă opresc aici, cât încă mă mai pot salva de la spânzurătoare!...

— Ce spânzurătoare?! făcu Mărunțelul, mirat sincer.

Dar Egon nu-l băgă în seamă și se îndepărtă, nu înainte însă de a ne ura din toată inima:

— Moarte ușoară, ticăloșilor! Sper să nu vă doară prea tare...

Chiar și pentru noi, obișnuiți cu de-alde astea, fapta Mărunțelului reprezenta prea mult. Urișul nostru camarad fără minte nu ținuse cont absolut deloc de proaspătul incident cu maiorul Ziegler, Mercenarul n-avusese de lucru și, iată, acum chiar că ne păștea plutonul de execuție!

Moșul se dezmetici primul:

— Portta, fugi după Egon și adu-l înapoi. Nu putem risca... Și stingeți odată focul ăla blestemat!

Johann Portta se execută și dispăru printre șoproane, după Schermacher. Mărunțelul îi puse jambonul în brațe Mercenarului. Dar nici măcar lui nu-i mai pria bucata afumată de carne. Sevilla luă un bidon cu apă și stinse precipitat focul.

— Kreutzfeld, continuă Moșul, faci cale întoarsă și duci jambonul la locul lui, de unde l-ai luat.

— Glumești! mormăi Mărunțelul.

— Deloc! replică Beyer rece. De data asta, chiar ați făcut-o de oaie...

— Dar...

— Nici un dar! Swen, se întoarse Moșul către mine, dacă tot te-a mâncat în fund să-i inciți pe-ăștia doi, îl însoțești pe Kreutzfeld și duceți pulpa de porc la cantină.

Am încuviințat din cap, fără vorbe. N-avea nici un rost să fac pe grozavul acum. M-am ridicat și l-am luat pe Mărunțelul de braț. Mercenarul i-a pasat proba incriminatorie și Kreutzfeld s-a urnit din loc, aerian, încă neînțelegând ce se petrece.

— Stați așa, neghiobilor! sări Moșul, impacientat. Luați o raniță și băgați jambonul în ea. Doar n-o să mergeți cu el, așa, în văzul tuturor?!

Ne-am executat, oftând. Kreutzfeld a pus ranița la spinare și-am pornit înapoi spre cantină.

— Cum naiba ai șutit pulpa? l-am întrebat curios.

— N-am șutit-o, mi-a răspuns.

Am așteptat să continue, dar, cum nu prea avea de gând, l-am îmboldit cu o altă întrebare:

— Și-atunci, cum ai făcut rost de ea?

— Simplu. La schimb.

Am rămas uluit. A face „schimb”, în cazul lui Kreutzfeld, însemna excluderea folosirii forței brute pentru atingerea scopului propus, iar asta implica gândire. Mărunțelul gândise, și asta chiar că nu-i stătea în fire!

— Și ce-ai dat în locul ei?

— Nimic.

Nu mai pricepeam deloc, dar deja ne apropiasem de cantină. În fapt, era vorba de un șopron mai spațios, la câteva case distanță de locul unde ne aciuasem noi. În pofida tuturor așteptărilor, Mărunțelul a continuat, imperturbabil, să-mi explice:

— I-am promis lui Klaus că-i aduc un porc întreg, viu, mâine dimineață, când ne întoarcem...

Cețurile din mintea mea au început să se destrame. Și-atunci

am înțeles raționamentul camaradului meu. Și mi-am dat imediat seama că nu greșise deloc. Dacă Portta avea dreptate și undeva între dealuri se ascundeau sătenii, cu tot cu animale, atunci promisiunea făcută bucătarului personal al maiorului Ziegler avea acoperire și putea fi onorată. Așa că l-am apucat pe Kreutzfeld de braț și l-am oprit locului.

— Atunci, nu mai are nici un rost să returnăm pulpa, nu-i așa?!...

— Păi, așa zic și eu, dar Beyer n-o să fie supă...

— Beyer nu știe toată povestea, l-am întrerupt eu, deja salivând la gândul că voi mânca, în cele din urmă, jambon afumat în acea seară. Hai să ne întoarcem!

Când am ajuns la șopronul nostru, fețele tuturor erau îmbufnate, lipsite de viață, acre. Era ca și cum li s-ar fi plimbat prin față o unguroaică nurlie, goală-goluță, și ei n-ar fi avut voie nici măcar s-o atingă. Cel mai amărât dintre toți părea a fi Heiden, drept pentru care el a fost cel căruia, după ce-am băgat mâna în ranița din spatele Mărunțelului, i-am aruncat jambonul în brațe.

Din nou stupoare, din nou priviri hămesite și, ca să pună capac la toate, Heiden n-a mai așteptat nici o permisiune și și-a înfipt dinții în pulpă. A mușcat ca un lup pofticios din mușchiul afumat, înghițind halca de carne aproape nemestecată.

Jambonul a trecut dintr-o mână într-alta și, până a ajuns din nou la mine, am apucat să le expun situația reală. Beyer n-a mai avut nimic de comentat; și-a tăiat o bucată respectabilă din pulpă și a început să mănânce tacticos, savurând fiecare înghițitură.

Până seara n-a mai rămas decât osul, iar echipa de „expediționari” care urma să plece în căutarea sătenilor la lăsarea întinericului s-a mai mărit cu un membru: Egon Schermacher. Am făcut pregătirile necesare și, când soarele a coborât definitiv sub linia orizontului, l-am trimis pe Portta după Blaummer. Fostul miner a sosit, pus în temă de berlinez. Ne-am mai verificat o dată echipamentul, iar când luna a răsărit, mare și roșie, în spatele vălătucilor de nori zdrențuiți de pe cer, ne-am strecurat printre șoprone, spre marginea satului, ca niște năluci.

Noaptea dădea deja semne că avea să fie una rece, dar cel puțin norii de pe cer se mișcau foarte încet, semn că nu urma să plouă. În afară de șuierul moderat al vântului și de sunetele firești scoase de trupa germană cantonată la poalele dealurilor, nimic nu dovedea că lumea ar fi vie.

Mergeam tăcut în spatele lui Sevilla, care-și înfundase căciula adânc pe cap și-și ridicase gulerul șubei, să se apere de frigul ce devenea parcă cu fiecare minut care trecea tot mai pătrunzător. Un câine începu deodată să urle în sat. Un sunet sumbru, apăsător, a pagubă și necaz. Am ridicat ochii spre lună. Ieșise cu totul din nori și era sângerie. Părea de-a dreptul bolnavă. Un fior rece ca gheața mi-a străbătut șira spinării și m-a făcut să mă cutremur.

— Nu-nchide nici unul gura la jigodia aia? murmură Schermacher, înciudat.

Nici n-apucă bine să termine, că răsună o împușcătură surdă și urletul lugubru al animalului încetă cu un schelălăit scurt. Am răsuflat ușurați cu toții. Iar Egon Schermacher a încheiat pe același ton:

— Așa, frate, fie de sufletul tău!...

— Tăceți naibii din gură și mișcați-vă odată! mârâi Blaummer, nervos.

Nu prea îi convenise aranjamentul făcut de Portta, dar până la urmă se declarase de acord să-i însoțim și noi. Era posibil să întâmpinăm rezistență din partea sătenilor ascunși în grotă și, cu cât eram mai mulți, cu atât era mai bine. Fostul miner ne conduse spre marginea dinspre dealuri a satului, printre tufișuri de măceși și mărăcini, către un lăstăriș des, pentru a evita întâlnirea cu vreo santinelă. Am ajuns la un pârau puțin adânc, cu apă limpede și rece, l-am traversat și-am început să urcăm coasta dealului. Lumina lunii era suficientă pentru a vedea pe unde mergem, însă asta doar aici, unde copacii erau rari și desfrunziți de toamnă. O dată intrați în pădure, avea să ne fie din ce în ce mai greu, dacă nu chiar imposibil fără lanterne.

— Cum ai descoperit ascunzătoarea, Albert? îl întrebă Egon pe Blaummer.

— Treaba mea! replică acesta morocănos.

— După miros, se băgă Portta în vorbă.

— Haidă, de! exclamă Egon. Da' ce, Blaummer e baronul von Münchhausen?!

Pe Sevilla îl pufni râsul. Îi dădui un ghiont în coaste și tăcu brusc, icnind. Era singurul care avea, pare-se, chef de râs. Ceilalți, inclusiv eu, fuseserăm acaparați de o stare neobișnuită de sfârșeală sufletească, o lipsă totală de chef și, peste toate, sentimentul că, într-un fel sau altul, în această noapte, la grotă, lucrurile vor scăpa de sub control. Nu-i ușor de descris ceea ce simțeam, însă deseori în război când apar astfel de temeri interioare trebuie să faci tot posibilul, indiferent dacă crezi sau nu în ele, să ții cont de ele, să le consideri reale și să acționezi, pe viitor, în consecință.

Blaummer ne-a condus prin desișul acela și, nu după multă vreme, am părăsit perimetrul păzit de santinelele noastre. Nu era, bineînțeles, pentru întâia oară când „evadam” din companie, însă, de această dată, senzația că se va întâmpla ceva rău s-a acutizat atât de tare în sufletul meu, încât n-am mai putut rezista și, când am considerat că ne-am afundat suficient de mult în pădure pentru a nu mai putea fi auziți de vreo ureche indiscretă, mi-am oprit camarazii.

— Hei, ia stați așa! Trebuie să vorbim...

Mărunțelul a scos un sunet nedefinit, ceva între un icnet de dezaprobare și o încuviințare. Și-a dres imediat glasul în pumn și a șoptit gutural:

— Ce naiba vrei să vorbim, Swen?! Lasă-ne în durerea noastră...

— Păi, tocmai despre asta vreau să vorbim, am replicat. Despre durerile noastre. Voi nu simțiți?

S-au oprit cu toții și Portta a exclamat:

— Ba da! Eu simt! Simt că mă trece o pișare de mă taie la bășică!...

Sevilla și Egon au pufnit în râs, dar s-au oprit numaidecât. Nu era râsul lor. Portta s-a îndepărtat câțiva pași și a început să urineze cu forță, aparent nepăsător. Blaummer a venit încet lângă mine și mi-a pus ușor o mână pe umăr.

— Camarade, să nu cumva să cobești, că-ți iau glanda! m-a

amenințat printre dinți. Niciodată nu mi-au plăcut cobele, dar sunt miner și știu ce înseamnă presentimentul. Eu cred în presentiment. Și dacă e unul real, te rog să ne spui cu toată sinceritatea...

— E real, Albert, am murmurat. E-atât de real, că-mi strânge inima ca într-o mânghină.

— Ptiu!!! scuipă Sevilla spre mine. Mă ia deja cu fiori, ticălosule...

— N-am nici o vină, băieți, am replicat. Să nu credeți că o fac intenționat. Pur și simplu, simt că în noaptea asta se va întâmpla ceva rău, simt că unii dintre noi au să-și găsească sfârșitul acolo, la grotă. Și nu-mi place asta. Nu-mi place deloc...

Portta trase siguranța Schmeisser-ului și băgă glonț pe țeavă.

— Eu, unul, sunt pregătit de-acum, zise el hotărât. Johann Portta n-o să-și lase oasele într-o pădure nenorocită din România!

Curajul lui părea cu totul deplasat în asemenea momente. Nu l-a luat nimeni în seamă, în afară de Mărunțelul, care-l imită, încercându-și și el arma.

— Și-atunci ce facem? întrebă Egon Schermacher. Mai mergem sau ne întoarcem în sat?

Câteva secunde lungi se lăsă o tăcere mormântală. În afară de suieratul ascuțit al vântului, nu se mai auzea, practic, nimic. Mantia întunecată a nopții se așternuse peste pădurea de stejari și arțari, lumina lunii izbutind numai arareori să se strecoare printre crengile copacilor, până jos, pe pătura de frunze moarte ce acoperea solul moale. Ne venea foarte greu să luăm o hotărâre.

— Mai e mult până la ascunzătoare? întrebă într-un târziu Mărunțelul.

— Nu chiar, răspunse Blaummer. Bătrâna spunea că-i între cele două dealuri, după stânca aceea în formă de cap de cal...

— Care bătrână?! făcu Portta, curios. Nu mi-ai zis nimic de nici o bătrână!?

— N-are nici o importanță, replică Blaummer, îngândurat. Luați odată o hotărâre și hai să mergem de-aici, ori într-o parte, ori în alta!

Din nou se așternu tăcerea. Dar de această dată nu mai dură mult.

— Eu merg la grotă! zise Mărunțelul.

— Și eu! făcu Portta.

— Dacă ei merg, merg și eu! exclamă și Sevilla.

— Bine, am zis cu inima strânsă, mergem la grotă...

L-am urmat pe Blaummer, în șir indian, printre copacii desfrunziți, încercând să nu ne abatem prea mult de la direcția sugerată de bătrâna care-i dăduse fostului miner informația cu privire la locul unde se afla ascunzătoarea sătenilor. Albert ne-a spus, în cele din urmă, toată povestea, cum o zărise la un moment dat pe bătrâna ce rămăsese în sat strângând la piept o fotografie de slabă calitate, în care zâmbea cu toată ființa o fetișcană de vreo paisprezece-cincisprezece ani, nepoata ei. Bătrâna era bolnavă, simțea că n-o s-o mai ducă mult și n-ar fi vrut să moară înainte de-a o mai vedea măcar o dată pe fetița care-i luminase zilele ultimilor ani. Numele fetei era Maria, tatăl ei își pierduse viața pe frontul din Cehoslovacia, iar mama ei se spânzurase când aflase vestea. O găsiseră într-un șopron dărăpănat, după două zile. Fetița rămăsese de atunci pe lume numai cu bunica bolnavă și suferindă. Blaummer o rupea bine pe rusește și, cum bătrâna se născuse undeva în Basarabia, reușise să se înțeleagă cu ea și să ajungă la un consens. Minerul îi promisese că avea să i-o aducă pe Maria, iar bătrâna îi indicase locul unde se afla grotă în care se retrăseseră sătenii, cu două zile înainte de sosirea noastră acolo.

— ...Și n-am de gând s-o înșel pe bătrână, încheie Albert Blaummer cu seriozitate. Eu când promit ceva, mă țin de promisiune!

— Și eu la fel, zise Mărunțelul cu ardoare. Trebuie să dau un porc în schimbul jambonului afumat, așa că haideți mai repede, să nu creadă cumva omul ăla că sunt un neserios...

Am ajuns în apropierea stâncii în formă de cap de cal după aproape o jumătate de oră de mers prin pădurea întunecoasă. Ne-am împărțit în două echipe. În prima eu, Blaummer și Sevilla, în cea de-a doua Portta, Mărunțelul și Egon Schermacher. Apoi am început să urcăm spre stânca cocoțată tocmai în vârful dealului. Noi prin dreapta, echipa lui Portta prin stânga. Panta era extrem de abruptă și urcușul deveni foarte greoi după mai puțin de cinci minute, căci pătura de frunze moarte era deosebit de alunecoasă și la fiecare pas

trebuia să fim atenți să nu ne împiedicăm și s-o luăm de-a rostogolul înapoi la vale.

— Stați așa! șopti deodată Sevilla, făcându-ne semn să ne oprim, pe undeva pe la jumătatea distanței dintre baza dealului și vârf. (Rămase într-o poziție nefirească, aplecat, cu mâna la ureche, ca un iepure ce a simțit apropierea vânătorului.) Auziți?

Am ciulit urechile, atenți la orice zgomot. La început n-am distins nimic, dar mai apoi am prins sunetul vag al unui muget stins de vacă. Și grohăiturile slabe ale unor porci. Avusese dreptate bătrâna, nu ne trimisese după cai verzi pe pereți.

— Să mergem! comandă Blaummer cu glas stins. Dar cu atenție, de-acum! Cu siguranță au pus oameni de pază la intrare...

Deodată, liniștea nopții se sparse în sute de sunete, întâi o bufnitură surdă, apoi icnete, zgomot de crengi rupte, alte bufnituri, fâșâit de frunze uscâte, gemete și, peste toate, o înjurătură a Mărunțelului, plină de năduf, secondat numaidecât de Portta. Ne-am dat imediat seama că Schermacher alunecase și căzuse de-a rostogolul la vale.

Brusc, o armă începu să tragă, foc cu foc. Gloanțele bubuiră la gura țevii, undeva deasupra noastră, mult în stânga. Câteva se loviră de trunchiurile copacilor și răsunară sec. Altele loviră bucăți de stâncă și țiuiră ascuțit. Ecourile fiecărei împușcături reverberară în pădurea pustie.

— Repede, sus! ne îmboldi Sevilla.

Arma tăcu. Portta și Mărunțelul făcură dovada experienței acumulate pe atâtea câmpuri de bătălie și nu răspunseră provocării venite din partea sătenilor. În schimb, aceștia se desconspirară și de-acum știam la ce să ne așteptăm. Trezite de împușcături, animalele începură să zbiere la unison, speriate, dar glasurile lor ajungeau la noi slabe, fade, fără ecou, stinse. Câteva voci de femei și bărbați strigară ordine îngrijorate. Și, ca fundal sonor, câțiva copii mici începură să plângă speriați.

— Trebuie să ne mișcăm repede! spuse Blaummer printre dinții încleștați. De-acum, ai noștri au auzit, cu siguranță, împușcăturile, și nu va mai dura mult până ce Vipera va ordona unei grupe să pornească încoace...

— Și-apoi, completă Sevilla, maiorul Ziegler va întări paza la poalele dealului, mai mult ca sigur, ceea ce va face din reîntoarcerea noastră în sat o problemă mai mare decât credeți!...

Îngrijorarea răzbătu din tonul camaradului meu, dar Blaummer îl liniști curând:

— Asta nu va fi o problemă, frate, dacă avem norocul să găsim mâncare și băutură acolo, sus, în grotă. Ce santinelă crezi că va refuza câteva sticle de tărie pe frigul ăsta?

— Îhî!... încuviință Sevilla. Hai să luăm prada și să terminăm odată cu toată povestea asta!

Am continuat să urcăm, atenți la fiecare mișcare, la fiecare sunet. Schermacher se oprise, probabil, pe undeva pe la poalele dealului și acum ne asigura retragerea, blamându-se pentru negliobia de care dăduse dovadă. Avusese noroc, la urma urmelor, căci războiul nu-i o joacă. Deseori, o greșală poate fi chiar ultima greșală! Pentru că gloanțele nu iartă. Mai ales cele trase la nimereală, din cauza fricii. Pe timp de război, fie că ești combatant, fie că nu ești, în clipa în care ai pus mâna pe armă, este imposibil să nu se ivească, mai devreme sau mai târziu, și ocazia de a apăsa pe trăgaci. În felul acesta, chiar dacă nu îți place ideea, devii „ucigaș de oameni”; căci instinctul supraviețuirii ia locul gândirii și omul se transformă atunci într-un animal: care pe care! Așa că Egon Schermacher trebuie că se simțea, mai mult ca sigur, în al nouălea cer, pentru că scăpase de gloanțele armei mânuite de săteanul speriat.

Blaummer ne făcu semn din degete să ne răsfirăm. Cu mare greutate i-am putut observa gestul, și asta numai datorită lunii ce a catadicsit să iasă un minut din nori. Eu am luat-o la stânga, iar Sevilla la dreapta. M-am strecurat asemenea unui hoț, ascunzându-mă după trunchiul fiecărui copac, atent la orice mișcare și la orice sunet. De-acum, instinctele animalice se treziseră iarăși în mine, luând locul rațiunii. Dezvoltarea acestei aptitudini native este încă un motiv pentru care unii scapă din război și alții nu. Căci, dacă te lași în voia rațiunii și judeci fiecare pas înainte de a-l face, ești ca și mort. Războiul este, de cele mai multe ori, mai rapid decât gândirea umană. Lucrurile, pur și simplu, se întâmplă, iar singurul aliat care-ți mai poate salva viața în asemenea situații este

instinctul. Încrede-te în el, lasă-te în voia lui, iar el va ști ce și cum să facă pentru a te ține în viață.

Sub genunchiul meu a trosnit sec o creangă uscată. Și instinctul mi-a ordonat, în acea clipă, să mă feresc, să mă ascund după trunchiul celui mai apropiat copac. La o fracțiune de secundă după ce-am sărit într-o parte, a răsunat împușcătura. Am apucat să văd jerba de foc de la gura țevii, la mai puțin de zece metri în fața mea, sus, după care glonțul a pătruns ca o viespe de oțel în coaja copacului după care mă retrăsesem, la nici cinci centimetri de chipul meu. Așchii de lemn mi s-au înfipt în obraz și, ca să-mi înăbuș strigătul de durere, mi-am îngropat fața în mușchiul umed crescut la rădăcina arțarului. A urmat imediat un al doilea glonț, care a mușcat foarte puțin din copac și s-a oprit într-o bucată de stâncă, un pic mai jos, de unde a ricoșat cu un sunet ascuțit.

Mi-am dat seama numaidecât că aveam de-a face cu un „dușman” care știa să mânuiască o armă, căci unul neexperimentat n-ar fi reușit în vecii vecilor să tragă două cartușe atât de bine grupate. N-am ripostat nici de această dată. L-am lăsat să se liniștească, convins că nu mă văzuse. Însă Sevilla n-a mai avut răbdare. Mult mai bine postat decât mine, profitând de lumina lunii, a apăsat o singură dată pe trăgaci. Icnetul scurt de durere și surpriză pe care îl auzisem de atâtea ori de-a lungul ultimilor ani a răsunat sec în întuneric. Trăgătorul misterios a fost anihilat.

Am făcut abstracție de usturimea din obraz și m-am propulsat val-vârtej spre locul unde se aflase santinela sătenilor. Din câțiva pași rapizi, am fost acolo. Luna a ieșit din nou din nori și razele ei murdare au luminat scena. Peste un colț de stâncă se afla răstignit un trup pipernicit. Un bărbat bătrân, cu o barbă bogată, albă ca laptele. Avea o gaură sângerândă în tâmpla ninsă de ani. Degetele mâinii stângi îi rămăseseră înțepenite pe un Kalașnikov rusesc. O victimă a războiului care nu fusese luată în calcul în cancelariile din Germania.

— Swen, jos!!!

M-am aruncat la pământ, pitindu-mă după colțul de stâncă, scăpând ca prin minune de următoarele gloanțe, venite mai de sus de astă dată.

— Mulțumesc, Albert! am strigat.

De-acum nu mai avea nici un rost să ne ascundem. Ne desconspirasem poziția, cel puțin eu, Blaummer și Sevilla. Însă nici Mărunțelul n-a mai răbdât. A început să tragă ca nebunul spre locul de unde pornise cea de-a doua rafală, secondat îndeaproape și de Portta.

Profitând de acoperirea creată de ei, am continuat să urc spre poalele stâncii în formă de cap de cal, aflată acum la mai puțin de treizeci de metri în susul dealului.

— Nu mai trageți!!! se auzi deodată o voce speriată de femeie, într-o germană stricată. Nu mai trageți, v-am rugat! Noi predăm!

— Portta! a urlat Sevilla. Kreutfeld! Opriți focul!!!

Cei doi camarazi ai noștri au încetat, însă nu i-am auzit părăsindu-și pozițiile. Femeia a continuat pe un ton ascuțit, aproape isterizată:

— Avem copii mici aici, fie-vă milă!...

— Ieșiți de-acolo cu toții! ordonă rece Blaummer. Câți sunteți?

— Opt și zece...

— Afară! Toți! repetă Blaummer scurt. Lăsați animalele acolo! Repede!...

M-am trezit cu Sevilla lângă mine.

— Dumnezeu! a exclamat. L-am omorât...

O tristețe fără margini a răzbătut din glasul lui. A început să geamă încet, gătit de un acces de plâns pe care se chinuia din răputeri să și-l reprime. Moșneagul acela n-ar fi trebuit să moară. Moșneagul acela nu era un soldat. Moșneagul acela murise încercând să salveze viața nepoților lui. Iar Sevilla știa asta. Însă războiul crud n-avea scrupule. Războiul e o fiară turbată căreia nu-i pasă cine-i cade sub gheare. Pentru el n-are importanță dacă porți sau nu porți uniformă. El cere vieți. Și nu se uită că-s de soldați, de civili, de ofițeri, de femei, de bătrâni sau de copii. Vieți să fie...

— Dumnezeu, ce-am făcut?!... repetă Sevilla și izbucni într-un acces dureros de plâns.

I-am pus o mână pe umăr și l-am strâns ușor. A ridicat ochii spre mine, plini de lacrimi.

— N-aveai de unde să știi, am încercat să-l consolez, fără convingere. Nu a fost vina ta...

— Și doar ne-ai avertizat, ne-ai spus c-o să se întâmple o nenorocire...

În buza grotei a apărut un felinar. Și, la lumina lui, unul după altul, au ieșit afară trei bărbați betegi, probabil răniți de război, doi adolescenți în jur de cincisprezece ani, două bătrâne, patru fete și patru femei; două din ele purtau câte un prunc în brațe. Copiii plângeau nereținut, animalele dinăuntru urlau și se zbăteau, iar cei șaptesprezece refugiați tremurau ca vărgile de teamă, cu capetele în pământ.

— Aruncați toate armele! porunci Blaummer, imperturbabil. Cine e Maria?

O rumoare încărcată de surpriză trecu ca un val printre săteni. Se uitară mirați unii la alții, neînțelegând exact ce se petrece.

— Cine e Maria? repetă Albert, ridicând vocea.

— *Ich...*

O tânără ieși din rând, făcând un pas înainte, gata să leșine de frică. Ne așteptam la o adolescentă zveltă, abia ieșită din copilărie, dar se vede treaba că poza bătrânei din sat era făcută cu ceva vreme în urmă. Maria purta o basma închisă la culoare, trasă pe frunte, acoperindu-i ochii ce priveau numai în pământ. Iar de la distanța aceea și la lumina slabă a unicului felinar cu care ieșiseră din grotă, amănuntele se pierdeau.

— Coboară de-acolo! ordonă Blaummer în continuare. Swen, ia-o în primire!...

Tânăra a rămas pe loc câteva secunde, indecisă. Apoi consăteanca ei i-a tradus cererea camaradului meu și ea s-a urnit. A început să plângă, uitându-se speriată spre ai săi.

— Spune-i să nu-i fie frică! strigă Blaummer. O s-o duc la bunica ei. Bătrâna e pe moarte și vrea s-o mai vadă o dată înainte de a trece în...

Atunci se dezlănțui iadul pe pământ!

Parcă din zeci de locuri deodată izbucniră rafale de mitralieră și de pistoale automate. Trăgeau și în săteni, și în noi. Noaptea zbiera în jurul nostru ca un animal înjunghiat. Câțiva refugiați apucară să intre în grotă, strecurându-se cu un incredibil noroc printre gloanțe. Alții căzură ca secerați, felinarul explodează într-o jerbă de scântei și gazul dinăuntru se împrășteie pe hainele unui bărbat. Țoalele luară

foc instantaneu. Omul începu să urle ca din gură de șarpe, încă în viață, și-și dădu drumul de-a rostogolul la vale, în speranța că va scăpa de flăcările mistuitoare. O rafală îl urmări încăpățânată, până ce-l prinse din urmă și-i curmă suferința pentru totdeauna.

O mulțime de ordine în germană răsunau în pădure. Mi-am dat seama împietrit că erau oamenii lui Ziegler.

Am alergat spre fata care cobora către mine și-am prins-o cu o clipă înainte de a se lovi bezmetică de un copac. M-am aruncat peste ea și-am tras-o după mine, la adăpostul iluzoriu oferit de o tufă de mărăcini. Alte ace îmi impuseră fața deja rănită, dar n-am luat în seamă acest lucru.

— Opriți focul!!! l-am auzit pe Albert Blaummer strigând cât îl țineau puterile. Opriți focul!!! Suntem de-ai voștri! 26 Panzer!!!

Răspunsul a fost o grenadă aruncată în direcția de unde răsunase glasul fostului miner. Explozia a vuit secunde lungi în pădurea pustie, sunetul încercând parcă disperat să scape din strânsoarea dealurilor ce-l înconjurau din toate părțile ca o închisoare.

— Ticăloși blestemați!!! urlă Blaummer cu durere nereținută în glas.

— Swen, cară-te naibii de-acolo! strigă Portta la mine, de undeva din stânga.

— Spre grotă! ordonă Sevilla. Repede, spre grotă!

Am luat-o pe Maria de mână și-am urcat câțiva metri. Un roi înfuriat de gloanțe ne-a făcut să ne aruncăm la pământ. Maria bolborosea ceva în românește, probabil o rugăciune. Basmaua îi căzuse din cap și părul despletit îi atârna acum în dezordine, plin de frunze uscate. Părea fantoma unei nebune, culcată acolo, lângă mine, privindu-mă cu ochi mari, ieșiți din orbite de spăimă. Era pur și simplu paralizată.

Mai întâlnisem asemenea priviri la femei, dar în marea lor majoritate își pierduseră fie copiii, fie soții, și asta deseori chiar în fața lor. Asemenea femei devin extrem de periculoase, căci sunt atât de imprevizibile, atât de rupte de realitate, încât sunt în stare să se arunce în brațele morții fără să clipească, cu bucurie chiar, iar soldatul de lângă ele devine, din nefericire, o țintă la fel de perfectă ca și ea. Tocmai de aceea trebuia să am mare grijă ce fac cu Maria:

să o las acolo sau să o trezesc la realitate. Am ales ce-a de-a doua variantă. I-am trosnit o palmă usturătoare, cel mai eficient tratament în astfel de cazuri. A clipit năucită și s-a dezmeticit.

O grenadă a căzut chiar lângă piciorul meu și s-a înfipt cu zgomot sec în patul de frunze moarte. Fără să-mi pierd cumpătul, am ridicat-o repede și-am aruncat-o înapoi, la vale, în direcția din care venise. A explodat în aer, la vreo zece metri mai jos, după ce inițial s-a lovit de un stejar care i-a schimbat direcția. În străfulgerarea de o clipă din timpul exploziei, am apucat să văd un *Stabsgefreiter* în uniformă neagră, de camuflaj, care sări disperat într-o parte, prea târziu însă pentru a scăpa de ploaia de schije ucigătoare. Urletele lui de durere s-au adăugat țipetelor și împușcăturilor care făceau pădurea să vuiască în noapte. Erau oamenii Viperei, cei din trupele de asalt, ticăloși pregătiți să lupte în toate condițiile posibile. Însă nemernicii n-aveau experiența noastră!...

Ne-am grupat cu toții în apropierea intrării în grotă, mai puțin Albert Blaumner și Egon Schermacher. Săracul Blaumner fusese atins de schijele grenadei și acum trăgea ca nebunul, dându-ne nouă răgazul de a ne refugia în grotă. Iar Schermacher, ei bine, nu își făcea simțită prezența în nici un fel; parcă se evaporase, parcă-l înghițise noaptea rece și turbată! Însă îl cunoșteam, Egon nu era un laș, Egon n-avea să-și lase tovarășii de izbeliște, nici în ruptul capului! Cocea el ceva acolo, jos, însă de unul singur n-avea să izbutească mare lucru. Trebuia, însă, să ne păstrăm încrederea...

Portta s-a adăpostit după un colț de stâncă și, de acolo, a început să tragă rar, glonț după glonț, cu precizie, ca să nu irosească muniția fără rost. Era evident de-acum ce ordin dăduse Vipera echipei lui de ticăloși. Fiindcă părăsisem tabăra fără permisiune, eram considerați dezertori și, deci, buni de executat. Presimțirea mea se adevărase, din nefericire. Nu mai aveam cale de întoarcere. Și dacă făceam prostia să ne adăpostim în grotă, dispărea și ultima șansă de salvare. Căci nu mai exista nici o altă ieșire și, astfel, am fi fost prinși în capcană. Odată și odată muniția avea să ni se termine, iar câinii în negru aveau să ne sară atunci la beregată și să ne sfâșie.

— Nu intrați în grotă! le-am strigat lui Portta, lui Sevilla și Mărunțelului. Nu mai ieșim vii de-acolo dacă o facem!

Au priceput numaidecât.

Sevilla a replicat:

— Urcăm spre capul de cal și trecem de partea cealaltă a dealului!...

— Atunci, luați-o naibii din loc odată! urlă Mărunțelul, extrem de încântat. Vă acopăr eu fundurile alea prăpădite... Haideți, lighioanelor, acu' să vă văd! urlă el la atacatori, însoțindu-și cuvintele cu un răpăit scurt de Schmeisser.

I-am făcut semn Mariei să mă urmeze și-am luat-o târâș spre stânga, către o aglomerare de stânci golașe, crescute ca niște negi uriași pe fruntea dealului. Ea a venit după mine — din ce în ce mai stăpână pe sine acum, după ce își dăduse seama că nu intenționam să-i facem vreun rău —, târându-se cu greutate pe patul de frunze moarte, transformate de-acum în noroi din cauza vânzolelii din jurul intrării în grotă. Luna ieșise cu totul din nori și arunca asupra noastră, printre copaci, o lumină firavă, bolnăvicioasă, ca de sfârșit de lume.

— Mișcați-vă! se auzi glasul Mărunțelului strigând la ceilalți camarazi ai mei. Apoi, către oamenii trimiși de maiorul Ziegler: Hei, porci împuțiți născuți din cățele în bordelurile Berlinului, veniți la tăticu' să vă înfigă râturile băloase în noroi! Veniți, fii de curve! Veniți!!

Și urmă, evident, o altă rafală de Schmeisser. Imediat se auziră strigăte de durere, semn că namila nu-și pierduse deloc îndemânarea de trăgător de elită pe timp de noapte.

— Așa, cocoșeilor, așa, veniți la tăticu' să vă umple cu plumbi!...

— Ticălos pervers! sosi replica, de jos. O să te cretez din cap până-n picioare și-o să dau măruntaiele tale la câini!...

— Iar eu, continuă Mărunțelul să amenințe, o să-ți tai coaiele și-o să ți le îndes în gurița aia spurcată, poponarule!

Răspunsul veni, de astă dată, din gura unei mitraliere. O rafală ucigătoare, lungă, parcă interminabilă, care se lovi de copacul gros după care se ascunsese Mărunțelul și de stâncile de la gura grotei.

— Așa, urmă Kreutzfeld, trage, ticălosule, trăgea-o-ai pe mă-ta s-o tragi!

Un muget de mânie răsună în pădure și „ticălosul” ieși înfuriat la vedere. Greșeală fatală. Mărunțelului îi funcționase încă o dată șmecheria. Nici n-aștepta altceva. Îl seceră scurt, cu două gloanțe, unul după altul. Omul Viperei icni și căzu pe spate ca tăiat de la jumătate. Continuă să se rostogolească la vale, dar nu mai simțea nimic. Murise după primul glonț.

Portta șuieră scurt un semnal. Mărunțelul înțelese și se retrase repede după copacul ce-i servise mai devreme de adăpost. Era acum rândul lui Johann să-i acopere retragerea. Și războiul verbal porni din nou, de astă dată avându-l ca protagonist principal pe roșcatul proprietar al unui joben galben. În timpul acesta, am continuat să înaintez, urmat îndeaproape de tânăra româncă. La un moment dat, ea mi-a făcut semn, apucându-mă de picior.

— Nu pe-acolo! mi-a zis în românește. E o prăpastie! O să ne prindă dacă o luăm pe-acolo, fiindcă nu mai avem unde să fugim!...

N-am înțeles un cuvânt, dar și-a exemplificat expresiile prin gesturi și în cele din urmă mi-am dat seama ce voia să spună. Glasul îi tremura și răsufla greu. Iar ochii ei, aprinși de razele lunii, tulburați de lacrimi și durere, mi-au părut atât de frumoși în tristețea lor, încât, pur și simplu, nu m-am putut abține să nu mă minunez. Întrezărisem, după ani de zile, pentru doar câteva secunde, un crâmpei de frumusețe feminină pe care o crezusem de mult și pentru totdeauna apusă. Însă războiul nu-ți dă răgaz să admiri lucrurile frumoase. De cele mai multe ori le ascunde din calea ta și ți le oferă, cu o larghețe nenaturală, numai pe cele urâte, pe cele lipsite de fior, fade, încărcate de tristețe.

— Bine, i-am zis. Mergem în partea asta!

Și am schimbat direcția. Sevilla, aflat la zece metri mai jos, ne-a observat și s-a luat după noi. Schmeisser-ul lui Portta continua să latre la răstimpuri, în timp ce gealații din trupele speciale ale maiorului Ziegler încercau o tactică de încercuire, pentru a ne prinde pe toți ca într-un clește. Veni rândul lui Sevilla să șuiere un semnal. Ascuns după un copac, preluă ștafeta de la Portta și începu să tragă în umbrele ce mișunau printre copacii de jos. Riposta veni numaidecât, dându-i răgaz de astă dată lui Johann să se replieze.

— Acolo! Acolo! strigă Maria și mi-o luă înainte, prinzând parcă aripi.

— Ce-nseamnă acolo? am întrebat-o, încercând să mă țin după ea.

— Da. Acolo! repetă. La Peștera Căinilor!

De când ne aflam în România, izbutisem să prind înțelesul câtorva cuvinte, printre care și „câine”. Dar ce voia să spună fata în situația asta? Despre ce câine era vorba?! Nu știu de ce, dar m-am bazat pe ea și am urmat-o, fără să mai stau pe gânduri.

S-a strecurat printre copaci și boțuri de stâncă asemenea unei feline, nerăbdătoare să ajungă la locul unde se aflau „câinii”. M-am uitat în spate, încercând să-mi disting camarazii în lumina din ce în ce mai slabă a lunii. Mărunțelul urca spre coama dealului, dar o apucase într-o direcție greșită, care avea să-l îndepărteze de noi. Am scos un fluierat, dar nu m-a auzit. Am fluierat mai tare. S-a oprit și mi-a răspuns în același mod. Apoi și-a schimbat direcția înspre noi. Porta l-a urmat repede, dar s-a oprit după câțiva metri, dându-i răgaz lui Sevilla să se replieze.

Unul după altul am urmat-o pe Maria și, în cele din urmă, am ajuns la un perete de stâncă, chiar în apropierea „capului de cal”. Oamenii Viperei ne-au luat urma ca niște hăițași, de fiecare dată tot mai puțini, pe măsură ce camarazii mei zăboveau un minut sau două după câte un copac mai gros.

— Acolo, sus! mi-a arătat Maria cu degetul.

N-am înțeles la ce se referă. Îmi indica peretele de stâncă, negru în întunericul nopții.

— Ce e? am întrebat-o. Ce vrei?!

— Sus! repetă ea, în românește, continuând să arate cu mâna un loc situat undeva, spre vârful întunecat al stâncii din fața noastră.

— Nu-nțeleg!? am replicat. Spune-mi ce vrei?...

S-a aplecat și a băjbăit câteva momente după o piatră. Apoi s-a dat câțiva pași înapoi și a aruncat-o cu putere spre vârful stâncii. Nu s-a întâmplat nimic altceva în afară de sunetul sec scos de o piatră care lovește o stâncă, secondat de câteva scânteii slabe, abia vizibile. Dar tânăra nu s-a dat bătută cu una-cu două. A adunat alte pietre și a continuat să arunce. Între timp, ni s-a alăturat și Mărunțelul.

— Ce face?! a întrebat el mirat. A luat-o razna...?!

— Habar n-am! am spus eu, ridicând din umeri.

Deodată, ultima piatră nu s-a mai lovit de peretele de stâncă, ci

a dispărut, și urechile noastre au prins sunetul unei pietre care cade printr-un puț natural, ca într-o peșteră. Și abia atunci am înțeles!

— Kreutzfeld, ajută-mă! i-am ordonat scurt camaradului meu.

Mărunțelul s-a rezemat cu spatele de zid și și-a făcut palmele-uriae căuș. Am pus un picior pe ele, apoi pe celălalt pe umărul lui, și-am bâjbăit orbește după intrarea în grotă. Palmele mele cercetau însă doar un perete rece de piatră înnegrită de vreme.

— Dă-te puțin la stânga! i-am cerut lui Kreutzfeld.

S-a mișcat un pas.

— Încă puțin!...

A mai făcut unul. Și atunci am descoperit golul din stâncă. Era chiar la nivelul capului meu, dar luna intrase de tot în nori și nu mai puteam să văd absolut nimic pe bezna aia.

— Am găsit!

— Ce-ai găsit? am auzit și vocea lui Portta.

— O intrare într-o altă grotă!...

Am întins mâna și am pipăit podeaua de piatră ce începea încă din buza intrării, până unde mi-au ajuns degetele. Apoi m-am ridicat în mâini și am pătruns înăuntru. Nu puteam aprinde nici măcar un chibrit, de teamă să nu ne trădăm poziția. Am cercetat repede solul, cu palmele deschise. Era un pic înclinat și, de la intrarea care nu permitea decât unui singur om să treacă prin ea, se lărgea pe măsură ce înainta în stâncă, asemenea unui con cu vârful înspre afară. Când m-am convins că nu-i nici un pericol să alunecăm în vreun hău neștiut, m-am întors către tovarășii mei.

— Kreutzfeld, ridic-o pe Maria și ajut-o să urce aici.

Tânăra și-a auzit numele și n-a mai stat pe gânduri. A întins repede mâinile către mine. Am prins-o de brațe și am săltat-o înăuntru.

— Hai, Johann, e rândul tău acum!

M-am dat la o parte din calea lui Portta, care ni s-a alăturat repede în grotă.

— Kreutzfeld, cheamă-l pe Sevilla!

Mărunțelul a fluierat scurt și ascuțit. Pușca automată a lui Sevilla a tăcut brusc și, vreme de câteva secunde, o liniște nefirească s-a așternut peste pădure. Ticăloșii trimiși de maiorul Ziegler să ne

lichideze probabil că analizau situația. Atât ei, cât și noi aveam nevoie de un răgaz pentru a lua o hotărâre.

— Eu îl aștept pe Sevilla, șopti Kreutzfeld.

— Noi o să vedem ce-i aici și cum putem scăpa, am replicat eu. Dacă urcăm toți și n-avem pe unde ieși, de dimineață s-a zis cu noi.

— Veniți! ne chemă Maria. Veniți după mine! Hai!

— Johann, urmează-o!

M-am întors către Portta, chiar dacă nu înțelesesem decât „Hai!” din vorbele Mariei.

— Vezi unde dă culoarul ăsta și-apoi te întorci și ne ieși și pe noi.

Deodată, de jos au pornit alte împușcături. Pădurea a început din nou să vuiască a moarte. Ecourile s-au răspândit vremelnice printre dealuri. Oamenii Viperei s-au întors și-au început să tragă în inamicii de dedesubt.

— Egon! făcu Mărunțelul.

Însă mi-am dat imediat seama că nu era doar Schermacher acolo. Se trăgea din patru locuri deodată și erau vizati doar vânătorii noștri, deveniți — ca la vânătoare! — vânați. Și-atunci am realizat despre ce e vorba!...

— Kreutzfeld, am zis, dă semnalul grupei!

Mărunțelul scoase un fluierat ascuțit, intermitent. Imediat veni răspunsul de jos și am recunoscut numaidecât fluieratul inconfundabil al Mercenarului. O bucurie nemărginită mi-a umplut sufletul. Veniseră întăririle...

Viața este o grămadă uriașă de rahat, din care, din când în când, mai răsare câte o floare. Cine are puterea să o culeagă reușește să mai simtă și altceva în afară de duhoarea rahatului; cine nu – Dumnezeu aibă milă de sufletul lui! – nu va cunoaște decât mirosul pestilențial al rahatului. Mi-a plăcut întotdeauna să cred că am fost unul dintre cei puțini care au avut forța interioară să scoată mâna din rahat și să culeagă câte o floare, o dată la câțiva ani. Iar una dintre aceste flori a fost Maria Ilie...

— Eu... iubesc pe tine, Swen. Tu om bun fost mie... Mulțumesc. Hotărâsem să o iau cu mine în Germania, să-mi devină soție. Nu știu când și de ce luasem această hotărâre, dar ea se concretizase într-o seară calmă de început de noiembrie, de ziua ei. Împlinise douăzeci și unu de ani.

— Și eu te iubesc, Maria, i-am șoptit și am mângâiat-o încet pe păr.

Ne aflam cazarmați într-o vale frumoasă, la câțiva kilometri de râul Olt, în apropiere de Drăgășani, într-un sătuc mirific, parcă neatins de tăvălugul spurcat al războiului. Vremea se mai îndulcise, paradoxal, în pofida faptului că iarna era tot mai aproape. Luptele încetaseră cu totul și drumul de la Pitești până aici fusese un fel de... excursie. Bucuria vieții – cea de mult dispărută de pe chipurile camarazilor mei – începuse iarăși să răzbată pe fețele lor, ochii se mai luminaseră, zâmbetele deveniseră mai lejere, necrispate, lipsite de falsitate, bărbații începuseră să se simtă din nou bărbați, și nu carne de tun.

Spre norocul nostru, în timpul pățaniei din Găești, cineva –

„Cine oare?!”, se întrebase cu o candidă nevinovăție Moșul – îi luase glanda unui anume maior Kurt Ziegler, care trimisese o grupă de flăcăi din trupele speciale într-o misiune sinucigașă, din care nici unul nu se mai întorsese. Ancheta făcută la repezeală scosese la iveală faptul că bieții băieți pieriseră în confruntarea cu un grup rebel de săteni, femei, bărbați în vârstă și copii refugiați într-o grotă din inima dealului. Noul comandant clasase cazul, morții fuseseră îngropați, maiorul Ziegler avusese parte de funeraliile de rigoare și, în graba mare, ne luaserăm cu toții tălpășița spre Pitești, alături de regimentul sosit de la Ploiești.

Camarazii mei n-avuseseră nimic împotriva ca Maria să ne urmeze, mai ales după ce bunica ei trecuse în neființă fără a mai avea răbdarea s-o aștepte ca s-o vadă pentru ultima oară. Bătrâna murise de inimă rea când auzise împușcăturile ce răsunaseră dinspre dealuri și observase vânzoleala neobișnuită a trupelor care rămăseseră în sat.

Nu-i ușor să cari după tine la război o femeie; tocmai de aceea nevestele sunt lăsate acasă atunci când soții pleacă pe front. Căci războiul nu e pentru femei. Războiul nu e nici pentru copii, însă, din nefericire, prea multe femei și prea mulți copii nevinovați își găsesc sfârșitul în conflagrații lipsite de sens, în lupte scurte pentru o bucată insignifiantă de pământ sau pentru obiective „strategice” care se dovedesc, în cele din urmă, complet inutile în economia bătăliei. „Scapă cine poate”, asta-i legea nescrisă a războiului, iar Maria se supunea ei, ca oricare altă ființă umană...

MARIA

— Și cât de frumos e Germania, acolo, la tu?

Reușise să prindă limba germană și, în pofida greșelilor evidente de exprimare, se putea face ușor înțeleasă. Iar toate acestea într-un timp atât de scurt. N-aveam vreme să stau s-o corectez, ușor-ușor avea să se corijeze singură.

— Acum nu știu cât de frumoasă mai este, i-am răspuns. Însă, pe timp de pace, locurile sunt minunate...

— Ai prieten acolo?

— Nu prea mulți. Am fost o persoană retrasă, nu prea mi-a plăcut compania oamenilor, nu m-am dat în vânt după asta...

— Femeia tău?!...

— M-a părăsit într-o zi ploioasă. Nici nu știu dacă mai e în viață. Nu mi-a mai dat de veste de aproape doi ani și jumătate...

— Îți e dor?

— De ea?

— Da.

— Nu... Nu știu!?

A tăcut, lăsându-și privirile să colinde în voie peisajul mirific al văii care se întindea liberă în fața noastră. Era o femeie foarte frumoasă. M-am uitat la ea cu profundă admirație. Avea un ten alb ca laptele, fără nici o pată, iar ochii ei verzi păreau două iazuri limpezi de munte; puteai să te îneci cu ușurință în ei. Vocea ei catifelată, suavă, avea deseori inflexiuni atât de fierbinți, de lascive,

încât cuvintele care-i porneau de pe buzele cărnoase, tremurânde, totdeauna umede, ți se strecurau șerpește pe șira spinării, către zona genitală, precum cel mai eficient afrodisiac...

— Te am pe tine acum, am continuat, și ea a întors încet capul spre mine și mi-a zâmbit mulțumită.

Am întins mâna și i-am mângâiat obrazul cu dosul degetelor. S-a gudurat ca o pisică fericită și a închis ochii de plăcere. Apoi și-a lăsat capul să lunece spre mine, gemând încetișor. Era atât de naturală atitudinea ei, atât de divină!...

De-a lungul și de-a latul frontului întâlneam zeci, poate sute de femei, dar nici una dintre ele nu fusese altceva decât... un „loc” de descătușare a energiilor sexuale. Pe timp de război, majoritatea femeilor preferă să se prostitueze în loc să moară, și-atunci își pierd feminitatea, nu mai sunt ele, cele adevărate, devin simple obiecte de o oră-două, aflate la discreția unor soldați nenorociți care caută să-și descătușeze energiile sexuale. Iar după întâlnirile cu astfel de femei — deloc de condamnat, săracele, căci multe dintre ele erau nevoite să o facă nu pentru salvarea vieților lor, ci pe ale copiilor lor, prinși în vârtejul războiului ca niște fire de praf într-un uragan —, întâlnirea cu Maria fusese ca o rază de soare pe fundul unui puț adânc și întunecos.

Și-a plecat ușor capul în poala mea și m-a tras încet peste ea. Buzele noastre s-au unit însetate, începând dansul sălbatic al cărnii. Amândoi eram înfometați de iubire. Amândoi eram înfometați de liniște. Amândoi eram înfometați de pace. Iubirea, liniștea și pacea, singurele comori care nu pot fi găsite niciodată în sipetul întunecat al războiului.

— Ah, Swen... Swen!... a gemut ea stins și a început să plângă tăcută.

Lacrimi de fericire au izvorât din lacurile ochilor ei verzi, minunați, tulburători. Am strâns-o la pieptul meu cu atâta putere, încât mi-a fost teamă, la un moment dat, să n-o zdrobesc. Simțeam nevoia s-o introduc în sufletul meu, pentru a o simți mai aproape, nu lângă mine, ci în mine! Mi-a răspuns aidoma, strângându-mă cu brațele ei subțiri pe după mijloc și sărutându-mă înnebunită pe buze,

pe obraji, pe nas, pe bărbie, pe ochi, pe frunte... Dumnezeu! Nu mai simțisem așa ceva de ani de zile!...

Iubirile intense sunt cele mai plăcute, dar ele se mistuie cel mai repede în focul dragostei, ard cu o durere nesfârșită. Mi-era teamă de asta, mi-era teamă chiar să încep să iubesc din nou, căci iubirea pe timp de război — iar acest lucru îl știe oricine! — nu-i altceva decât o simplă amăgire, o dureroasă înșelare a viitorului. Însă Mariei nu i te puteai împotrivi deloc. De gheață să-ți fi fost inima, și tot ți-o topea cu sufletul ei fierbinte și curat.

Ne-am sărutat acolo, în mijlocul unei oaze a naturii care nu luase în seamă războiul, ca doi nebuni îndrăgostiți de viață, ca doi nebuni ce și-au regăsit mințile și rațiunea de a trăi. Un om nu poate să-și continue viața fără speranță, iar speranța nu înseamnă nimic altceva decât un vis, un țel, un scop, un motiv. Maria devenise scopul vieții mele, motivul pentru care merita să lupt în continuare și să trăiesc, speranța mea; eu, la rândul meu, reprezentam motivul ei de a trăi, motivul ei de a nu se îneca în apa tulbure a unui război care n-o întrebase nici măcar o clipă dacă-l vrea sau nu, dacă-l dorește sau nu, dacă simte sau nu utilitatea lui... Eram speranța ei... Iar un om cu o speranță nu poate fi îngenuncheat!

— Swen! se auzi glasul lui Heiden. Unde naiba ești, șobolan de apă dulce?!...

— Aici! răspunse Maria în locul meu și se ridică în picioare, făcându-i semn cu mâna.

— Trebuie să mergem, zise el, ajungând lângă noi. O luăm din loc. Se pare că românii ne-au pregătit o surpriză la Cotul Vulpilor, în sus pe Olt...

— Ei, hai, nu mai spune! l-am persiflat eu. Și cine ți-a spus ție asta? Nu cumva ai prieteni la Gestapo?

— Cine să-mi zică!? ridică el mirat din umeri. Toată compania știe... E-o fierbere ca înainte de apocalipsă!

Maria înțelese ultimul cuvânt și-și făcu repede cruce, cu smerenie, plecând ochii în pământ și împreunând trei degete de la mâna dreaptă. Era ortodoxă. Iar eu, catolic! Urma să am ceva de furcă în Germania cu diferența asta de religie, atunci când aveam s-o iau de

nevastă. Speram, însă, ca la terminarea războiului să nu mai fie probleme de genul ăsta.

— Haideți odată! ne îmboldi Heiden, nerăbdător. Poftim, Maria! exclamă bătos, întinzându-i iubitei mele o pelerină lungă și largă, de camuflaj. Ia asta pe tine până la tanc...

O tunsesem pe Maria și o îmbrăcasem în uniformă germană, cu pantaloni, veston, bocanci și cască de tanchist, dar, chiar și așa, ne era extrem de dificil să o ferim de privirile bănuitoare ale celorlalți camarazi ai noștri. Prietenii mei înțeleseseră în cele din urmă că n-aveam să mă întorc acasă fără ea și acceptaseră, de bine-de rău, compania Mariei, prezența ei în tanc, cu toate că Mărunțelul mă avertizase la un moment dat să-l supraveghez cu mare atenție când trage la măsea, că el nu-și poate controla impulsurile sexuale cu o femeie mereu în preajma lui. Îi arătasem pistolul din tocul agățat la șold și-l asigurase că „el” o să-l vegheze mereu, mai bine decât aș fi făcut-o eu vreodată. Pricepuse aluzia destul de străvezie și de atunci nu mai deschisese deloc discuția și nici nu se mai îmbătase peste limită, cum făcea de obicei.

— Unde, naiba ați fost?! se oțărî Sevilla, încruntându-se la mine.

Nu mai așteptă însă răspunsul și continuă, pe un ton mai potolit:

— Ocupă-ți locul și ascunde-o pe Maria. Locotenentul Leuwe și-a anunțat vizita înainte de plecare...

— Și unde s-o ascund? am replicat eu, nervos.

În aer plutea o tensiune evidentă, dar nu-mi dădea seama de ce, ce se întâmplase!?

— Ce ne-ntrebi pe noi? sări și Portta, irascibil. Spală-te cu ea pe cap! Tu ai adus-o, tu să ai grijă de ea. Dar nouă nu ne convine s-o luăm pe coajă din cauza ta, ai înțeles, Swen, băiatule?!... Nu ne convine deloc lucrul ăsta! Fă ce vrei tu să faci, dar rezolvă odată situația!

Aaaa, deci despre asta era vorba, la urma urmei! Le ajunsese răbdarea la limită și nu mai suportau femeia lângă ei. Mi s-a ridicat părul pe ceafă de mânie și indignare. Nu-i lucru tocmai plăcut ca tovarășii tăi să te respingă și chiar să te excludă din mijlocul lor pentru că tu ți-ai găsit perechea și ei nu. Iar pe timp de război, Doamne-Dumnezeule, chestia asta doare teribil de tare!

— Prea bine, am zis cu glas tulburat de mânie și părere de rău. Moșule, hai până afară să vorbim un minut...

— Nu avem timp de vorbe, Swen. Regimentul nostru așteaptă ordinul de plecare dintr-o clipă într-alta!...

— Știu, însă trebuie să vorbim! am insistat eu.

— Hopa! exclamă Sevilla, sarcastic. Băieți, fiți atenți la Swen! Are lucruri prea importante de împărtășit, pe care nu le pot suporta decât urechile unui *Feldwebel*!...

— Du-te-n mă-ta, Sevilla! i-am strecurat printre dinți, dându-mi seama că încearcă să mă provoace la bătaie. Mergi, Beyer, sau nu?

Moșul oftă și acceptă cu resemnare, înclinând tăcut din cap. Deschise tambuchiul turelei. Se dădu un pic într-o parte și-mi făcu semn să ies primul.

În jurul nostru, întreaga tabără părea un furnicar în fierbere. O vânzoleală aparent dezordonată pusese stăpânire pe tot, însă armata germană era un ceasornic care funcționa fără greș și foarte rar în van, fără un scop precis. Ceea ce intenționam să fac era atât de nepotrivit cu atmosfera deja familiară din jurul meu, încât mi-am ieșit din minți, efectiv, și o tulburare greu de suportat mi-a cuprins sufletul chinuit, obosit. E greu când te afli la răspântie și nu mai știi deloc încotro s-o apuci ca să fie bine!...

— Spune, Swen, îmi ordonă Moșul îndată ce am coborât de pe tanc. Dar repede, că n-am vreme de pierdut cu prostiile tale amoroase! Știi prea bine că nu mă dau în vânt după amicii care nu-s în stare să și-o țină în pantaloni...

L-am lăsat să încheie și i-am zis-o fără menajamente, tranșant:

— Beyer, eu rămân în România, cu Maria!

O tăcere mormântală s-a lăsat asupra noastră, cu toate că activitatea regimentului nu încetase nici o clipă. Sprâncenele Moșului au început să se adune grăbite la rădăcina nasului și ochii i-au devenit de gheață.

— Dezertare..., șopti. Asta e de-a dreptul pură dezertare, Swen...

— Știu, i-am răspuns la fel de încet și de rece. Am de gând să dezertez, Beyer!

— *Heeresdienstvorschrift*, Swen! mă șfichiui el rece, străpungându-mă cu privirea.

Regulamentul de ordine interioară al armatei germane. HDV-ul. Legea care făcuse din armata celui de-al III-lea Reich cea mai puternică și mai de temut forță militară a Europei! Iar *Feldwebel*-ul Beyer, chiar dacă nu era un adevărat adept al acestui regulament, îl susținea totuși cu tărie, convins fiind că numai disciplina dură putea ține haosul la distanță într-o armată uriașă, precum cea din care făceam parte. Cu toate acestea, i-am răspuns cu cea mai mare sinceritate de care m-am simțit în stare în acel moment:

— Mă piș pe el, Beyer! M-am săturat și de HDV, și de tancul ăsta nenorocit, și de voi — să-mi fie cu iertare, prietene! —, și de războiul ăsta împuțit care nu mai vrea să se termine odată, m-am săturat de tot! Mi-am găsit, în sfârșit, cu ajutorul bunului Dumnezeu, o femeie care înseamnă mult, enorm de mult pentru mine, și am de gând să n-o mai părăsesc niciodată, să rămân cu ea aici, în România, pentru totdeauna!

Moșul mă ascultă răbdător, poate chiar prea răbdător în acea situație, după care îmi puse o mână pe umăr și mă fixă drept în ochi:

— Chiar ai de gând s-o faci? mă întreabă el grav.

— Da!

— Bine, atunci, oftă el. Rămâne între noi ce-am discutat aici, însă îți dai și tu seama că nu te putem ajuta cu absolut nimic. Ne-am pune și viețile noastre în pericol dacă am face-o. Singurul lucru pe care-l putem face pentru voi este să păstrăm tăcerea cât mai mult timp posibil...

— Mulțumesc, Beyer! E suficient numai și-atâta! Și-apoi, stai liniștit, n-o să plecăm chiar acum... Când o să dispărem, n-o să vă dați seama nici voi!

A încuviințat din cap și mi-a strâns și mai tare umărul în pumnul lui. Am avut impresia, pentru o clipă, că zăresc un licăr de tristețe în ochii lui obosiți, dar putea fi numai o părere...

— Hai în tanc! porunci el. Băieții au și-așa o mulțime de nervi, le fierbe sângele! Nu mai sunt în stare să suporte mirosul de femeie...

M-am uitat chiorăș la el.

— Mai devreme sau mai târziu, a continuat urcând pe șenilă, trebuia să iei o hotărâre în privința ei...

L-am aprobat și l-am-urmat tăcut, trăgând ușor tambuchiul după mine. Acum, o dată ce luasem o hotărâre tranșantă, sufletul mi se mai liniștise, iar mintea începuse din nou să-mi funcționeze.

Nu mi-a fost ușor în continuare, mai ales că și Maria a simțit punctul critic în care ajunsese relația cu camarazii mei din cauza ei; lucrul acesta a întristat-o și s-a retras în ea, devenind tăcută, mai tăcută ca niciodată. La două zile după discuția cu Beyer, părea bolnavă de-a binelea. Se trăsesse la față, devenise pământie, avea ochii roșii, marcați de cearcâne vineții, și mi se părea de-a dreptul lipsită de viață.

— Trebuie să-ți revii, Maria! i-am spus într-un moment de singurătate, la miez de noapte. Nu mai poți continua așa...

Clătina numai din cap, fără să scoată vreo vorbă.

— Nu tu ar trebui să-ți faci probleme, Maria. Eu sunt cel care ar trebui...

Și iar clătina din cap, exasperându-mă. Cel puțin dacă ar fi plâns, să se descarce într-un fel! Dar nu făcea nici măcar asta. N-am putut suporta niciodată introvertiții, oamenii care se retrag în ei ca broasca-țestoasă în carapace atunci când au probleme, când dau de greutate. Iar când mai și iubești o astfel de persoană – Dumnezeu! – e de-a dreptul groaznic! Nu doresc nimănui să treacă prin asta.

— Am hotărât să rămân aici, cu tine, în România, i-am mărturisit în cele din urmă, cu glas moale.

A ridicat repede capul și m-a fixat speriată de-a dreptul. Începu chiar să tremure ușor. Parcă ar fi văzut o stafie! I-am citit groază în priviri.

— Nu! a exclamat ea grăbită. Să nu faci asta! Swen, să nu cumva să faci asta!!!

— De ce?!

— Pentru că... Pentru că în România e greu viață de trăit. Tu nu meriți greu viață. Tu meriți bune tot, Swen! Tu ești bun, Swen! Dacă vrei, eu rămân, dar tu acasă să mergi, la Germania!

— Nu pot face asta, Maria! Nu te pot lăsa aici...

— Dar nici nu poți cu tine să mă iei, a replicat, întrerupându-mă. Camarazi ai tăi supărați sunt pe mine... Și pe tine, pentru mine...

Avea dreptate, din nefericire. Dureros de recunoscut, dar tocmai așa era. Situația se prezenta exact cum o expusese ea. Am tăcut amândoi, vreme îndelungată. Gândeam, fiecare în febul lui, pe ce drum s-o apucăm. Ne aflam la răspântie, fără a cunoaște dinainte care-i drumul cel bun, care-i calea spre fericire. Puteam să rămân cu Maria în România sau să o las aici și să mă duc în Germania! N-o puteam lua cu mine, iar asta nu neapărat din cauza tovarășilor mei de arme. Într-un fel sau altul, ei ar fi acceptat-o în cele din urmă, însă n-aș fi fost în stare s-o ascund până la sfârșit. Odată și-odată tot avea să-și dea cineva seama că ea nu era decât un pasager clandestin în tancul nostru și-avea să spună mai departe. Și n-aș fi vrut să pun în pericol, astfel, viețile camarazilor mei, pe a Mariei și pe a mea!

— Trebuie să renunți la mine, Swen! mi-a șoptit, cu buza inferioară tremurând ușor, ca înaintea unui acces de plâns.

De data aceasta, am tăcut eu lung. Încă nu luasem nici o hotărâre.

— Nu poți să mă iei la Germania, Swen... Poate după război...

Refuzam complet o astfel de variantă. Dar ea continuă, fără să-mi dea răgazul să o dezaprobat:

— ...Iar eu voi aștepta la tine, Swen!

N-am apucat să-i mai răspund. Noaptea a răsunat deodată de împușcături. Imediat s-a pornit vacarmul. Glasuri strigând înnebunate comenzi peste comenzi, sirene urlând alarme, claxoane avertizând, faruri puternice aprinzându-se pretutindeni, iar peste toate, împușcături de pistoale automate.

Maria mi-a sărit în brațe, speriată de-a binelea. Tremura ca varga. Atât din cauza tensiunii discuției, cât și a celei create de situația explozivă. Ne găseam la adăpostul unei căpițe de fân amestecat cu paie de grâu și acoperită cu coceni de porumb, în plin câmp, în afara perimetrului pe care-l ocupase regimentul nostru, la câteva sute de metri distanță de tabără. Fusesse o noapte calmă și caldă. Prea caldă pentru această perioadă a anului. Dar asta numai până acum. Războiul nu stă, însă, să admire stelele de pe cer.

— Ascunde-te aici! i-am făcut repede semn spre căpița de fân.

A scurmat la bază, printre coceni, și-a îndesat corpul plăpând acolo și s-a acoperit apoi cu paie; numai nasul îi mai rămăsese la vedere. M-am aplecat și i l-am sărutat scurt.

— Vin negreșit să te iau după ce se termină, am asigurat-o și-am luat-o repede din loc spre regiment, punându-mi instinctiv casca pe cap.

Un fior mi-a traversat brusc inima, dar aveam să mă întorc să o iau.

Împușcăturile se auzeau din cealaltă parte a taberei și nu peste multă vreme izbucniră și explozii de grenade, apoi obuze și mortiere. Era groasă rău! Ofensivă în toată regula. Trebuia să ajung mai rapid în tanc, dacă țineam la viața mea!

Mașinile de război germane porniseră aproape cu toatele și zgomotul de motoare făcea să vuiască valea în care ne așezaserăm tabăra. Am încercat să-mi descopăr tancul în învălmășeala aceea, dar n-am reușit. Motoarele huruiau înfuriate, iar cerul începuse să vuiască de fluieratul sinistru și prelung al obuzelor. Iar gândul îmi fugea neconținut la Maria!

Șuierul ascuțit al unui glonț mi-a trezit deodată instinctele. M-am aruncat instantaneu la pământ. Viespea de metal a trecut înfuriată pe deasupra mea și-a țiuit scurt pe blindajul unui car de luptă din spate. Strigătele de durere și de ajutor ale germanilor au început să răsunе tot mai acut în noapte. Durerea reînviase. Războiul se trezise din ațipeală.

— Atenție la combustibili! strigă un glas puternic într-o portavoce, undeva în stânga mea.

Și-am realizat că nu mă găsesc într-o zonă prea liniștită. Butoaiele cu combustibil petrolifer se aflau la mai puțin de cincizeci de metri de mine, în camioane acoperite cu prelate de camuflaj. Era suficientă o scânteie ca să-mi iau adio și de la Maria, și de la camarazii mei, și de la război. De la război mi-aș fi luat, dar nu în felul acesta. Așa că am fugit de-acolo, agățându-mă la întâmplare de un Panther de douăzeci și două de tone. M-am cățărat pe blindaj, evitând șenilele cu ușurința pe care ți-o dă numai o practică îndelungată, și am bătut cu pumnul în turelă. A trebuit să insist cu

mănerul pistolului și, în cele din urmă, capacul de metal a fost ridicat și o chelie lucitoare a ieșit la aer.

— Ce mă-ta vrei, dobitocule? m-a interpellat scurt și la obiect individul, un *Stabsgefreiter* din regimentul pe care-l așteptasem să vină de la Ploiești.

— Înăuntru! i-am răspuns la fel de scurt, însoțindu-mi rugămintea cu un gest binevoitor, care s-a concretizat în a-i oferi șansa să privească de foarte aproape pe țeava pistolului meu.

Nu că n-aș ști să mă comport cu gazdele când merg în vizită, dar germanii, de felul lor, nu sunt prea ospitalieri cu străinii, mai ales dacă le bați la ușă pe nepusă masă. Drept pentru care este deseori nevoie să fii un pic mai insistent cu ei.

Stabsgefreiter-ul s-a retras, strâmbând din nas, și mi-a dat voie să intru.

— Mă iertați, băieți, le-am spus, dar n-aveam cum să mai ajung la echipa mea și, să spun drept...

— Taci și găsește-ți naibii un loc undeva! mi-a poruncit rece un *Oberfeldwebel*.

M-am conformat și m-am aciuat într-un colț. Într-un Panther nu-i cine știe ce spațiu, însă aveam noroc – dacă-i pot spune așa – că unul dintre camarazii lor avusese neșansa să rămână la Ploiești, în pământ românesc.

Comenzile răsunau înfundat în jurul meu. Adrenalina crescuse și simțeam iar gustul neasemuit al confruntării pe viață și pe moarte. Devenise o a doua mea natură în ultimii ani. Și-am realizat că îmi plăcea această atmosferă, mirosul de sudoare de tanchist, mirosul de oțel încins și de carburant ars, iar peste toate – distinct – mirosul fricii! Frica de moarte, cea care nu dispare niciodată, care se diminuează, e-adevărat, o dată cu trecerea timpului, dar continuă să trăiască acolo, un sâmbure rece ca gheața, în inima fiecărui soldat combatant. În război, frica de moarte e cea care ne ține în viață. Dacă nu ți-e frică, înseamnă că nu îți pasă de viața ta și ți-o dai pe nimic, în schimbul unui glonț nenorocit de plumb. Dacă, în schimb, te temi, nu mai poți să ți-o vinzi așa de ieftin, o prețuiești mult mai mult și fugi de moarte...

— Nu pe-acolo, idiotule! țipă *Oberfeldwebel*-ul la conductor. Întoarce și ia-o-napoi. Spre câmp!...

— Ai grijă, Dieter! spuse *Stabsgefreiter*-ul care-mi deschisese tambuchiul turelei. Nu spre butoaiele cu combustibil! Ce faci?!

— Mai tăceți naibii odată! răbufni nervos conductorul. Știu eu pe unde o iau! Ce, credeți că-i simplu în învălmășeala asta?!...

O bubuitură asurzitoare aproape ne sparse timpanele și totul se răsturnă în jurul nostru. Podeaua tancului deveni perete, peretele podea și tavanul perete. Panther-ul primise o lovitură serioasă sub șenilă, care-l răsturnase într-o rână. Probabil un obuz antitanc, corelat cu explozia butoaielor de combustibil.

M-am ținut strâns de mânerul tambuchiului, dar tot am dat o căpățână în peretele de oțel, ca berbecul. Noroc cu casca pe care n-o dădusem jos! Eram amețit, capul mă durea, în umărul stâng simțeam sute de ace fierbinți, dar îmi plăcea. Îmi plăcea al naibii de tare! Intrasem iar în focul bătăliei și mă simțeam ca peștele în apă.

Lângă mine, *Stabsgefreiter*-ul, într-o poziție nefirească, avea chelia plină de sânge și nu mai mișca deloc. După cum ținea capul, mi-am dat seama că nu se mai putea face absolut nimic pentru el. Avea gâtul rupt. Un altul urla de durere și înjura de mama focului:

— Paștele mă-sii! Mi-am rupt mâna!...

Oberfeldwebel-ul se înfipsea cu burta în manete și-și privea surprins propriile mâțe. Câteva secunde mai târziu, sub ochii mei, scoase pistolul din toc și, după ce se uită fix la mine, cu o privire tulbure, își trase un glonț în cap. Un om dintr-o bucată, care probabil nu stătuse niciodată pe gânduri înainte de-a lua o decizie de viață și de... moarte.

Conductorul era singurul care părea să nu aibă nimic. Prins în harnașamentul de siguranță atașat de scaun, rezistase impactului fără prea mari probleme. Acum își desfăcea grăbit centurile, evaluând nervos situația.

— ...Tu-i mama mă-sii de treabă! înjură. Trebuia să mă lase naibii în pace, nu să-mi dea indicații!...

Se lăsă să cadă din scaun și-mi făcu semn:

— Hei, tu de colo, deschide odată tambuchiul ăla! Vrei să ardem de vii aici?!

M-am conformat cu greu, din cauza umărului care începea să mă

doară din ce în ce mai tare. Probabil îl luxasem. Dar n-aveam timp de asta acum.

M-am strecurat cu greu afară, urmat de conductor și de camaradul lui cu mâna ruptă. Pentru ceilalți, tancul avea să fie mormânt o perioadă.

Lumea ardea dogorător în jurul nostru. Noaptea se aprinsese avidă de lumină. Liniștea serii fusese înghițită de răpăitul mitralierelor și bubuitul obuzelor și-al grenadelor. Oamenii păreau niște șobolani, alergând care-ncotro ca să-și salveze pielea ieftină. Vârtejul războiului ne amețea pe toți cu viteza lui nebunească, lipsită parcă de orice sens.

— Retragera! Spre sud!!! Retragera!...

Ordinul părea să vină din pieptul unui uriaș. Glasul deosebit de grav, de o duritate aparte, îmi făcea impresia că poate să acopere toate celelalte zgomote ale nopții înfierbântate până la incandescență. Avea în el o siguranță deosebită, de adevărat comandant de oști, și un magnetism care mă făcu să mă întorc dintr-o dată spre sud și s-o iau la sănătoasa.

Și abia în acel moment am realizat că sudul însemna, de fapt, locul de unde venisem, locul unde o lăsasem pe Maria, ascunsă într-o căpiță de fân. Iar tancurile și carele blindate se îndreptau tot într-acolo! Inima mi s-a făcut atunci cât un purice. Maria era în mare primejdie!

Brusc, un țuit îmi umplu dureros urechile și, imediat după aceea, glonțul fierbinte îmi lovi tangent casca. Am căzut la pământ. Lovitura mă ameți câteva clipe, însă am avut cel puțin buna-cuviință să-i mulțumesc cerului că nu mă atinsese în plin, pe o traiectorie de impact cu casca de oțel. Ar fi străpuns-o cu ușurință. Am clătinat buimac din cap și m-am ridicat, încercând din răputeri să fac abstracție de durerea ce îmi pulsa fierbinte aproape de creștetul capului, locul unde nimerise glonțul care mă ratase.

Lupta părea un haos. Însă retragera armatei germane este la fel ca și ofensiva: organizată, chiar dacă nu pare. Ordinele ajunseseră aproape la toate urechile care trebuiau să le audă și militarii acționau în conformitate. Sudul rămânea singura noastră șansă de scăpare, dar, ca niște buni strategii ce erau, cu siguranță că românii ne pregătiseră o surpriză și din acea direcție. Nu sosise însă vremea să ne-o arate.

Un tanc hurui nervos în spatele meu și m-am aruncat într-o parte, scăpând în ultima clipă să nu fiu făcut terci de șenilele

înfuriate. Într-o luptă de blindate, infanteriștii sunt ca iepurii pe câmp deschis, tot timpul în bătaia puștii. Trebuia să ajung măcar pe un tanc, dacă nu înăuntrul lui.

M-am oprit o clipă și-am analizat situația. Și-atunci, norocul mi-a surâs. Undeva spre stânga, la mai bine de douăzeci de metri, printre spoturile de lumină ale reflectoarelor și farurilor puternice ale carelor de luptă, mi-am zărit tancul!

Am fugit într-acolo ca un apucat, încercând să-l prind din urmă. Dar să urmărești un tanc în acțiune e ca și cum un șchiop ar încerca să prindă un sportiv care aleargă pe pista de concurs. Mi-am dat seama că n-am sorți de izbândă, însă n-am renunțat. Când ai un țel, primul lucru pe care trebuie să-l faci pentru a-l atinge este să nu renunți, indiferent cât de greu sau de irealizabil ți se pare.

Am continuat să alerg, făcând abstracție de durerea de cap și de umăr, iar cum soarta le surâde celor îndrăzneți și perseverenți, mie mi-a zâmbit cu toți dinții. Cu toți dinții Mărunțelului! Tancul s-a oprit brusc, chepengul turelei s-a dat la o parte și glasul puternic al lui Kreutzfeld a răsunat în noaptea incendiată:

— Swen! Hai odată, mocăitule, că nu stăm după tine toată noaptea!

Parcă mi-au crescut deodată aripi la picioare, nu altceva! Aproape că am zburat spre Panzer, trecând și peste dureri, și peste răniți, și peste morți, și peste toate câte le aveam în cale. Camarazii mei mă văzuseră, Dumnezeu mă văzuse și îmi mai dăduse o șansă! Nu se făcea să-mi bat joc de ea!...

Mărunțelul mi-a întins mâna lui puternică și m-a ajutat vesel să urc pe tanc.

— Mulțumesc! i-am spus cu sinceritate.

— Pe unde umbli în toiul nopții, craiule?! m-a întrebat el, rânjind.

Își însoți vorbele cu o palmă sănătoasă ce poposi pe spinarea mea, care mă proiectă rapid în interiorul tancului.

Și-atunci mi-am adus din nou aminte cu durere de Maria. Cerule, era în primejdie!

— Beyer, am strigat, trebuie să oprim, s-o luăm pe Maria! E în pericol!

— Stai la locul tău, liniștit, Swen! a replicat Moșul cu răceală. O să vedem ce facem. Până atunci, trebuie să ne salvăm noi pielea...

— Dar ea e...

— Swen, interveni calm Mercenarul. Taci!

Mi-am înghițit vorbele și-am strâns din dinți, înfierbântat. Aveau dreptate.

— Pe unde-ai umblat, îndrăgostitule? mă chestionă și Portta, rânjind. Unde-ai lăsat-o pe fătucă?

Am vrut să-i dau o replică usturătoare, dar m-am abținut în ultimul moment, după ce i-am privit ochii. Vorbea serios, nu încerca deloc să-și bată joc de mine.

— E mai-nainte, într-o căpiță de fân, i-am răspuns.

— Frumoasă ascunzătoare i-ai găsit! exclamă Mercenarul. La altceva mai inteligent nu puteai să te gândești? E de-ajuns o scânteie ca să ardă de vie acolo...

Mi-am și închipuit cum ar fi fost să se întâmple asta și m-am cutremurat din cap până-n picioare. Pe șira spinării mi-a trecut un șarpe de gheață.

— Băieți, i-am implorat, trebuie s-o luăm de-acolo! Dacă n-o faceți pentru ea, faceți-o măcar pentru mine!...

— Păi, pentru cine crezi că o făceam, pungaș bătrân?! sări Kreutzfeld de la locul lui. Apoi i se adresa Moșului: Beyer, spre căpiță, camarade, că arde fata lui Swen!

Dar Moșul părea să nu reacționeze la frontul comun pe care îl făcusem cu toții pentru salvarea Mariei. Răspunse calm, mult prea calm în situația aceea, aproape cu răceală:

— Întâi pieile noastre și apoi a ei...

Nu-mi mai plăcea placa asta. Absolut deloc. Eram pe cale să fac un gest nebunesc, să scot pistolul din tocul de la șold, când Mercenarul îmi sări în ajutor.

— Beyer, zise la fel de calm și de rece, Swen o iubește pe fată, și-ar da și viața pentru ea...

— Ei, da, îl întrerupse Moșul. Dar voi ați face-o?

Urmă o pauză în care se auziră numai motorul și șenilele, alături de bubuiturile înfundate ale luptei de afară. Simțeam că fierb pe

dinăuntru de ciudă, dar o parte a minții mele tulburi îi dădea perfectă dreptate raționamentului lui Beyer.

— Eu, unul, da! răspunse cel dintâi Mărunțelul, cu nonșalanța lui caracteristică.

— Și eu, îl urmă Portta serios, ca un bun camarad.

Mercenarul încuviință și el din cap, pe tăcute.

Moșul se întoarse spre mine și mă fixă intens cu privirea. Putea citi cu mare ușurință pe fața mea dorința arzătoare de a o salva pe Maria. Și nu numai atâta...

— Care e căpița? întrebă scurt.

Parcă mă hipnotizase. Inițial, n-am înțeles prea bine ce vroia să spună și-am ridicat buimac din umeri. Apoi am realizat la ce se referea.

— Nu știu care dintre ele, dar cu siguranță se află în apropierea unui gard din sârmă ghimpată!...

Moșul clătină din cap, reprobator.

— Și cum vrei să facem, Swen? O să le luăm la rând pe toate?...

Am săltat din nou din umeri.

— Bine, renunță Beyer, întorcându-se cu spatele la mine. Să ajungem acolo întâi...

Portta mă bătu pe umăr și-mi spuse, zâmbind:

— Îmi datorezi doi dinți de aur, babacule!

— De ce?! l-am întrebat mirat, căci știam că n-ar fi cerut nimic pentru gestul său altruist de mai adineaori.

Zâmbetul i s-a lățit și mai mult pe față.

— Pentru că ți-am salvat fundul, băiatule. Dacă nu te vedeam eu alergând de nebun după tanc, acum ai fi zăcut c-un plumb în buci sau, mai rău, în țeastă, căci văd că românii au făcut deja o primă tentativă de a ți-o găuri...

— Dacă-i numai pentru atâta lucru, o să ți-i dau cu plăcere, l-am asigurat.

— Și mie unul, Swen, se băgă și Mărunțelul în treabă, ca musca-n lapte. Pentru că te-am strigat și te-am ajutat să urci pe tanc, expunându-mi scăfârlia mea prețioasă ca la paradă.

Și-și îndreptă degetele către propriul cap, cu emfază.

— Prea bine, Kreutzfeld, i-am zis. O să-ți dau și ție un dinte de aur...

Brusc, o bubuitură grozavă ne sparse timpanele și Panzer-ul se cutremură din toate încheieturile. Urmându-și drumul, tancul se afundă deodată într-o groapă adâncă și, dacă n-ar fi avut viteză, mai mult ca sigur că am fi rămas înțepeniți acolo, în gaura făcută mai devreme de un obuz.

— Uuu-haaaa! exclamă Portta. Era cât pe ce!...

— Swen, îmi zise Moșul, imperturbabil ca întotdeauna, am ajuns la căpițe. Care-i cea cu pricina?

Am privit prin telemetru ca printr-un periscop de submarin, baleind terenul din față. Nu puteam să observ mai nimic, datorită în primul rând întunericului și în al doilea rând spoturilor și flash-urilor puternice de lumină care explodau în noapte din cele mai diverse locuri. Afară ieșise iadul din pământ!

— Swen! strigă iar Moșul, cu răbdarea la limită. Încotro, împielițatule?!

— Spre stânga! i-am răspuns nervos, încă nehotărât. Ia-o la stânga! Acolo sunt căpițele unde-am fost, acolo trebuie să fie și Maria!...

Panzer-ul a virat la stânga, către gardul de sârmă ghimpată, în fapt doar două fire ruginite întinse între niște țărushi roși de trecerea timpului. Manșonul de cauciuc al telemetrului mi se lipise parcă de găvanul ochiului, în timp ce făceam eforturi disperate de a o zări pe Maria în nebunia ce se dezlănțuise afară, în noapte.

— Poate nici nu mai e acolo, mormăi Sevilla ca pentru sine.

Vreme de o clipă, s-a lăsat o liniște mormântală. Privirile tuturor s-au îndreptat apoi spre mine, întrebătoare: mai avea vreun rost s-o căutăm pe Maria? Am clătinat din cap, tăcut, neacceptând nici măcar vag această idee. Și abia atunci am realizat că Sevilla tăcuse tot timpul, iar Heiden nu se afla printre noi... Și mi-am mai dat seama de un lucru: de când o întâlnisem pe Maria și mi se aprinseseră călcâiele după ea, îmi neglijasem aproape cu totul camarazii, mă îndepărtasem de ei, mă răcisem, îi exclusesem din viața mea... Iar eu avusesem impresia că e tocmai pe dos, că au ei ceva cu mine — din cauza Mariei — și că mă evită; când colo, eu eram cel care-i evita și le întorcea spatele! Știam că dragostea te poate

orbi, însă nu credeam că în așa măsură încât să nu-ți mai înțelegi prietenii de arme, să nu mai poți comunica aproape deloc cu ei!...

— Unde e Heiden? am întrebat încet.

Din nou, tăcere. De astă dată apăsătoare, rău prevestitoare.

— A fost împuș...?! am exclamat, simțind cum inima mi se face cât un purice.

— Oh, nu! mă întrerupse Mercenarul. Mai rău: transferat! Porcul de câine a tras sfori peste sfori și a reușit azi să-și vadă visul cu ochii...

— Șobolanul n-o să reziste mult acolo, vă spun eu! zise Portta cu convingere.

— O să se întoarcă înapoi la noi! îl secondă imediat Mărunțelul. Fac pariu pe o cutie mare de trabucuri cubaneze!...

Portta îi seceră cu privirea și-și căută înnebunit ranița. Cotrobăi repede în ea și răsufă ușurat. Trabucurile lui se aflau încă acolo, în siguranță.

— N-o să se mai întoarcă nici în ruptul capului! îi contrazise Sevilla după câteva zeci de secunde. După câte a suferit din partea voastră, prost o fi s-o mai facă!... Ar însemna să-și calce de tot pe suflet!

— Adică ce? sări Portta cu gura. Ce-a suferit, mă rog? Și din partea cui, mă rog? Numai a lui Portta?!...

— Hei, încetați! ordonă Moșul, grav. Swen — se întoarse apoi spre mine —, cred că va trebui să ieși afară s-o cauți pe fată... Noi vom merge încet alături, încercând să te protejăm!...

— Adică țintă sigură pentru obuzele românești, mormăi Sevilla în barbă ca pentru sine.

— Ia faceți cobe aia să tacă odată! ceru Beyer.

Mărunțelul se simți vizat și, încântat să ducă la bun sfârșit acest serviciu extrem de plăcut, se aplecă înspre Sevilla, care stătea chircit într-un colț, și-i trosni cu sete un pumn cât un baros în creștetul capului. Sevilla adormi instantaneu.

Am rămas perplex, neînțelegând.

— E beat ca un porc, mă lămuri repede Mărunțelul, reluându-și vesel locul.

Beyer opri tancul.

— Swen, ieși repede!

Mercenarul îmi deschise turela. Ne îndepărtasem un pic de locul unde lupta era în toi, însă gloanțele și proiectilele de tot felul suierau prin aer ca și cum deciseseră ca văzduhul întreg să fie numai al lor de-acum înainte. Am scos capul afară cu fereală și-am încercat să văd dacă era vreun pericol de-a fi luat drept țintă de vreun soldat român pitulat prin împrejurimi. N-am zărit pe nimeni, dar asta nu însemna că nu era chiar nimeni; așa că am ieșit cu inima strânsă, gata să-mi dau drumul în interior la cel mai mic semn de primejdie.

Am sărit de pe tanc pe miriștea moale, încordat ca un arc. M-am repezit către cea mai apropiată căpiță de fân și-am strigat ușor:

— Maria!...

Nici un răspuns. Am plecat mai departe, spre următoarea căpiță.

— Maria!...

La fel.

— Maria!...

Panzer-ul primi o lovitură puternică în blindajul din dreapta. M-am aruncat la pământ, încercând să mă feresc din calea ploii de schije. Apoi Moșul a manevrat blindatul departe de mine, lăsându-mă singur. O clipă m-am temut, însă ulterior mi-am dat seama că n-aveam motive de îngrijorare; aveau să se întoarcă să mă ia când lucrurile aveau să se liniștească. Până atunci, eu trebuia să-mi văd de treabă.

— Maria!...

Nici de această dată nu veni vreun răspuns. M-am învârtit în jurul căpiței de fân; arăta destul de răscolită și, la un moment dat, am remarcat un veston în paie. L-am apucat repede și l-am tras afară. Era vestonul ei!

O febrilitate plină de îngrijorare m-a cuprins deodată, ca un val fierbinte care vine peste tine și te îneacă cu mirosul puternic de sulf de la vulcanul care tocmai s-a trezit la viață în adâncul întunecat al mării. Cu gesturi poticnite, am început să cotrobăi prin căpița de fân, încercând să descopăr și alte obiecte care să-i fi aparținut Mariei. N-am mai găsit nimic. Am rămas câteva clipe total dezorientat, fără să pot hotărî ce să fac în continuare; simțeam, pur și simplu, că lumea din jurul meu se prăbușește treptat, că timpul se dilată și capătă viteză de melc.

Maria plecase de acolo fără să mă aștepte, așa cum convenisem, iar asta putea însemna acum tot ce era mai rău: să se fi pierdut prin cine știe ce coclauri, ori, mai rău, să zacă împușcată cine știe pe unde! Dumnezeu! Și într-un caz, și-n altul era groaznic! Însemna că n-aveam s-o mai revăd niciodată!... Decât prin cine știe ce altă minune a sorții...

Mototolind nervos vestonul ei în mână, am simțit deodată ceva tare în buzunarul de la piept, din interior. Am băgat repede mâna și-am scos un carton; în întunericul din jur nu puteam să văd mare lucru, însă ochiul unui soldat care mășăluiește de pe un front pe altul ani în șir se obișnuiește la un moment dat cu întunericul și cu lumina puțină a nopții, drept pentru care am reușit să disting că era coperta ruptă a cărții de poezii de care ea nu se despărțise niciodată. Scrisă de un poet autohton, Mihail Eminescu. Ținea mult la această carte, știam asta foarte bine, și nu i-ar fi distrus coperta fără un motiv foarte întemeiat!...

M-am ascuns la baza căpiței și m-am căutat de chibrituri. Simțeam, mai mult decât știam, că Maria îmi lăsase un mesaj scris pe coperta cărții acelui Eminescu. Am aprins un băț, protejându-l de vânt ca să nu se stingă. Și-am apucat să citesc cele câteva cuvinte așternute acolo cu creion chimic, o amestecătură între limba română și cea germană:

„Iubitul meu, eu gândit bine înainte.

Eu plecat, ca să nu face ție greutate. Fie tu fericit, că și eu o să fie, că voi crește copil al tău și al mie!

Eu iubesc uriaș la tine, Swen!

Maria al tău!”

Am rămas cu ochii împăienjeniți de lacrimi greu de oprit, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, pierdut în durerea care mă cuprindea ca un venin de viperă. Încetul cu încetul, trupul îmi amorțea centimetru după centimetru. Bățul de chibrit îmi arse degetele și l-am lăsat distrat să cadă. Parcă doar asta așteptând, paiele uscate au luat foc imediat. Aș fi rămas acolo, să ard împreună cu ele, dacă, dintr-o dată, din întuneric, o pușcă-mitralieră n-ar fi început să „latre“ înnebunită la mine. Instinctele de supraviețuire

formate în atâtea și atâtea lupte mi-au salvat și de această dată viața, lipsită de sens acum. M-am aruncat din calea gloanțelor și m-am retras în întuneric, dar parcă nu mai eram eu, ci un automat lipsit total de conștiință, programat de doctorul Frankenstein să facă toate lucrurile pe care eu le făceam, fără să se implice absolut deloc sufletește. Toate emoțiile muriseră în mine!

Am auzit o bubuitură puternică și m-am chircit la pământ. Din ochi îmi curgeau lacrimi seci; fierbinți, dar seci. O pierdusem pe Maria, poate pentru totdeauna!... Proiectilul vâjâi scurt pe deasupra mea și, la o secundă după aceea, mitraliorul fu sfârtecat în bucăți, iar „cățeaua” lui turbată tăcu pentru totdeauna. Lacrimile continuau să-mi umple ochii. Aș fi vrut să le opresc, dar nu reușeam. Și-mi era ciudă pentru asta, căci eram bărbat! Însă durerea din dragoste este cea mai cruntă din câte există pe pământ și nu poate fi ostoită altfel. Nu i s-a găsit alt leac în afară de lacrimi. Farul de pe tanc incendie noaptea în jurul meu, căutându-mă. M-am asigurat că nu mai trage nimeni și-am ridicat o mână, așteptând ca spotul de lumină să treacă prin dreptul meu. Era Moșul, bineînțeles. M-a zărit, în cele din urmă, și a venit cu tancul până aproape de mine.

— Ai găsit-o, Swen? strigă Mărunțelul, după ce scoase capul pe chepengul turelei.

I-am făcut încet semn cu mâna că nu. Nu mă puteam ridica de acolo. Accesul de plâns devenise isteric. Voiam să mă ridic, dar, pur și simplu, nu izbuteam să o fac! Rămăsesem lipit de pământ...

— Vii odată sau ce faci?! continuă Mărunțelul, transmitând probabil întrebările celorlalți.

N-am simțit nici un impuls interior de a-i răspunde. Pur și simplu, am continuat să stau acolo, jos, pe miriște, și să plâng cu disperare.

Panzer-ul s-a apropiat și mai mult. Din partea cealaltă a izbucnit un foc susținut cu trasoare, însă blindajul unui tanc german nu-i șvaițer, să treacă prin el orice muscă. Kreutzfeld s-a băgat repede înapoi. Portta a întors turela și a tras. Cuibul inamic a fost redus la tăcere. Apoi a apărut capul Mercenarului prin chepeng.

— Swen! mă strigă. Ridică-te odată și vino înăuntru, că nu mai putem sta după tine!

Nu m-am mișcat nici de această dată. Nu mai aveam nici un pic de voință, nici un pic de dorință de viață, nimic, numai lacrimi și durere...

— Swen!!! urlă Mercenarul și imediat după aceea ieși din tanc și-mi sări în ajutor. (Veni repede și se aplecă asupra mea, îngrijorat.) Ești rănit, Swen? Unde?!

Am clătinat din cap că nu, dar probabil că nu mi-a văzut gestul. M-a luat de subsuori și m-a săltat în spate, icnind din cauza efortului. Deși ar fi trebuit să mă mire forța lui, atunci, în acele momente, n-am simțit nimic. Mi-ar fi fost de-a dreptul indiferent să mă lase să zac acolo, pe pământul moale.

— Ține-te bine, Swen, băiatule! Te duc în tanc și-ai să te faci bine! Ai să vezi... O să-ți treacă...

Veni și Mărunțelul să-i dea o mână de ajutor.

— Ăsta plânge!? făcu el deodată uluit, privindu-mă în lumina farului.

— Și nu e rănit! exclamă și Mercenarul, aruncându-mă jos ca pe-un sac cu cartofi. Își bate joc de noi!?

— Nu! îi răspunse Beyer, grav. Aduceți-l înăuntru. Voi nu vedeți că e distrus? Plânge după fata lui, după Maria! E moartă!...

Timpul este cel ce vindecă toate rănilile, atât trupești, cât și sufletești. Dar sunt răni și răni, unele superficiale, altele adânci, atât trupești, cât și sufletești. Unele trec fără urmări vizibile, altele lasă cicatrice, pentru tot restul vieții. Majoritatea oamenilor încearcă să și le ascundă, să pară „normali”, „ca toți ceilalți”, fără să știe însă că și „ceilalți”, „normalii”, fac același lucru ca și ei: își ascund cu obstinație cicatricele. Mai sunt, totuși, unii – puțini la număr, ce-i drept – care-și etalează cicatricele, le expun privirilor tuturor celor care îi înconjoară și, pe deasupra, se mai și mândresc cu ele. Ei bine, eu sunt unul dintre aceștia din urmă!

Nu mi-a plăcut niciodată să-mi ascund cicatricele, nici pe cele trupești, nici pe cele sufletești. Întotdeauna am considerat că e spre binele meu să arăt prin ce am trecut, fie ele bune sau rele, pentru ca oamenii să mă vadă exact așa cum sunt în realitate, să mă judece la adevărata mea valoare, după ceea ce am făcut, nu după ceea ce spun alții că aș fi făcut. Pentru asta, însă, a trebuit să mă analizez eu însumi foarte bine, să mă cunosc profund sufletește, fiindcă adevărata esență a unei ființe umane a fost, este și va fi, cât timp vor fi oameni pe acest pământ, sufletul ei. Cu cât sufletul ți-e mai curat, cu atât ți-e mai prețios. Cu cât aduni mai multe în el, ținându-le prizoniere acolo, cu atât îl îngreunezi mai mult și-l murdărești mai mult. Iar un suflet greu și murdar este întotdeauna dificil de cărat. Tocmai de aceea descărcarea periodică a sufletului este cât se poate de necesară, pentru că îl păstrează curat, serafic, așa cum a fost zămislit de Creator!

Ai nevoie de un astfel de suflet pentru a fi fericit, oriunde te-ai

afla pe suprafața pământului, ai nevoie de oameni care să te înțeleagă și să te sprijine atunci când simți că nu mai poți de unul singur, ai nevoie de prieteni, dar, pentru aceasta, trebuie să fii tu însuși un adevărat prieten la nevoie.

Tocmai de aceea, fiindcă am avut prieteni și tot mereu am știut să mă înconjur de prieteni, durerile mele interioare n-au fost nicicând atât de covârșitoare și de devastatoare ca la alții. Numai cine a avut cu adevărat un prieten care s-a aflat la ananghie și a sărit să-l ajute exact atunci poate să înțeleagă și să perceapă la reala valoare ce înseamnă prietenia!

Eu sunt Zeul Prieteniei și mi-aș da viața pentru prietenii mei! Cel căruia îi declar prietenia mea poate să stea liniștit, e-n deplină siguranță, pentru tot restul zilelor sale!...

PRIETENI

— Să fiu al naibii dacă-l primesc aici! se jură Portta cu mâna pe inimă. El a vrut să plece, nu vă aduceți aminte? El ne-a părăsit! Val-vârtej a făcut-o... De ce naiba să-l mai primim înapoi?!

Vehemența lui era nefirească. Dacă protestele atât de aprinse ar fi venit din partea lui Kreutzfeld, ar fi însemnat ceva, căci cei doi — Mărunțelul și Heiden — nu se sufereau mai deloc, dar așa!? Chiar că era de neînțeles! Moșul clătină din cap, nervos.

— Julian Heiden e de-al nostru! conchise el sec. A avut doar o rătăcire de moment. Trebuie să-l înțelegem, ca niște buni camarazi ce suntem!

— Și-apoi, îi sări repede în ajutor Mercenarul, adu-ți aminte, Portta, cât de străin te-ai simțit tu fără noi, fără Mărunțelul, atunci când ai fost nevoit să stai în spital mai bine de o lună, în Maroc!... Amintește-ți cum te-ai simțit când ai revenit și noi te-am primit înapoi!

— Aia a fost cu totul altceva! rămase ferm pe poziții uriașul. Atunci eram rănit, n-am plecat dintre voi c-așa mi-a tunat mine!

Julian Heiden stătea tăcut într-o parte, cu capul plecat, așteptând decizia noastră. Alergase după gradul de *Feldwebel* și-l pierduse, bazându-se numai pe o promisiune deșartă. Se întorsese la noi cu coada între picioare. Locotenentul Leuwe îi acceptase revenirea, dar cu o condiție: să fim și noi de acord cu ea, cu toții. Până acum izbutise să-i înduplece pe Moșul, pe Sevilla, pe Mercenarul și pe mine. Mai întâmpina opunere din partea lui Portta și-a Mărunțelului.

— Bine, spuse el deodată, trist, ridicându-se cu greu în picioare. O să mă întorc de unde-am venit. Dacă v-am făcut vreodată neplăceri, vă rog să mă iertați. Firea mea proastă e de vină...

Am încremenit cu toții. Nu, nu așa trebuia să se sfârșească prietenia noastră cu Heiden. Era el mai deosebit, cu mania lui nenorocită pentru ordine și disciplină, pentru regulamente și militare la sânge, dar, Dumnezeuule, era de-al nostru! Ne cunoșteam de ani și ani de zile, și cu bune, și cu rele...

— Julian, am spus răgușit. Stai o clipă, omule...

Se opri și se întoarse spre mine. Avea lacrimi în ochi.

— Rămâi, i-am zis. Johann și Mărunțelul țin la tine la fel de mult ca și noi... (Mărunțelul dădu din cap că da, mișcat și el până la lacrimi de reacția camaradului nostru rătăcit de turmă. Portta lăsă și el privirea în jos, fără o vorbă.) Julian, nu vreau să te pierd și pe tine cum am pierdut-o pe Maria, am continuat eu cu emoție în glas. Mi-ajunge! Te rog, rămâi, prietene...

Liniștea ne învălui pe toți, apăsătoare. Tristețe. Iubire. Prietenie. Dor. Bunătate. Nostalgie. Cu toții eram transpuși într-o altă lume, pierduți, cu gândul departe.

— Sfântă Fecioară, murmură Blom într-un târziu, tare dor îmi e de casă!...

Și iar se lăsă tăcerea. Omul e o ființă care se leagă de pământ, care se atașează de locurile în care trăiește. Omul iubește și se lasă iubit, primește și dăruiește dragoste și prietenie. Iar noi eram, la urma urmelor, doar simpli oameni. Și, într-adevăr, Dumnezeuule, ce dor ne era de casă!

Contrar tuturor așteptărilor, Portta se duse la Heiden și-l îmbrățișă bărbătește, plângând unul pe umărul celuilalt. Ne impresionează pe toți. Foarte rar bărbații plâng. Iar celor care trec printr-un război le seacă lacrimile, uneori pentru totdeauna. Celor doi camarazi ai noștri, însă, fântâna lacrimilor le alimenta ochii cu o dărnicie nebănuită. Meritau invidiați pentru asta.

— Să bem! propuse brusc Sevilla, pe un ton ce se vru vesel și expansiv.

— Ce naiba să bem?! replică Mărunțelul, supărat. Nu mai avem nici un strop, pe nicăieri!

— Atunci, mergem și căutăm! hotărî Sevilla. Trebuie să găsim o gură de ceva tare pe-aici pe undeva...

Mărunțelul se-nvoi pe dată și bucuria îi lumină iar chipul. Se ridică de la locul lui și-l urmă pe Blom, afară, în zloată.

Ne aflam încartiruiți la poalele muntelui, într-o văioagă pe fundul căreia curgea un pârâu vijelios. Sătucul era format doar din câteva case, răspândite ici și colo. Fuseserăm nevoiți să ne ridicăm corturile de campanie.

Sobița de fontă pe care o căram cu noi pretutindeni își intrase acum pe deplin în atribuții. Burdușită cu butucii ce prisoseau lângă fiecare căsuță din sat, răspândea în interiorul cortului o căldură plăcută, moleșitoare, care te îmbia la somn. Pe ea fierbea o oală cu tocană de cocoș, specialitatea Mercenarului. Aburii ieșeau ademenitori de sub capac și un miros îmbietor începea să se răspândească sub foaia groasă a cortului de campanie.

Cu cât ne apropiasem de munte, cu atât iarna ne devenise un însoțitor mai intim. Acum afară bătea vântul și din cerul plumburiu cădea neîncetat un soi de zăpadă înghețată, ca niște ace ascuțite de oțel. Era ora trei după-amiază și primisem ordin să ne regroupăm aici, să reparăm ce-aveam de reparat, să ne tragem sufletele și, dis-dimineată, s-o luăm iar din loc, către Brașov.

— Abia aștept să gust din tocana ta, îi spuse Heiden Mercenarului, schițând un zâmbet obosit.

Deși nu lipsise dintre noi decât o săptămână și două zile, Julian Heiden se simțea stingher, rupt de realitate, deconectat de la activitățile noastre de zi cu zi. Mă uitam la el și nu-mi venea să cred că s-a transformat atât de mult în numai nouă zile. Avea cearcăne mari la ochi, iar obrajii i se lăsaseră ca la moșnegi. Privirea lui era tristă, lipsită de vioiciunea și ironia pe care i le cunoșteam atât de bine. Din cauza rănii de la umăr stătea un pic adus de spate, iar fruntea îi era brăzdată de cute adânci.

— De ce oare nu ne atacă rușii? întrebă deodată Mercenarul, ca pentru sine, amestecând în tocană cu o lingură veche de lemn.

Toți ochii se îndreptară nervoși spre el. Era nebun de se gândea la așa ceva chiar acum? Nu ne găseam într-un loc tocmai propice pentru o tabără. Puteam fi prinși ușor într-o ambuscadă între pereții muntoși care străjuiau văioaga și, chiar dacă eram în stare să ținem

piept o vreme atacurilor străine la intrarea și ieșirea din defileu, până la urmă tot am fi cedat. De sus, de pe versanți, nu ne putea amenința nimeni, în afara unor trăgători de elită. Dar rușii n-aveau timp de pierdut să ne omoare unul câte unul. Ei erau ocupați cu ofensiva asupra trupelor masate la granița Ungariei, pentru a străpunge flancul nordic către Cehoslovacia.

— Ce-ți veni!? mârâi Moșul iritat către Mergi-ori-Crapă. Vezi-ți de tocana ta, acolo, și nu mai pronunța numele lăcustelor ăloră împutite!

— Dar de ce v-ați ofuscat, fraților? întrebă Mercenarul, mirat. Pur și simplu, mi s-a părut nefiresc, atâtea zile, să mergem fără nici o opreliște!...

— Pentru că am fost presați să ocolim atâta, răspunse de astă dată Julian Heiden. Dacă de la Drăgășani o luam spre Turnu-Severin, așa cum era deja stabilit, acum am fi fost la Arad, ori poate chiar la Debrecen, în Ungaria! Așa, uite, a trebuit să ne întoarcem atâta drum, prin Râmnicu-Vâlcea, și să străbatem toate șoselele alea distruse, până aici, la... cum îi spune?... Pietroasa?!...

— Sunt de-a dreptul încântat de erudiția ta geografică, Julian, replică Mercenarul cu o undă de sarcasm în glas, dar toate denumirile astea de localități pe care ni le-ai înșirat până acum mie nu-mi spun nimic. Tot ce știu este că nu ne-a atacat nimeni mai serios până aici, de la Drăgășani încoace, și că ne-am mișcat ca niște melci bășiți! Numai armată în retragere rapidă nu suntem noi acum!... Parcă am fi excursioniști!

Heiden nu se arătă deloc ofensat de remarca zeflemitoare a camaradului nostru, care continua să amestece impasibil în tocana care fierbea pe sobița de fontă.

— Trebuie ținut cont, zise el bucuros să simtă cum se reintegrează în grup, de vremea asta potrivnică și de faptul că suntem lipsiți de provizii suficiente și de combustibili.

— Aici cam ai dreptate, încuviință moale Mercenarul, dând din cap. Dar eu tot nu conțenesc să mă întreb de ce nu ne-atacă rușii?!

— Ei, uite, d-aia! sări Moșul în sus. Gata, terminați discuția asta deprimantă! Hai, până se întorc Sevilla și Kreutzfeld, curățarea armamentului! ordonă el.

Ne-am supus cu toții, căutându-ne pistoalele automate. În timp ce le demontam îndemânatici, aproape fără să ne uităm la ele, discuția se încinse iar.

— Beyer, ce-ai de gând să faci când o să se termine războiul și-ai să ajungi acasă?

— Ehe! oftă Moșul. Visez la o căsuță albă, pe malul Rhinului, cu o grădiniță de flori în față... Să stau acolo, în liniște, pe malul apei, și să pescuiesc. Să nu mă bată nimeni la cap și să fie pace...

— Să nu te bată nimeni la cap, zici? Dar soția ta... Sau ai de gând să divorțezi?

Moșul își îngădui un zâmbet melancolic.

— Soția mea, murmură el, draga de Klara... Cine știe dac-o mai fi în viață?... Nu mai am nici o veste de la ea de aproape trei ani și jumătate!... Nici nu știu dacă vom fi în stare să ne mai înțelegem!

— De ce să nu vă-nțelegeți? replică repede Heiden, evident dornic de reintegrare. N-o mai iubești?

— Ah, ba da, cum să nu, răspunse repede Beyer. Dar... — oftă el adânc — gândiți-vă și voi un pic, nici nu mai știu cum arată, nici nu mai știu dacă a rămas aceeași? Eu, unul, cu siguranță m-am schimbat aproape cu totul!... Habar n-am dacă o să mă mai accepte lângă ea...

Tăcerea se înstăpâni în cortul cald. Fiecare ne gândeam la ce-am lăsat acasă și la ce-o să găsim atunci când Dumnezeu avea să creadă de cuviință să ne lase să ajungem din nou. Oamenii se schimbă de la o zi la alta, dar în câțiva ani?!

— Ce naiba aveți, oameni buni, de-ați deschis discuția asta parșivă? am zis, nemairezistând tensiunii și dorului. Știți la fel de bine ca și mine că doare al-naibii de tare dorul de acasă! Hai, gata, ajunge!

Mercenarul surâse trist și gustă mâncarea din cratița ce fierbea încet pe foc.

— Tocana-i gata, zise el cu glas stins. Își dresе vocea și urmă, vrând să pară vioi: Haideți, dați-mi gamelele să vi le umplu! Și scoateți-le și pe-ale zăbăucilor ăloră... Până vin ei, abia se mai răcește.

Ne-am întins după gamele și pofta de mâncare ne-a făcut să

mai uităm trecutul, iar umbrele lui au început să se estompeze încetul cu încetul. Gândurile au revenit în prezent și-apoi s-au lansat, eliberate, spre viitor. În acel moment au apărut și Sevilla cu Mărunțelul. Erau zgribuliți de frig, cu fețele roșii.

— Hei, făcu Mărunțelul, scuturându-se de zloată, ia uite la ăștia ce mutre pleoștite au! Arată de parcă ei ar fi umblat prin zăpadă și vânt în locul nostru...

— Ați găsit? întrebă Portta, pofticios.

— Păi, cum altfel? se laudă Sevilla, scoțând de sub pelerină o butelcă de un litru. Tzuika! Tzuika de pruna, românească! Bei o gură, îți iau ochii foc și-ți explodează arterele... Tocana e gata?

— Bineînțeles, făcu Mercenarul, înveselit dintr-o dată. Hai, gamelele la băiatu'!

Ne-am repezit cu toții, care mai de care, lihniți de foame și murind de poftă. Beyer scoase din raniță o pâine mare, neagră, și tăie felii apreciabile. Ne așezarăm în jurul măsuței improvizată din lădițe de muniție, în apropierea sobiței de fontă. Mărunțelul ne umplu cămile de metal cu tzuika și începu festinul.

Mâncam cu poftă, hămesiți, fără o vorbă. Din când în când, mormăieli de apreciere ne ieșeau printre buzele unsuroase, făcându-l pe Mergi-ori-Crapă să se umfle în pene de mândrie. Tzuika românească era de-a dreptul divină, iar carnea de cocoș, fiartă la foc mic, vreme îndelungată, se frăgezise de se topea în gură. Trăiam momentul la cea mai înaltă tensiune, tocmai pentru că ne întâlnisem atât de rar cu el în anii care trecuseră. O mâncare bună pe front este ca o gură de apă rece și proaspătă în plin deșert: nu ai parte de ea în fiecare zi.

Mercenarul ne mai puse câte o jumătate de porție, împărțind în mod egal tocana care mai rămăsese în cratiță. Sevilla făcu la fel cu tzuika din sticlă, iar Portta, în final, cuprins de mărinimie, lichidă rezerva de trabucuri, dăruindu-ne fiecăruia câte unul.

Momentul era de-a dreptul încântător. Lungiți care pe unde apucasem, savuram țigările de foi, lăsând fumul aromat să ne pătrundă plămânii. Tzuika din căni răspândea o mireasmă dulce de prună bine coaptă, încununând tot acest festin regesc.

Kreutzfeld râgâi satisfăcut și începu deodată să râdă. Ne-am molipsit cu toții de veselia lui.

— Ah, fir-aș afurisit, exclamă el, scărpinându-se la testicule, ce bine e!

Afară vântul bătea nebunește, rece ca gheața, transformând picăturile de ploaie în ace sfîchiuitoare. Înăuntru lemnele uscate trosneau în sobița de fontă, răspândind o căldură moleșitoare, care ne îmbia la somn. Cortul de campanie se transformase parcă într-o căsuță a buniciei, încărcată de prietenie.

— Ce-ar merge acum o fată de-a lu' doamna Futtherman, făcu Portta cu melancolie.

— Aha, îl aprobă Mărunțelul pe același ton. Ana-Roșcată-Jos sau Liza-Țâțe-Dulci... Ce amintiri plăcute am cu ele, Dumnezeule!...

Oftă adânc și vreme de-un minut nu scoase nimeni nici o vorbă. Apoi tot el reluă:

— Da' acum suntem departe al naibii de doamna Futtherman și de fetițele ei dulci și scumpe...

— Aha, îl completă Portta, trist. Departe-al naibii...

Și-mi deschiseră iar rana sufletească, ce nu apucase să se cicatrizeze după pierderea Mariei. Mi-am amintit-o rîzând, plângând, fericită, tristă, mulțumită, chinuită de dor și de povara vieții. Și-am simțit durere. O durere fără margini. Trecuseră mai puțin de două săptămâni de la fuga ei, însă parcă se scurseseră ani. Părea un trecut atât de îndepărtat și mi-era ciudă pe mine că n-o puteam păstra vie în amintirea și-n sufletul meu. De ce uită oamenii așa de repede totul? De ce amintirile se estompează o dată cu trecerea timpului? De ce, dintr-o ființă plină de vitalitate pe care am cunoscut-o cândva, nu mai rămâne în memoria noastră decât o copie palidă? Și aceea lipsită de senzații. Doar imagini, simple imagini.

Și m-am trezit întrebând cu glas tare, în liniștea care se pogorâse peste noi:

— De ce uităm cu-atâta ușurință?!

Priviri curioase s-au ațintit încet asupra mea. O clipă, nimeni nu spuse nimic, dar mai apoi Moșul ceru o lămurire:

— De ce uităm ce?

— Lucrurile dureroase, am răspuns fără să vreau, cu ochii pierduți în trecut.

— Pentru că altfel am căpia, răspunse Beyer moale. Așa e mintea omenească. Așa a făcut-o Dumnezeu. Ia gândiți-vă ce s-ar întâmpla cu noi dacă am fi nevoiți să păstrăm vii în memorie toate tragediile, toate nenorocirile, toate lacrimile și durerile pe care le-am întâlnit sau le-am trăit de-a lungul vieții! Ne-am cufunda încă din adolescență în nebunie. Am lua-o razna, nu ne-am mai înțelege unul cu celălalt... Așa, lucrurile dureroase le încuiem adânc în minte și nu le mai dăm voie să iasă decât arareori. Eliberăm ieșirea doar celor care ne fac bine, amintirilor frumoase, pentru a le îngropa și mai mult pe cele rele.

— Da, ai dreptate, spuse Mărcenarul, grav. Dar ce te faci când unele amintiri de-astea... rele, cum le spui tu, nu vor să se dea la fund și pace?!

— Trebuie să le înfruntăm! răspunse Moșul, tranșant.

— Îhî, interveni și Mărunțelul, sorbind o gură de tzuika din cană. Are dreptate Beyer. Uite, țin minte că eram copil și mă duceam să încarc cărbuni în saci, din vagoane, într-un triaj de la marginea Berlinului. Munceam acolo ca un rob, de dimineața până seara, pentru că mama mea — s-o țină Dumnezeu sănătoasă pe acolo pe unde-o fi! — să aibă ce să bage în sobă ca să ne încălzim. Ei, și era acolo un ticălos de vreo douăzeci de ani, care-și bătea mereu joc de mine. Nu era zi în care să nu mă bumbăcească. Aveam spatele plin tot timpul de vânătăi. Îi spuneam mamei că sunt de la sacii cu cărbuni, dar ea știa prea bine care era cauza adevărată. Însă n-avea ce să facă. Așa era viața pe-atunci în Berlin. Ea, sărăcuța, doar îmi spunea: „Fiule, când ai o problemă, rezolv-o! N-o lăsa să te acapareze, căci va crește ca o buruiană nenorocită și n-o s-o mai poți dezrădăcina!“.

Se opri o clipă, trase un fum generos din trabucul dăruit de Portta și continuă:

— Ei, și namila aia mă tot căsăpea. Și n-avea de gând să se oprească vreodată. Așa că am hotărât: înfrunt naibii problema și o rezolv! Drept pentru care am așteptat momentul prielnic, care a sosit mai curând decât credeam. Era o seară ploioasă, întunecată și,

înainte să plecăm spre casele noastre, între vagoane, m-am confruntat cu „problema”: față în spate! L-au găsit muncitorii a doua zi, dimineața, cu creierii împrăștiați pe-o șină de tren. Aveam numai opt ani pe-atunci...

Ne-am cutremurat cu toții. Habar n-avusesem că Mărunțelul purta o povară așa de grea. Glasul lui se schimbă acum, devenind grav, tremurător, ezitant.

— Ani de zile m-a urmărit fantoma acelui nefericit, continuă el. Și chiar și-acum, din când în când, îmi mai apare în vis și mă-ntreabă, surâzând sarcastic, dacă vreau să-mi ia sacul său cu cărbuni din spate. Iar eu îi răspund întotdeauna că n-am nevoie de ajutorul lui, că le car pe-amândouă, și pe-al lui, și pe-al meu... Și pleacă fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt... Și mă lasă singur... Dar eu știu că are să revină, să mă întrebe iar, râzând zeflemitor, dacă mă poate ajuta...

O tăcere adâncă ne împresură de peste tot. Nu mai era nimic de zis. Absolut nimic.

Într-un târziu, prelata de la intrare fu dată la o parte și înăuntru pătrunse locotenentul Leuwe. Era roșu la față și obosit. Nu ne-am deranjat nici unul să-l întâmpinăm așa cum se cuvenea gradului și funcției sale. Eram încă șocați de povestea de groază pe care tocmai ne-o relatase Mărunțelul.

— Ce fac trântorii mei preferați? se interesă ofițerul într-o încercare de a părea bine dispus.

Nu-i răspunse nimeni. Se apropie de Heiden, care stătea adâncit în gânduri, și-i luă cana din mână. Mirosi restul de băutură dinăuntru, duse cana la gură și sorbi totul dintr-o mișcare. Se strâmbă apreciativ și întreabă:

— Mai aveți zeamă d-asta?

Portta dădu din cap că nu, dar Sevilla se ridică și scotoci în interiorul pelerinei sale de ploaie; aruncată neglijent pe o ladă cu muniție. Apăru o a doua sticlă de tzuika și atmosfera se învioră pe dată. Locotenentul Leuwe începu să râdă și întinse cana. L-am imitat cu toții, la fel de avizi. Heiden, rămas fără cană, șterse gamela din care tocmai mâncase tocana și o întinse cu modestie.

— Ei, băieți, zise ofițerul după ce bău o cantitate apreciabilă, văd că l-ați reprimit cu bine pe Julian Heiden printre voi!...

— Oh, bineînțeles că da, sări Portta numaidecât. Doar e de-al nostru, nu?!...

Heiden zâmbi recunoscător către Portta. Leuwe se așeză lângă sobița de fontă.

— Ce-aveați mutrele alea așa plouate când am intrat? se interesă el cu voce insinuantă. V-a dat altcineva vestea proastă înaintea mea?

Am ciulit cu toții urechile. Când locotenentul Leuwe venea el însuși cu vești proaste, atunci era de bine! Căci veștile de genul ăsta nu erau deloc proaste, ci prevesteau misiuni importante, care ne dădeau posibilitatea să evadăm din gloată și să fim de capul nostru, chiar dacă numai pentru o perioadă scurtă de timp. Cu toate acestea, i-am lăsat ofițerului plăcerea să se joace după cum îi era voia.

— Ce vești proaste, domnule? am întrebat eu, făcând pe curiosul.

— Retragerea spre vest e blocată, spuse el abrupt, după cum îi era obiceiul. Tot convoiul va trebui să mai zăbovească o vreme aici, până când drumul către Schitu va fi eliberat.

— Oh, dar aceasta-i o veste chiar foarte, foarte proastă! aprecie Sevilla, neputându-și stăpâni hazul.

— Mda, făcu locotenentul Leuwe, gustând din tzuika. Bună licoarea asta! (Mai sorbi o gură zdravănă, o plimbă o vreme prin cavitatea bucală și o înghiți cu satisfacție.) De unde-ați luat-o?

— Eh, se pomeni Mărunțelul ridicând din sprâncene cu superioritate, armata germană are sursele ei de aprovizionare!

Sevilla dădu ochii peste cap și-l săgetă pe Kreutzfeld cu privirea. Iar o făcuse de oaie namila. Deși avea o tonă de mușchi pe el, creierul îi rămăsese tot cât o nucă.

— Wolfgang se trezește câteodată vorbind singur, șefule! zise el cu glas mioros, încercând să dreagă busuiocul.

Leuwe se prefăcu a nu-l băga în seamă pe Sevilla și întrebă nevinovat:

— Ce fel-de surse?

— Ăăăăăăă... Îââââââ..., se bâlbâi Mărunțelul, prins în cursă. Eu... știți... eu nu...

— Știi sau nu știi? întrebă deodată tăios ofițerul.

— Nu știu! răspunse repede uriașul fără minte, ștergându-și cu dosul palmei broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte.

— Bun! conchise locotenentul Leuwe. Atunci, din sursele secrete ale glorioasei armate germane, cinci butelci de zeamă de-asta divină vor poposi dimineață pe masa mea, pentru a-mi satisface gustul ofițeresc!

— Am înțeles, să trăiți! sări Kreutzfeld în picioare, întinzând mâna dreaptă a salut așa de repede, încât mai-mai să-i scoată ochii lui Leuwe.

— Stai jos, îi făcu semn ofițerul. Aprovizionarea, mai târziu. Acum, vestea proastă!

Ne-am îndreptat atenția spre el, încordați.

— Mișiunea voastră este să deblocați drumul spre Schitu. Porniți în această dimineață, devreme, cu încă două grupe. Una din compania lui Himmer, cealaltă a locotenentului Bohlen. Toate sub comanda *Feldwebel*-ului Beyer!

Tocmai pregăteam să chiuim de bucurie, când locotenentul ne tăie brusc elanul cu o nouă informație:

— Fără tancuri, completă el sec.

Stupoare.

— Cum fără tancuri?! întrebă Portta, năuc.

— Uite-așa bine. Fără tancuri!

— Dacă înțeleg, începu Beyer pe un ton egal, menit să ne calmeze pe toți, băieții lui Bohlen aparțin companiei de geniști... Și fiindcă mi se dă sub comandă o asemenea grupă, atunci, cu siguranță, ei se vor ocupa de dezamorsarea minelor...

— Care mine? exclamă Kreutzfeld, pierdut.

— Zi mai departe, Beyer, îl îndemnă surâzând locotenentul. Până acum e bine...

— Ei, și fiindcă nu au fost semnalate trupe masive în drumul nostru, cel puțin nu până la Sibiu, înseamnă că avem de înfruntat doar mici efective din Rezistența românească.

— Întocmai, încuviință ofițerul.

— Atunci, făcu mirat *Feldwebel*-ul, de ce nu trecem peste ei cu carele de luptă anti-mină?

— Această întrebare mi s-ar fi părut pertinentă dacă venea din partea lui Kreutzfeld, răspunse Leuwe. Ție, Beyer, nu-ți găsesc însă

nici o scuză. (Se ridică, bău restul de tzuika, îi întinse cana goală lui Heiden și se îndreptă spre ieșire.) La ora patru să fiți gata de plecare! ordonă el înainte de a păși în zloata de afară.

Am rămas tăcuți cu toții. La un moment dat, se trezi și Mărunțelul.

— Ce naiba a vrut să spună, fraților? Ce naiba mi se potrivește mie?!

— Nimic, las-o moartă! îl sfătui Moșul.

— Dar vreau să știu! insistă uriașul.

— A vrut să zică un singur lucru: că românii din Rezistență sunt răspândiți pe o mare întindere și că minează drumul înaintea noastră, oriunde ne-am duce!...

— Așa, și?! Ce-are chestia asta de-a face cu mine? nu se dădu bătut Mărunțelul.

— Are, îl linguși Beyer mult prea calm, ca de fiecare dată față de namila noastră de camarad fără minte. Că va trebui să fim avangarda convoiului, să-i curățăm pe cei din Rezistență unul câte unul, cu ai noștri venind în urmă. Iar asta-i treaba la care tu te pricepi cel mai bine, Kreutzfeld!

— Oh, da! se luminează *Stabsgefreiter*-ul și în mâna lui apăru, parcă de niciunde, lațul de oțel denumit „moartea tăcută”. Așa da! se bucură el. Acum pricep de ce s-a referit Leuwe când a zis de mine!...

— Bun, atunci, încheie Moșul. Hai, odihnă trei ore, după care strângem cortul și, la patru, adunarea!

— Și cu tancul ce facem? întrebă Portta, neliniștit. Doar n-o să-mi las toată averea pe mâinile cine știe cărui afurisit de răcan!

Beyer se gândi o clipă înainte de a-i da răspunsul:

— Vine Heiden cu el.

— Dar eu...

— Nu, Julian, am hotărât! Vei veni cu tancul, cu restul regimentului. Într-un fel, ne datorezi asta...

— Bine, am înțeles! încuviință Heiden, privind supus în jos.

— Hai, ordonă Beyer tuturor. Stingerea!

Ne-am aciuat fiecare pe unde am putut, ne-am tras foile de cort

peste noi și am închis ochii. Trecuseră minute lungi în care somnul se apropiase și ne anesteziase mințile încărcate cu de-ale războiului, când, ca de foarte departe, am auzit vocea lui Kreutzfeld, impacientată:

— Blom, ticălosule! urlă el, sărind în sus. Noi trebuie să mergem să-i facem rost de tzuika lui Leuwe!!

Sevilla aruncă foaia de cort de pe el, nervos.

— Tu singur să te duci, namilă debilă cu tărâte în loc de creier! Te-a mâncat în cur să te dai mare cu sursele tale de aprovizionare și...

— Hei, libarcă împutită! Tu să nu-mi zici mie că am tărâte în loc de creieri! Pișat pe balegă de vacă ce ești! Nu eu te-am pus să scoți repede și-a doua sticlă. Parcă fusese vorba c-o păstrăm pentru noi, s-o avem la zile negre, ai?!...

Dezvăluirea îl sâcâi pe Portta de-astă dată, care se ridică și el într-un cot.

— Așa, Blom? Asta-i vrut să faci, nemernicule?! întrebă el amenințător.

— Nu, să-mi sară ochii! Am zis-o doar așa, s-o avem pentru mai târziu, când Mercenarul va mai găti o tocăniță de-aia bună! Dacă nu-i spuneam asta lui Wolfgang, animalul ar fi fost în stare s-o golească până acum!

— Păi și ce, n-am golit-o până la urmă cu toții?! exclamă cu năduf Mărunțelul.

— Da, recunosc Sevilla, dar eu am scos-o așa, ca un cadou pentru Leuwe. Nu ne îngăduie el să facem tot felul de trăsnăi, fără să aplice regulamentul? Nu închide el ochii la toate tâmpeniile noastre? Nu ne-acoperă el fundurile prăpădite de fiecare dată în fața șefilor?!... Nu este el cel mai bun ofițer de tancuri pe care-l are armata celui de-al III-lea Reich? Numai și pentru atâta lucru și tot merita să desfac cea de-a doua sticlă! Și să nu spuneți că n-am dreptate, că vă tai!

— Ei, mmm, da, fu de acord Mărunțelul, lăsând garda jos.

Portta se liniști și el, băgându-se înapoi sub foaia de cort. Noi, ceilalți, râdeam pe înfundate. Sevilla se lungi la loc în culcușul improvizat lângă sobița de fontă. Numai Kreutzfeld rămase stând în

fund pe o ladă cu muniție, cu coatele sprijinite pe genunchi și bărbia în palme, gânditor. De unde avea să scoată el cinci sticle de tzuika pentru locotenentul Leuwe? Cum avea să iasă el din rahatul în care-l băgase gura lui slobodă?!

Într-un târziu, când somnul aproape că ne furase cu totul, l-am auzit pe Blom milostivindu-se de Mărunțelul:

— Hai, camarade, nu te mai chinui atâta. Culcă-te și tu, c-o rezolv eu mâine dimineată...

Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, eram mai obosiți ca înainte. Singurul care părea deja vioi și proaspăt era Blom. Se sculase cu o jumătate de ceas mai devreme și — numai el știa cum și de unde — făcuse rost de sticlele cu tzuika pentru locotenentul Leuwe.

Mărunțelul îi sări, pur și simplu, de gât, mai-mai să-l sufoce cu entuziasmul său debordant. Aproape că-i dăduseră lacrimile de bucurie.

— Mi-ai salvat boașele! exclamă el fericit. Oh, Sevilla, de-acum sunt prea-umilul tău slujitor până la terminarea războiului ăsta împutit! Orice dorință de-a ta va fi poruncă pentru mine și o voi îndeplini cu cea mai mare plăcere, fără să crâcnesc nici măcar o singură clipită! Mulțumesc, mulțumesc din tot sufletul!

— Ei, dar nu e necesar, Wolfgang, se opuse Blom de complezență.

— Ba da, ba da, stăruie Mărunțelul, îndesând cele cinci sticle într-o raniță. Uite, chiar acum am să dau fuga la bunul nostru locotenent Leuwe, să-i dau licoarea asta fermecată! Iar când o să mă-ntorc, te-ajut să strângi totul! Să nu pui mâna pe nimic! Fac eu și treaba ta!

Și dispăru din cort, chiuind de bucurie.

Am început să ne strângem lucrurile și să le îngrămădim în tanc. Panzer-ul era încăpător și, de-a lungul anilor, orice obiect își găsisese locul său, bine stabilit, așa că transbordarea a mers ca pe roate. Ne-am mișcat repede, iar Mărunțelul, după ce s-a întors într-un suflet de la locotenentul Leuwe, părea de-a dreptul băgat în priză, cuprins de un zel nebun. Alerga de colo până colo ca o sfârlează uriașă, părând că izbutește să facă două-trei lucruri deodată. La ora trei din noapte, totul era gata.

Afară frigul se mai înmuiase și ningeă cu fulgi mari. Tabăra părea să doarmă în jurul nostru, dar noi știam, fără a vedea în bezna ca de smoală, că santinelele se aflau la locurile lor, atente la orice mișcare, gata să dea alarma la cel mai mic semn de pericol.

Pe la trei și un sfert, își făcu apariția locotenentul Leuwe. S-a ivit deodată din întuneric, ca o nălucă.

— Gata, băieți?

— Suntem pregătiți, domnule! răspunse entuziasmat Mărunțelul.

— Prea bine, atunci. Oamenii lui Himmer urmează să sosească aici din clipă-n clipă. Cu grupa lui Bohlen vă întâlniți la ieșirea din defileu. Se întoarse spre Moșul: Beyer, tu vino cu mine!

Feldwebel-ul îl urmă fără o vorbă și se pierdură numaidecât în întuneric, că și cum nici n-ar fi fost.

Am avut, pentru o clipă, o senzație ciudată, că trăiesc în ireal, că ceea ce se întâmplă în jurul meu nu este nimic altceva decât o plăsmuire a minții mele. Sevilla, însă, mă trezi repede din visare:

— Hei, Swen, mă mai ții mult cu mâna întinsă? Iei sau nuiei țigara asta?!

— Oh, scuză-mă! Mulțumesc...

Am luat-o, fără să-mi dau seama dacă i-o cerusem eu sau mi-o oferise el, de bunăvoie. Am aprins-o și-am fumat în tăcere, rezemat de tanc, încercând să simt atingerea fulgilor de nea pe pielea-mi înghețată a feței.

Când am terminat țigara, au apărut și partenerii noștri. Erau cinci cu toții. Zdrahoni, îmbrăcați în costume albe de camuflaj pe timp de iarnă, purtând în spate ranite de aceeași culoare. Fuseseră încartiruiți în nordul României, undeva într-un orașel din Munții Neamțului. Vânători de munte, numai unul și unul. Îi alungaseră tancurile rusești și ajunseseră în convoi o dată cu regimentul care venise din Ploiești.

— Sal'tare! zise unul cu glas grav, dar plăcut.

— Salut, i-am răspuns moale, surprins să constat că sunt singurul care o face.

— Eu sunt Wilhelm, dar puteți să-mi ziceți ca toată lumea, Năsosu'!

— Încântat, am continuat eu pe același ton, puțin iritat că ai mei nu mă susțin deloc. Eu sunt Swen...

— Și mai cum?

— Hasel.

— Aha.

Începu să mi-i prezinte pe ceilalți camarazi ai săi:

— El e Mark, zis Pumn-de-Fier. Sub mustața asta înfoiată se ascunde Funker, Buză-de-Iepure. El e Klaus, zis Trei-Degete, iar pișpirică ăsta — începu să râdă cu poftă, aproape molipsitor — e cel mai rapid băutor din toate timpurile, Stark Zece-Cuțite...

Nici unul dintre ei nu scoase vreo vorbă. Îi lăsaseră mână liberă Năsosului.

— Ei bine, am zis eu, el e Portta, el Blom, zis Sevilla, aici e Kreutzfeld, Mărunțelul, iar el e Heiden, Julian Heiden. Cel de colo, care-și tot ascute încet cuțitul, e Mercenarul.

— Aha. Bine. Bun, atunci. Sper să facem echipă bună împreună. *Feldwebel*-ul Beyer unde-i? Parcă el conduce grupa, nu-i așa?

— Da.

Aproape c-am simțit o undă de zeflema în tonul lui și m-am temut să n-o fi remarcat-o și Mercenarul.

I-am răspuns, totuși, Năsosului la întrebare:

— A plecat cu locotenentul Leuwe să ia ordinele...

— Aha.

Și tăcurăm cu toții.

Beyer a sosit îngândurat, o jumătate de ceas mai târziu. I-a salutat pe noii noștri parteneri și i-a dat un ordin grăbit Mărunțelului. Acesta a dispărut repede în întuneric.

— S-a întâmplat ceva?! I-am întrebat cu glas scăzut.

Mi-a aruncat o privire nervoasă. Ochii lui păreau să arunce scânteii, chiar și așa, în întuneric.

— O să vă spun tuturor când ne-ntâlnim și cu echipa de geniști...

— Prea bine, n-am mai insistat eu, simțindu-i iritarea.

N-aveam nici o idee ce-ar fi putut să-l enerveze pe Moșul în halul acela. Foarte rar îl văzusem atât de bulversat și numai în situații care, în cele din urmă, se dovediseră foarte periculoase.

Mărunțelul ne-a adus costumele de camuflaj, albe, dintr-un material subțire, dar rezistent, pe care le-am îmbrăcat peste uniforme noastre de tanchiști. Acum păream cu toții niște fantome bântuind tăcute în noapte.

Moșul ne-a verificat pe toți, dintr-o privire, după care a pornit tulburat spre ieșirea dinspre nord a defileului.

— Haideți odată! a exclamat poruncitor, fără să se întoarcă. Ce vă mocăiți atâta?

— Ce-are ăsta?! șopti Klaus în dreapta mea. L-a călcat cineva pe boașe de-i așa iritat?

Am ridicat din umeri și nu i-am răspuns.

Ne-am strecurat printre tancuri, autocamioane, tunuri și corturi de campanie, spre ieșirea din văioagă. Tabăra dormea în jurul nostru, dar somnul era iepuresc. Oamenii erau gata de luptă în orice moment, la cel mai mic semn de alarmare. Reflectoarele erau stinse peste tot, dar lumina naturală a nopții, reflectată de zăpada albă, făcea ca bezna să nu fie atât de neagră; o nuanță de cenușiu-închis ne învăluia de peste tot, o culoare bolnăvicioasă. Iar cerul nu contenea să ne dăruiască fulgi mari și blânzi de zăpadă, ca într-o poveste fericită de Crăciun.

La postul de control de la ieșirea din văioagă, am fost opriți de santinele. Din zăpadă s-au ridicat deodată, ca niște năluci, șapte fantome albe, grupa lui Bohlen.

— Ah, ați sosit, în sfârșit, spuse unul cu o voce hârâită. V-așteptăm de-aproape un ceas!...

— Cine-i Werner? întrebă Moșul imperturbabil, fără să ia în seamă reproșul celui alt.

— Eu, răspunse un altul, înalt, apropiindu-se. Tu trebuie să fii Beyer!

— Da. Ei bine, strângeți-vă lângă mine și ascultați ordinele de la Comandament.

Ne-am tras cu toții mai aproape de marginea drumului și ne-am adunat ciorchine în jurul lui Beyer. El a aprins o lanternă și a scos o hartă a regiunii învelită într-o folie transparentă. Locul unde se afla amplasată tabăra era însemnat cu o cruce roșie.

— Noi ne găsim aici, indică Moșul cu degetul. Regimentele trebuie să urmeze drumul acesta, printre munți, pentru a ajunge la Sibiu, unde vom face joncțiunea cu un alt regiment în retragere...

— Minele! Unde sunt afurisitele alea de mine? Pe noi asta ne interesează! făcu un genist înalt și slab, cu gluga albă a costumului de camuflaj trasă aproape de tot peste față.

— Răbdare, Sieben Nacht! îl repezi un altul cu glas tăios. Lasă omul să termine!

Moșul mulțumi tăcut, printr-o înclinare a capului, apoi se aplecă iar asupra hărții.

— Avem informații că, la cinci kilometri de-aici, o echipă din Rezistența română a minat terenul, pe o lungime de doi kilometri, până în punctul acesta — și indică pe hartă două movilițe, de-o parte și de alta a liniei șerpuite ce reprezenta drumul pe care îl aveam de urmat —, unde se pare că ne-au pregătit și o ambuscadă.

O santinelă de la postul de control se apropie prea mult de noi și Moșul se opri. Mai iritat ca niciodată, ridică nervos capul și șuieră tăios spre tânărul curios:

— Treci imediat la postul tău!

Soldatul se retrase spășit, bâiguind o scuză neinteligibilă. L-am privit surprinși pe Beyer, uimiți de duritatea cu care reacționase. Avea nervii întinși la maximum. Nu-i stătea în fire Moșului să repeadă oamenii în felul acesta, și senzația că lucrurile stau mult mai prost pentru noi ni se accentuă, transformându-se în îngrijorare.

— Grupa lui Bohlen va controla terenul și va elimina minele de pe traseu, continuă el. Noi, ceilalți, îi vom vâna pe români. O dată ajunși în acest loc — indică din nou movilițele de pe hartă —, trebuie să ne împrăștiem pe cei doi versanți ai muntelui, să-i acoperim pe-ai noștri când vor trece. Vom fi sprijiniți de noi trupe, după ce curățăm terenul...

— Pare simplu la prima vedere, zise uscățivul din trupa geniștilor. Se știe câți români sunt?

— Informatorul nostru vorbește de vreo treizeci-treizeci și cinci de oameni, răspunse Moșul. Majoritatea bătrâni și adolescenți de cincisprezece-șaisprezece ani. Dar nu ei reprezintă adevărata problemă, continuă el după o clipă de tăcere, cu un glas de gheață, ci avioanele!

— Ce avioane?! replică Mercenarul, nervos.

— Asta-i vestea proastă pe care trebuie să v-o dau, declară Beyer, infuriat, și atunci am înțeles cu toții pricina stării lui de iritare. Chiar dacă rămânem aici, chiar dacă plecăm, mâine vom fi mai mult ca sigur bombardați de o escadrilă românească!

— Pe sângele sfânt al lui Hristos! tună aprins Năsosul. În cazul ăsta, n-avem nici o șansă! Or să ne facă una cu pământul și n-o să putem mișca un deget. Suntem prinși între munții ăștia păcătoși, ca șoarecii în cursă!

Singurul dușman de care se teme cu adevărat tanchistul este avionul. Acum, regimentele noastre masate în văioaga aceea mizerabilă reprezentau o țintă sigură chiar și numai pentru un singur avion, darămite pentru o întreagă escadrilă.

Moșul strânse harta și o băgă înapoi în buzunarul interior al vestonului.

— Noi trebuie să ne ducem misiunea la îndeplinire orice-ar fi! decretă el rece. Dacă izbutim să trecem regimentele dincolo de locul ambuscadei, suntem salvați. La zece kilometri de acolo, ne putem răspândi în pădurile dese...

— Și-atunci de ce nu plecăm cu toții acum? De ce nu bagă carele de luptă la înaintare, să ne deschidă drumul? izbucni Funker Buză-de-Iepure, iritat.

— Fiindcă drumul e îngust și e suficient un tanc atins de-o mină ca să ne blocheze înaintarea, vorbi un genist.

— Hai, gata, lăsați explicațiile și să mergem! ordonă Beyer. Am zăbovit destul!

După schimbul de parole cu santinelele de la postul de control, ne-am urmat drumul prin zăpadă, pierzându-ne în întuneric aidoma unor năluci.

Aveam senzația că merg la tăiere. Picioarele îmi erau grele, iar capul îmi vâjâia. Moșul îmi transmisese, fără să vrea, o stare de dureroasă fatalitate. Aproape că aveam certitudinea că românii ne vor veni de hac în Carpați. Acum, glorioasa armată germană nu mai era decât o adunătură care pierduse deja marele război. Tot ce doream era să ajungem teferi acasă. Dar nu mai eram sigur nici că

„acasă” reprezenta chiar „acasă”. Cine pierde o bătălie e considerat învins. Cine pierde însă un război de amploarea celui declanșat de noi e sortit pieirii. Gândurile negre mă duceau atât de departe, încât vedeam o Europă viitoare total opusă visului nebunesc al Führer-ului: el vedea un continent al germanilor, eu vedeam un continent fără Germania.

Un junghi mi-a străbătut dintr-o dată inima și o gheară ascuțită mi-a strâns pieptul ca într-o menghină. Am icnit scurt, simțind că-mi pierd suflarea. Și-am căzut în genunchi.

— Swen, ce ai, omule?! se aplecă Blom, îngrijorat, asupra mea.

Am încercat să-i răspund, dar de pe buze nu mi-a ieșit decât o bolboroseală. Voiam să-i spun că am pierdut, că noi toți, eu, el, armata noastră și întreaga Germanie, am pierdut!

— Beyer, stați! E ceva cu Swen!

Moșul însă a continuat să meargă, urmat de ceilalți. A răspuns fără să se întoarcă, înțelegând — nu știu cum — ce se petrece cu mine.

— Dacă e mort, lasă-l acolo! Dacă nu, ia-l în spate și urmați-ne. N-avem timp de pierdut...

Vorbele lui au fost ca un duș rece pentru mine. Nu era, într-adevăr, vreme de văicăreli. Și durerea din piept m-a lăsat deodată. M-am trezit cu o ploscă de lemn în mână.

— Bea! O să-ți facă bine.

Am luat o gură, mulțumindu-i în tăcere lui Sevilla. Era tzuika. Și era al naibii de bună. Mult mai bună decât cea pe care o băusem la tocana de cocoș a Mercenarului. Am mai tras o dușcă zdravănă și-am simțit alcoolul alergându-mi vioi prin vene, încălzindu-mă.

I-am întins plosca lui Blom și m-am ridicat greoi în picioare, ținându-mă de mâna lui întinsă. Un tremur ușor al membrelor rămăsese singura mărturie a șocului prin care trecusem.

— Mulțumesc, Sevilla.

— Poți să mergi?

— Da, cred că da...

Am pornit după ceilalți, trăgând cu prudență aerul rece în plămâni, căci pieptul încă mă mai durea în dreptul inimii.

— Ce naiba ai avut?! făcu Sevilla, intrigat.

— Frică...

Tovarășul meu a așteptat să continuu, dar n-am mai zis nimic. Și nici el n-a mai insistat. Știa la fel de bine ca și mine ce înseamnă durerea fricii. Ceea ce nu știa, însă, era că nu pentru viața mea mi-era mie teamă, ci pentru viața nației germane, care, acum, indiferent ce eforturi ar fi făcut, era pierdută pe veci în labirintul istoriei. Contrar așteptărilor mele, priveam acum toate acestea cu o detașare interioară rece, ca și cum m-aș fi născut în cine știe ce sătuc din inima junglei africane, iar războiul nu mă atinsese nicicând. Din cauza viselor de mărire ale unui nebun, care știuse cu o abilitate diabolică să stârnească în germanii înfometați dorința de a conduce lumea, ca rasă superioară, ne găseam acum în postura ingrată de cerșetori apatrizi nu numai ai Europei, ci ai întregului pământ. Și asta mă durea cel mai tare...

I-am ajuns pe ceilalți din urmă după o jumătate de ceas. Merseseră, nu glumă! Drumul se îngustase și devenise un urcuș greoi. Moșul îi oprise la o cotitură, dincolo de care drumul era flancat în dreapta de un perete stâncos, iar în stânga de o pădure deasă, ce cobora în pantă spre fundul unei văi. În liniștea rece a dimineții, am prins șipotul unui pârâu ce curgea jos, în vale, probabil la poalele pădurii. Vântul era slab, dar din când în când se repezea furios în stâncile de pe creastă, scoțând sunete ascuțite, tânguitoare.

Grupa lui Bohlen făcea ultimele pregătiri înainte de a pleca în căutarea minelor ucigașe. Descoperirea acestora avea să fie deosebit de dificilă, din cauza stratului apreciabil de zăpadă care acoperea orice fel de urmă.

— Rămâne, deci, așa, recapitulă Klaus Trei-Degete. Ultima mină o detonăm în afara drumului, ca să-i scoțăm pe români din ascunzătorile lor și să vă dăm și vouă de lucru...

— Să ne dați nouă de lucru?! exclamă batjocoritor Mărunțelul, cu glas tunător.

— Mai încet, namilă, că provoci vreo avalanșă! îl luă Portta din scurt.

— Păi ce nevoie avem să detoneze ei mina? continuă, la fel de pomit, Kreutzfeld. Putem foarte bine să tragem câteva focuri de armă și românii vor ieși de prin găurile lor ca șobolanii, chiar în bătaia Schmeisser-elor noastre înfometate!

— Colega, îmi cer iertare, dar vă veți desconspara poziția în felul acesta... Mi se pare cel mai prostesc raționament pe care l-am auzit vreodată!...

Cuțitul luci brusc în mâna Mărunțelului și, dacă n-ar fi fost încă întuneric, cu toții am fi putut observa cum i se ridică sângele în obraji. O astfel de jignire era de neiertat pentru el, mai ales că ea venea din partea unui amărât de genist.

— Care-ai zis-o, ticălosule?! tună Kreutzfeld. Vino mai aproape să-ți tai coaiele și să ți le-ndes pe gât!

Unii dintre noi pufniră în râs, dar Moșul interveni cu autoritate:

— Kreutzfeld!! Bagă cuțitul la loc în teacă și stai blând! Nu avem vreme de tâmpeniile voastre acum...

— Dar m-a făcut prost! Și eu nu permit așa ceva, nu...

— Gura! îl puse la punct Beyer, nervos.

Mărunțelul își agăță cuțitul la brâu, pe îndelete, însă cu toții știam că, dacă avea să se ivească prilejul favorabil, genistul urma să-i simtă lama ascuțită pe gâtleej.

Grupa lui Bohlen se răspândi în tăcere, pe toată lățimea drumului. Începură să scormonească prin zăpadă cu niște tije lungi, metalice, în căutarea minelor.

Moșul ne strânse apoi pe toți cei rămași. Împreună cu Năsosul, formă echipe de câte trei, pentru a porni în căutarea românilor. Eu am picat cu Sevilla și cu Stark Zece-Cuțite.

Ne-am verificat încă o dată armanentul, am stabilit ca loc de adunare trecătoarea unde ni se pregătise ambuscada și-am dispărut în pădurea din dreapta drumului. După numai câțiva pași, am călcat pe o crenguță ascunsă sub zăpadă. Trosnetul ei sec mi-a răsunat lugubru în urechi. Dimineața nu-mi mirosea deloc a bine...

Printre toate relele războiului există și o virtute. Aceea că războiul te face să te cunoști pe tine însuși, așa cum ești cu adevărat. Tu, singurul, unicul, în fața lui Dumnezeu!

Poate părea nefiresc pentru o persoană care a trecut prin război doar cu imaginația, doar cu gândul, să creadă că aceasta este unica virtute a uriașei confruntări umane, însă experiența unuia care a trăit lupta totală dintre viață și moarte demonstrează fără tăgadă corectitudinea acestei afirmații. Războiul are un singur merit: te aduce mai repede în fața lui Dumnezeu! Iar o dată ajuns acolo, golit de ambiții, de orgolii, de dorințe omenești și de vanitate, sufletul tău, singur-singurel, este pus în situația să dea raportul. Trebuie să explici de ce ai ajuns acolo așa devreme. Și nu știi ce să spui, fiindcă nu erai pregătit pentru așa ceva...

Am cunoscut oameni care au murit și au înviat de zeci de ori într-o bătălie. Am cunoscut oameni ale căror suflete au ajuns la raport fără ca ei s-o știe. Am cunoscut oameni care s-au trezit dimineața, în tranșee, fără suflet, căci acesta nu se mai întorsese de la raport. Numai ei sunt cei care au putut lăsa moștenire amintirea vie a întâlnirii cu Comandantul Suprem, acolo, pe câmpul de luptă. Căci toți cei care s-au întors acasă din Bătălia cea Mare au dat raportul în fața Domnului, înconjurați din toate părțile de Moarte!

Războiul i-a lăsat pe mulți fără suflet. Viața ce li s-a dăruit n-a mai fost niciodată ca înainte, căci îl întâlniseră pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu i-a putut ajuta cu alt suflet. Nu ni se dăruiește decât unul în viață. Unul singur! Așa că, sărmarii, s-au întors acasă ori fără suflet, ori cu sufletul ciuruit...

POVARA SUFLETELOR NOASTRE

— Să știi de la mine, camarade, zise Stark către Sevilla, într-o luptă ca asta, de gherilă, cea mai bună armă dintre toate este cuțitul!

— De-aia ți se zice Zece-Cuțite?

— Îhîm! Am zece pe mine, fără a mai pune la socoteală și baioneta. Nu vreau să mă laud, fiindcă se va ivi curând ocazia s-o demonstrez în acțiune, dar sunt cel mai bun cuțitar din armata germană!

Suna pompos, iar Blom n-a putut să se abțină să nu-i dea o replică usturătoare:

— Chiar așa?! exclamă el zeflemitor. Păi, atunci, la întoarcere o să te pun față-n față cu Mercenarul, să vezi și tu ce-i ăla un cuțitar adevărat!...

— Eu să văd!? Voi o să vedeți!...

Vorbeau încet, aproape șoptit, dar, cu toate acestea, vocile lor se auzeau perfect în liniștea ce învăluia totul ca un lințoliu. Aici, în pădure, stratul de zăpadă nu depășea cinci, maximum zece centimetri pe alocuri. Neaua albă, ca un covor superb, scârțâia sub tălpile bocancilor la fiecare pas, din cauza gerului care înghețase stratul de deasupra. Din când în când, crenguțele ascunse sub stratul de frunze moarte de dedesubt trosneau cu sunet sec, înfundat. Era periculoasă acțiunea noastră. Foarte periculoasă. N-aveam unde ne ascunde, n-aveam cum să ne pitulăm în liniște, neauziți, căci zăpada scrâșnea sub tălpile noastre la fiecare pas. Iar pe românii care se ascunseseră prin munții ăștia blestemați nu-i puteam găsi stând pe loc. Trebuia să

ne deplasăm. Și să sperăm, laolaltă cu ceilalți camarazi ai noștri, că adversarii vor ieși din ascunzătorile lor abia după ce băieții lui Bohlen aveau să-și termine treaba și să detoneze ultima mină.

În război, însă, rareori se întâmplă să-ți meargă totul așa cum gândești tu. Căci lupta este imprevizibilă, iar în confruntări unul la unul sau între mici grupuri de combatanți nu mai dictează ordinea, disciplina sau onoarea militară, ci instinctul. Întotdeauna, pe front, instinctul e suprem! Instinctul de supraviețuire. Cine îl are mai dezvoltat ucide. Cine nu, este ucis. E simplu. Atât de simplu. Ca în vremurile de început ale umanității...

Deodată, răsună o împușcătură. Preț de câteva secunde lungi, nu se mai auzi nimic. Ne-am oprit cu toții, încordați ca niște arcuri, cu Schmeisser-ele în mâini. Apoi se dezlănțui vacarmul. Undeva, în stânga noastră, rafale lungi de mitralieră făcură zob liniștea zorilor. La gurile țevelor, „cățelele” lătrau nervoase, scuișând sacadat foc după foc. Vocea gravă a lui Kreutzfeld răsună ca de foarte departe:

— Pe ei, mama lor de trădători! Pe ei, pe ei!!...

Urmăra alte rafale, scurte și nervoase. Sevilla și Stark dădură să se repeadă într-acolo.

— Stați! i-am oprit eu hotărât. Se descurcă și singuri.

— Dar acolo e Mărunțelul, Swen!...

— Și ce? N-ai încredere? E cu Mercenarul și cu Mark Pumn-de-Fier!

— E-adevărat ce spune Hasel, îmi dădu dreptate Stark, înclinând din cap.

— Și-apoi, am urmat eu, nu se-aude decât o „cățea”...

— Și ce-are a face?

— Are, că nu sunt românii atât de proști încât să stea toți, grupați, într-un loc!

— Da, așa e, are dreptate Swen! întări Zece-Cuțite. Hai să mergem, să ne vedem de treaba noastră... Important e că i-am scos din bârlog. De-acum trebuie să fim de-o sută de ori mai atenți!

Ne-am afundat mai adânc în pădure. După alte câteva schimburi de focuri, mitraliera tăcu brusc. Știam că acolo fusese mâna Mercenarului, căci numai el putea rezolva lucrurile într-un mod atât de eficace.

Adrenalina ne încălzise sângele acum și simțeam transpirația fierbinte sub căciulă și pe spate. Mă strecuram printre copaci, aplecat de spate, atent la orice sunet, cu toate simțurile încordate. Mă urma Stark, iar în spatele lui venea Sevilla. Am mers așa vreme îndelungată, fără o vorbă. În cele din urmă, m-am oprit și m-am rezemat de un copac. Pădurea se liniștise, noaptea se prefăcea încet în zi și, cu fiecare minut care trecea, ne apropiam de momentul în care avioanele românești aveau să-și lanseze bombele ucigătoare peste convoiul nostru în retragere.

— De unde ești, Stark? l-am întrebat pe Zece-Cuțite.

— Din Hamburg.

— Și ce-ai fost în civilie?

— Marinar...

— Marinar?! exclamă Sevilla, mirat. Și cum naiba de-ai ajuns la vânători de munte?!

— Mi-a plăcut la nebunie muntele. Eram conducătorul unei echipe de alpiniști, răspunse Stark. Când veneam de pe mare, o lună-două mi le petreceam în Traunstern, la două mii șapte sute de metri altitudine...

Se simțea atâta dor în glasul lui! Dar Sevilla nu-i dădu răgaz să alunece pe panta amintirilor.

— Traunstern? făcu el. Unde naiba e afurisitul ăsta de Traunstern?!

— Lângă Salzburg, la granița cu Austria...

— Păi..., păi asta-i în cealaltă parte a țării! exclamă Blom, uimit. Băteați atâta drum de la Hamburg până acolo, la Traunstern, doar ca să urcați pe munte?

— Exact! Iubeam muntele, înțelegeți? Îl iubeam cum ți-ai iubi copilul! răbufni Stark cu năduf. Acum nu mai pot să-l sufăr. Mi-a ajuns până peste cap, de cinci ani încoace. Acum mi-e un dor nebun de mare, de ocean! Mi-e dor de portul meu drag și de navele trase în radă și de mirosul de alge și pește de pe cheu...

Se așeză direct în zăpadă, rezemându-se și el de trunchiul unui copac. Amintirile ne copleșiseră, dar Stark era de-a dreptul dărâmat de ele!

Iar în război amintirile sunt periculoase. Foarte periculoase.

Dacă te prind în mrejele lor atunci când nu e momentul, riști să nu te mai trezești niciodată la realitate. Mulți camarazi de-ai mei o pățiseră din cauza amintirilor și, tocmai de aceea, de câte ori simțeam că gândurile îmi fug în trecut, făceam tot posibilul să le închid ușa minții și să le țin departe de mine. Nu-mi reușea mereu, mai ales că, sătul de război, tot mai des încercam să evadez în trecut pentru a putea face față prezentului.

— Și nouă ne e dor, camarade, am murmurat, încercând să-l susțin.

— Îhî...

— Stark, omule, interveni și Sevilla, dar Zece-Cuțite îl întrerupse cu voce moale:

— Nu-mi mai spuneți Stark. Ziceți-mi simplu, pe nume, Michael...

— Și nouă ne e dor, Michael, repetă Sevilla.

— Știu...

Blom scoase plosca cu tzuika și i-o întinse hamburghezului. Acesta bău cu poftă. Prima geană de lumină alba cerul la răsărit. Ninge în continuare cu fulgi mari, iar vântul se opri aproape de tot.

— Mulțumesc, Sevilla. (Îi întinse plosca înapoi.) Bună tzuika, aprecie el. Foarte bună!

Blom îmi pasă mie butelca. Alcoolul mi s-a răspândit prin vene, încălzindu-mă. Apoi fu rândul lui Sevilla să guste licoarea aceea minunată. Bătusem frontul în lung și-n lat și avusesem ocazia să încercăm băuturi și mâncăruri de tot felul, care mai de care mai diferite de bucătăria germană. Unele ne plăcuseră, altele nu. Dar în război, de cele mai multe ori, nu mai stai să alegi. Te mulțumești cu ce-ți dă Dumnezeu și bagi în tine. Căci a doua zi nu se știe, poți să rabzi de foame sau de sete prin cine știe ce coclauri afurisite! Învățasem să răbdăm. Învățasem, tocmai de aceea, să și apreciem la adevărata valoare ceea ce aveam, atunci când aveam.

— Ah, ce-aș fuma acum o țigară! șopti Sevilla.

— Eh, da! l-am aprobat eu oftând, știind că n-aveam să fumăm. Ar fi bună...

Stark se îndreptă de spate și alungă vraja nesănătoasă ce ne prinsese în mrejele ei înșelătoare.

— Să mergem, fraților, spuse el cu hotărâre. Avem o misiune de îndeplinit.

Trebuia să ne mișcăm ca să nu înghețăm. Pe timp geros, la munte, mișcarea este cel mai bun medicament pentru trup. În schimb, dacă zăbovești prea mult într-un loc, te anchilozezi, ori, cum ne fusese dat destul de des să vedem, o mierlești, pur și simplu!

De-acum, ziua își intrase pe deplin în drepturi. Cu toate că cerul era acoperit de nori albicioși, din care fulgii cerneau molcom ori învâртеjiți de pale trecătoare de vânt, soarele se afla dincolo de ei și începea să încălzească atmosfera cu câteva grade. Ne venea mai lesne să ne orientăm acum, pe lumină, dar, în același timp — în pofida salopetelor albe de camuflaj —, ne transformasem în ținte facile pentru românii ascunși cine știe pe unde.

Sub tălpile noastre, pojghița subțire trosnea la fiecare pas. Încordarea începu să ne ia în stăpânire. Trebuia să fim mai atenți acum. Fiecare sunet pe care-l scoteam părea dublat de un ecou sec, imposibil de evitat.

— Sunt pe-aici! șopti Stark iute, făcându-ne semn din mână să ne oprim.

Se aplecă și se uită cu atenție la niște urme abia vizibile. Eu și Sevilla ne culcaserăm la pământ, cu Schmeisser-ele pregătite de tragere. Inima începuse să-mi bată mai puternic, iar transpirația ce ieșea de sub căciulă îmi îngheța pe frunte, răcorindu-mă. Simțeam cum se acumulează tensiunea aceea afurisită a concentrării. De atâtea ori trecusem prin așa ceva, încât ar fi trebuit să mă obișnuiesc; cu toate acestea, întotdeauna era la fel. O stare de excitație nervoasă, de freamăt interior, amalgam de teamă, curaj, dorință de a se termina odată și extaz religios: apropierea de moarte!

Stark, ca un câine care-și hăituiește prada, se luă încet după urme, aplecat până aproape de pământ. La un moment dat, se opri și, fără să se întoarcă spre noi, ne arătă două degete. Erau, deci, două seturi de urme, doi inamici. I-am făcut semn lui Sevilla și ne-am ridicat din zăpadă amândoi în același timp. El a luat-o un pic la stânga, iar eu m-am deplasat zece metri în dreapta, pentru a-l acoperi pe Zece-Cuțite.

Înaintam cu băgare de seamă, ca niște personaje din benzile

desenate pentru copii. Comparația îmi readuse zâmbetul pe buze; și m-am gândit la zilele copilăriei, când mă jucam cu pistoale de lemn, pitulându-mă și împușcând hoți sau vardiști, în funcție de echipa din care făceam parte. Nu știam ce eram acum: vardist sau hoț? Pentru români și pentru noii lor aliați, eram, cu siguranță, un hoț...

Brusc, Stark, pe care nu-l scăpasem nici o clipă din ochi, ne făcu semn să ne ascundem. M-am aruncat pe burtă în zăpadă, văzând cum Sevilla face la fel, la vreo treizeci de metri în stânga mea. Zece-Cuțite porni târâș prin zăpadă, spre o țintă pe care n-o identificasem încă. În lumina cenușie a dimineții, mi-am silit ochii să descopere adversarul ascuns printre copaci. Zadarnic, însă. Acesta rămânea ascuns privirii mele scrutătoare. Stark îl avea, însă, cu siguranță, în vizor, căci își luă ușor arma de pe spate și o duse la ochi. Era un Lee-Enfield 303, cu lunetă, o pușcă semiautomată extrem de precisă și silențioasă, care avea la capătul țevii înșurubată o surdină butucănoasă, din oțel bromat. Cândva, și Johann Portta avusese una la fel.

Încordarea lui Stark mi s-a transmis și mie, în vreme ce fixa ținta, care părea să se miște neobișnuit de repede. Apoi, scurt, se auzi un pocnet sec, însoțit de un șuierat slab, atât de slab, încât dacă n-aș fi știut că a tras cineva, nici nu l-aș fi luat în seamă. Și-abia atunci, urmărind linia de ochire pe care-o luase Zece-Cuțite, am văzut inamicul. Chiar în clipa când glonțul ucigaș, neauzit, i-a străpuns capul și l-a doborât la pământ. Era un cerb!

Sevilla a fost primul care a ajuns la el. Lăsase deoparte orice precauție și alergase într-acolo cât îl ținuseră picioarele. Animalul era un exemplar superb. După încrengătura coarnelor, părea să fi avut între șapte și zece ani. Precizia cu care-l lovise Stark nu-i dăduse, practic, nici o șansă. Murise pe loc. Glonțul îi străpunsese cutia craniană chiar lângă ureche.

— Michael, omule! exclamă Sevilla, surescitat. Asta-i mană cerească, Dumnezeuule! Să vezi fripturi! Swen, camarade! Să vezi distracție! Mai că-mi vine să chiui, nu altceva!...

— Ușurel, Blom, băiatule! îl temperă repede Stark, cu un surâs mândru în colțul gurii. Nu uita că doi români sunt, poate, cu ochii pe noi chiar acum! Stai mai bine jos și hai să nu pierdem vremea cu

felicitări și entuziasme. Scoateți ce-aveți de prisos în ranițe, că eu mă apuc să tranșez animalul...

— Da' n-avem ranițe!? replică Sevilla cu ciudă. Le-am lăsat în tabără... N-am știut c-o să...

— Ei, lasă, l-am întrerupt eu, găsim noi o soluție...

Stark scosese două cuțite și se apucase să jupoaie cerbul. Lucra cu atâta precizie, cu atâta îndemânare și viteză, că nu ne venea să credem! Din carnea animalului ieșeau aburi fierbinți. Mirosea a sânge proaspăt și a vânat. Mi-a venit apă în gură gândindu-mă la o halcă friptă. Dumnezeuule, nu mai mâncasem așa ceva de ani de zile! Tocana de cocoș a Mercenarului avea să devină o simplă gustărică pe lângă festinul ce se profila într-una din zilele următoare!...

— Fiți atenți în jur! ne îndemnă Stark. Îl tai numaidecât, voi acoperiți-mi spatele!...

— Stai fără grijă! îl asigură Sevilla cu mândrie. Taie-l, c-o să-l cărăm într-o foaie de cort...

— Foile de cort sunt la Mărunțelul, i-am adus aminte camaradului meu.

— Și ce-i cu asta? După ce terminăm cu românii, mergem la el și luăm una...

— Și până atunci, ce facem cu carnea? Or s-o mănânce lupii sau urșii, atrași de miros!

— Terminați! ne apostrofă Stark, aplecat peste cerb. Scoateți lopețile și faceți o groapă. Repede!

N-am mai stat pe gânduri. Am delimitat locul, sub doi copaci îmbârligați în formă de X, am dat zăpada și frunzele la o parte și ne-am pus pe săpat. Solul era tare, înghețat. Iar la nici cincisprezece centimetri adâncime am dat de piatră.

— Hai mai încolo! i-am făcut semn lui Sevilla.

— Unde naiba? replică el, aprins la față din cauza efortului. Nu vezi că totu-i numai o stâncă aici? Unde-o să ascundem cerbul? Ce facem cu el? Dumnezeuule, Swen, îți dai seama?! Un cerb! N-am mai mâncat așa ceva de dinainte de război!... Mă ia cu leșin de poftă numai când mă gândesc!...

Ne-am mutat câțiva metri mai sus.

— Taci odată și hai să șăpăm!

Curgea transpirația de pe noi și roaie.

Deodată, o explozie puternică făcu să răsună munții, ecou după ecou. Ne-am aruncat instinctiv la pământ, chiar dacă nu era nevoie de asta. Geniștii dibuieră ultima mină. Vreme de câteva secunde, ne-am uitat unul la altul, eu și Sevilla, ușurați. Dar apoi, ca din senin, o a doua explozie se făcu auzită, parcă mai tare ca prima, secondată numaidecât de răpăit de mitralieră. Se încinsese lupta, semn că echipa lui Bohlen dăduse greș. Românii îi descoperiseră, probabil, și tăbărăseră pe ei. Glasurile strigau ordine deznădăjduite în germană, românii fluierau de zor mesaje numai de ei înțelese, iar mitralierele și pistoalele automate nu conteneau nici o clipă. În jurul nostru, întreaga pădure se trezise la viață. Cu toate că nu vedeam nici o mișcare, ne simțeam de parcă am fi fost înconjurați din toate părțile.

Stark Zece-Cuțite sâsâi scurt spre noi și ne făcu semn cu mâna spre stânga. Am întors capul și-am apucat să zăresc o nălucă furișându-se cu repeziciune printre copaci, pentru ca imediat după aceea să aud pocnetul sec al puștii cu lunetă a hamburghezului. Glonțul se înfipse în trunchiul unui copac, ratând ținta. Sevilla mă trase după el la vale, către locul unde săpasem prima oară. Uitasem și de cerb, și de tot. Acum nu mai conta decât supraviețuirea. Cel mai puternic instinct al omului pusese stăpânire pe noi în totalitate. Iar cel cu care mă înzestrase pe mine maica natură era atât de încercat, încât nici dacă m-aș fi aflat în fața unei mese pline cu hălci fripte din cel mai ales vânat, nu mi-ar fi permis nici să le miros măcar. Înainte de a mânca, trebuia să trăiesc!

— Ce zici, este doar unul sau sunt mai mulți? șuieră Sevilla către mine.

— Eu n-am zărit decât unul, i-am șoptit. Dar și pe-ăla doar ca pe-o umbră...

O a treia mină explodă pe drum, demonstrând încă o dată, dacă mai era nevoie, că situația devenise dezastruoasă. Răsunară împușcături slabe și îndepărtate, de parcă ecoul n-ar fi funcționat în cazul lor, semn că unii dintre oamenii lui Himmer ajunseseră până la locul ambuscadei. Lupta se întetise. Dar, cu toate acestea, pe noi trei nu ne ataca nimeni!

M-am ascuns cu Sevilla în spatele copacilor îmbârligați, ale căror trunchiuri groase ne ofereau un adăpost natural nesperat. Stark se cuibărise în dosul trupului mătăhălos al cerbului, menit să rețină fără nici o problemă orice tip de glonț de-al românilor. Era atât de solid animalul, încât nici măcar un cartuș dum-dum nu l-ar fi străpuns cu ușurință. Cu toate acestea, Zece-Cuțite era prea expus acolo. Există pericolul ca, atunci când ar fi scos capul de după cerb, să fie numaidecât lovit.

— Stark! l-am strigat. Fugi de-acolo, te acoperim noi!

Mi-a făcut semn cu mâna să stau liniștit și să-l las în pace. Blom mi-a dat un ghiont, iritat de strigătul meu.

— Lasă-l acum pe Stark! Fii cu ochii-n patru. Vezi în spate, să nu ne surprindă vreunul!...

M-am întors să acopăr zona din spate. Avea dreptate Sevilla, pericolul putea veni de oriunde acum, întrucât lupta se dezlănțuise pe toate fronturile fără nici o reținere.

Lee-Enfield-ul lui Stark răsună scurt. Un pocnet sec, pentru ca imediat după aceea să se audă un strigăt deznădăjduit de durere. Îl nimerise pe românul care se ascundea după copaci. Dar glasul era prea ascutit! Mult prea ascutit... Și mi s-a strâns deodată inima, căci era voce de copil!...

M-am ridicat și, fără nici o precauție, m-am avântat către Stark.

— Swen, nebunule, întoarce-te! Ce naiba faci?! strigă Sevilla, furios, în urma mea.

Nu l-am luat în seamă. Am alergat și m-am aruncat lângă Michael, în spatele cerbului. Hamburgezul era cu fața în zăpada pătată de sânge. Și plângea. Plângea cu suspine. L-am apucat de umăr și l-am întors spre mine. În ochii lui se citea groaza.

— L-am... l-am văzut... abia după ce... după ce am tras! se bâlbâi el. E un copil... Un copil, Swen...

Strigătele continuau să se audă, dar tot mai slabe cu fiecare clipă. Sunete deznădăjduite, încărcate de teamă și durere. Ne străpungeau urechile ca niște ace oțelite înroșite-n foc... Nu mai auzeam decât vaietele copilului. Toate celelalte zgomote se estompaseră, pentru ca să dispară cu totul. Michael Stark plângea cu sughițuri, bălmăjind cuvinte neînțelese. Peste toate, ca o litanie, îl

auzeam repetând într-una *ein Kindchen, ein Kindchen, ein Kindchen...*

M-am ridicat de-acolo și-am alergat către locul unde căzuse copilul. Strigătele lui de suferință nu mai aveau forță de-acum, deveniseră numai niște gemete stinse, vagi. Nici prin cap nu-mi trecea să mă furișez pe după copaci, în cazul în care rănitul m-ar fi amenințat cu o armă. Știam doar un lucru: că trebuie să ajung la el, să-l salvez! Era nevinovat, el nu-și avea locul în războiul ăsta, el nu avea ce să caute pe lunga listă a victimelor...

O buturugă ascunsă sub stratul de zăpadă mi-a frânt brusc avântul. M-am împiedicat și am căzut, rostogolindu-mă la vale ca un bolovan. Patul armei ce-o purtam pe umăr mi-a intrat dureros în coaste și în coșul pieptului, tăindu-mi răsuflarea. O creangă înghețată mi-a zgâriat adânc obrazul și-am simțit sânge cald pe buze. Dar toate acestea nu m-au oprit. Cum nu m-au oprit nici strigătele desperate ale lui Sevilla, în spatele meu. M-am ridicat de jos și-am alergat mai departe, încercând să fac abstracție de durerea ascuțită dintre coaste.

Când am ajuns lângă copil, acesta zvâcnea spasmodic din picioare, chirchit în zăpadă. Glonțul trimis de Stark îl nimerise chiar în stomac, un pic mai jos de plex. Pierduse mult sânge. Gemea ușor. Nu mai avea vlagă. O paloare aproape cadaverică îi acoperise chipul. N-avea mai mult de unsprezece ani...

M-am aplecat asupra lui, cu lacrimi în ochi. Eram soldați, nu animale. Copiii n-aveau ce să caute în război. Copiii nu trebuie să moară în războaie. Ei sunt nevinovați... L-am luat în brațe și l-am ridicat de jos. N-avea nici o armă la el. Bolborosea cuvinte slabe, iar din colțul gurii i se prelingea ușor o șuviță de salivă roșie, semn că glonțul lui Stark îi atinsese plămânul. Și mi-am dat seama că nu mai puteam face nimic pentru el. Nimic. Am simțit că se învâрте pământul cu mine și-un urlet de deznădejde mi-a scăpat de pe buze.

M-am întors și-am început să urc panta spre drum, cu băiatul în brațe. Ochii mi se împăienjeniseră de lacrimi și o durere surdă îmi sfâșia sufletul. Duceam pe brațe cea mai oribilă dintre fețele războiului, cea mai hidoasă, cea mai înfiorătoare...

Lupta se sfârșise în jurul nostru. O liniște apăsătoare se pogorâse peste pădurea învelită în mantia albă a iernii. Era iar pace

în aer. Însă sufletul meu vuia mai tare ca niciodată. M-am oprit din urcuș și-am privit chipul copilului. Era cadaveric. Murise.

Nu știu cât timp am rămas așa, nemișcat, cu el în brațe, plângând fără lacrimi. Putea să se scurgă o viață întreagă, căci eu nu mai eram acolo. Puteau să moară și să reînvie universuri, căci eu nu mai eram acolo. Sfârșitul băiatului nevinovat mă luase din curgerea timpului și mă dusesse acolo unde acesta nu există, dincolo de viață și de moarte, dincolo de universuri, în Împărăția lui Dumnezeu. Sufletul meu urla după dreptate, dar nu era nimeni să-l audă. Nimeni. Sufletul meu cerea înapoi sufletul curat al unui copil, dar nu stătea în puterea nimănui să-l readucă la viață. Ce-i un grăunte de nisip într-un ocean? Și ce-i poți oferi unui grăunte de nisip într-un ocean cuprins de furtună? Nimic. Și-apoi, la urma urmei, cine eram eu de îndrăznisem să însoțesc sufletul băiatului în Împărăția lui Dumnezeu? Cui mă adresam eu? Ce crezusem, că-s unul dintre cei doisprezece apostoli? Că-s Iisus, să-l pot îndupleca pe Creator să readucă viața într-un trup care începuse deja să înghețe? Cine eram eu?! Cine?! Înapoi în mocirlă, Hasel! Înapoi, imediat! Înapoi, auzi! Mocirla e locul tău! Nu deschide aripile, căci nu poți să zbori! N-ai voie să zbori, Hasel, nenorocitul! Treci înapoi în mocirlă!

— Swen! Lasă-l jos, Swen! Hai, lasă-l jos. A murit. Nu mai poți face nimic pentru el...

Vocea lui Sevilla m-a tras dureros înapoi în realitate. Sufletul meu împietrise din nou. Pentru a câta oară, Dumnezeule, în războiul ăsta împruțit? Ce-aveam să devin o dată ajuns acasă? În ce aveam să mă transform?

— Swen, hai, omule, lasă-l jos! Dă-mi-l mie...

Blom a luat trupul neînsuflețit al copilului din brațele mele și l-a pus pe zăpadă. I-a tras haina însângerată peste față și i-a îndreptat picioarele. Apoi i-a împreunat mânuțele pe pieptul străpuns de glonțul ucigaș al lui Stark. După aceea i-a făcut semnul crucii cu mâna dreaptă și, la fel de pătruns de tragedie ca și mine, s-a ridicat greoi în picioare.

— Hai să-i săpăm o groapă, mi-a spus afectat, desprinzându-și lopătica de campanie de la brâu.

— Nu pot, Blom, i-am răspuns. Nu pot...

— Atunci, lasă c-o sap eu. Du-te tu la Stark și vezi ce face... E mai dărmat decât tine.

Cu inima strânsă, m-am întors și-am început să cobor panta înzăpezită, printre copaci. Tăietura din obraz a început să mă usture, iar transpirația care înghețase pe gâtul meu mi-a dat câteva frisoane reci. M-am scuturat ca de-o vedenie, mi-am strâns mantaua mai mult în jurul trupului și-am grăbit pasul. Încet-încet, îmi reveneam. Și mi-am adus aminte de o rugăciune veche pe care mi-o împrumutase un bătrân berlinez, pe frontul rusesc: Dă-mi, Doamne, puterea de a schimba ceea ce pot schimba și de a putea accepta cu seninătate ceea ce nu pot schimba! Cât adevăr în această rugăciune! Cât de ușor pare totul privit prin prisma acestor vorbe de duh! Mi-am repetat-o în minte de vreo douăsprezece ori până am ajuns lângă Stark Zece-Cuțite. Camaradul nostru rămăsese tot acolo, lângă leșul mătăhălos al cerbului. Stătea cu spatele rezemat de el, cu ochii pierduți în neant, murmurând fără glas, doar din buze, vorbe numai de el știute.

— Michael, l-am strigat ușor, aplecându-mă spre el.

Nu mi-a răspuns. Nici măcar nu mi-a dat vreun semn că m-ar fi auzit sau m-ar fi văzut. Era atât de șocat, încât — la fel ca mine, cu câteva minute mai înainte —, se retrăsese pe un tărâm imaginar liniștit, departe de realitatea crudă și atât de dureroasă a războiului.

— Michael! l-am zgâlțâit de umăr. Hai, se pare că au eliberat drumul. Nu mai avem ce face aici... Ne întoarcem în tabără.

A întors încet capul spre mine, iar ochii i s-au limpezit. M-a recunoscut. Un rictus amar i-a răsărit în colțul gurii. Părea că îmbătrânise cu cel puțin zece ani.

— Swen, a murmurat el stins. Swen, e primul copil pe care-l omor în războiul ăsta diavolesc...

Am dat compătimitor din cap, cu sinceră părere de rău. Nu aveam ce să-i mai spun. Cuvintele nu-și găseau nici un loc aici.

— E prea grea povara asta, Swen, a continuat el. Mult prea grea, camarade. N-o s-o pot duce...

— Știu, Michael, știu. Dar te va întări Dumnezeu... O să vezi, camarade...

A negat din cap și s-a scotocit după țigări. A scos un pachet boțit și mi-a întins și mie una. A tras primul fúm cu sete, reținându-l mult timp în plămâni, lăsându-se amețit de nicotină. Fumul tare m-a mai liniștit și pe mine. M-am așezat lângă el, rezemându-mă de trupul

cerbului. Am fumat amândoi în liniște, fără o vorbă, până când a venit Sevilla.

— Dați-mi și mie una, a cerut el obosit.

Stark a scos încă o țigară din pachetul mototolit, a aprins-o de la chiștocul lui și i-a întins-o lui Sevilla. Acesta s-a așezat pe vine lângă noi, tăcut. Atmosfera devenise apăsătoare, îmbibată de moarte. Iar când moartea vine și te împresoară în giulgiu-i neguros, toate cuvintele pier, sunt de prisos. Încă o dată, războiul crud ne ciuruisse sufletele...

— Asta-i o farsă, Swen, o nenorocită de farsă a vieții!...

Nu puteam fi de acord cu Heiden. Eu eram în stare să re trăiesc totul cu aceeași intensitate.

— Gândește-te puțin, urmă el, ne putem aminti trecutul, da, uneori în cele mai mici amănunte, dar nu putem re trăi sentimentele, camarade! Asta nu putem face, oricât am dori noi și oricât ne-am strădui. Senzațiile, Swen, eu vorbesc aici despre senzații, trăirile interioare dintr-un moment sau altul al vieții, pe-astea nu le putem întoarce înapoi. Ele nu sunt repetabile. Căci nu fac parte din creier, Swen. Emoțiile sunt numai ale sufletului, ale inimii. N-au nici în clin, nici în mână, vreodată, cu gândirea rațională!...

Acum n-aveam ce să-i mai zic! Trebuia, într-adevăr, să-i dau dreptate.

— Îhî, îngână și Mărunțelul. Pot să mă gândesc eu cât vreau la buclele rotunde ale Sorelle, de la bordelul lui Madame Lalouche. E-adevărat că mi se scoală cu puțin efort de imaginație, dar niciodată n-o să mai re trăiesc orgasmele alea fantastice pe care mi le-a dăruit fătucă aia cu carne atât de tare...

Am început cu toții să râdem, chiar dacă exemplul vulgar al lui Kreutzfeld pica în discuția noastră exact ca nuca-n perete.

— Ia mai terminați cu prostiile! exclamă Portta cu năduf. Mi-aduceți aminte de tot felul de chestii nasoale care mă întristează...

Ne aflam în iubitul nostru Panzer, în plină coloană de blindate, înaintând pe un drum desfundat către Turda. Scăpasem de avioanele românești, care ne urmăriseră până la Aiud, decimând cu bombe aproape jumătate din efectivul german în retragere. Primisem

asigurări că, o dată trecuți de Cluj, n-aveam să mai întâmpinăm greutăți în înaintare. Urma să trecem din România în Ungaria pe la Carei, iar de acolo, spre Debrecen, să tăiem câmpia spre Miskolc, către Cehoslovacia. De-acolo, repede spre Austria, iar din Austria, la fel de repede, spre casă. Totul părea așa de simplu...

Când lucrurile par însă să meargă bine, este imposibil să nu intervină ceva care să dea totul peste cap. Căci viața-i ca un curs de apă: nu poate să fie liniar și liniștit de la izvoare până la vărsare. Există obstacole de tot felul, care mai de care mai neașteptate, în locuri dintre cele mai diverse. Uneori intuim ce ne așteaptă și ne luăm măsurile de siguranță necesare, dar alteori, pur și simplu, indiferent cât ne-am strădui, indiferent cât ne-am bate capul, nu izbutim să evităm urmările hazardului. Drumul spre casă era lung, presărat cu primejdii de tot felul, iar noi rămăsesem puțini, fără nici o susținere. Ni se închideau toate porțile, ușile la care băteam erau ferecate, iar moralul colectiv secase aproape cu totul. Drumul spre casă avea să ne doară și mai tare...

AMINTIRI FĂRĂ SENTIMENTE

Ningea așa de frumos... Fulgi mari, albi, coborau lin din înaltul cenușiu al cerului, într-o atmosferă fără nici o adiere. Rar îmi fusese dat să văd astfel de ninsori pline de pace, care te predispun să visezi frumos, să-ți vezi viitorul în roz, încărcat de fericire și bucurii.

— Swen, trebuie să mergem, prietene.

— Îhî...

Mercenarul strânse din buze înțelegător, fără să comenteze în vreun fel.

— Haide, c-am primit o misiune și-avem nevoie de tine, zise el.

M-am ridicat de pe scaun, obosit. Cârциumarul veni repede. I-am aruncat o monedă de argint în schimbul tăriei pe care-o băusem.

Am ieșit afară, în stradă. Ninsoarea era un balsam. Îți liniștea sufletul într-o așa măsură, îți aducea așa de mult aminte de Crăciunul din copilărie, cu cozonaci aburinzi, cârnați proaspăt prăjiți și miros de cetină, încât mai c-ai fi zis că războiul s-a sfârșit odată pentru totdeauna. Am tras cu nesaț aerul rece în piept, aproape fericit.

— Despre ce e vorba? m-am întors către Mercenarul, mimând curiozitatea.

— Nu știu exact. Moșul știe... (Făcu o pauză, trăgându-și căciula adânc peste urechi.) Locotenentul Leuwe i-a dat ordinul direct.

— Aha...

— Se pare că americanii vor să-și bage coada!

— Americanii?! am replicat eu mirat. De unde până unde americanii în România?

Mercenarul a ridicat din umeri.

— Treaba lor. Dar or să se calce pe bătăături tare de tot cu rușii și-or să-și ia tălpășița cât de curând. Nu vor rămâne aici, în vecii vecilor! Sunt prea aproape de bivolul roșu de la răsărit.

Avea dreptate Mercenarul. Când era vorba de analiză geostrategică, verdictele lui se adevereau în proporție de cel puțin nouăzeci la sută. Când naiba avea timp să se țină la curent cu toate hoțărârile care se luau, pe plan politic, la nivel mondial, habar nu aveam, însă dacă-l întrebai ceva precis, era imposibil să nu-ți dea un răspuns care să nu te satisfacă! Nu de puține ori i se spusese că și-a greșit vocația. Ar fi trebuit să se facă politician, nu soldat.

Ne opriseam, pentru o noapte, într-o mică localitate de lângă Aghireșu, dincolo de Cluj. Era o așezare cu populație predominant de origine germană și sătenii ne întâmpinaseră cu oarecare căldură. Rămăsesem surprinși să constatăm că nemții se așezaseră aici, unde întâlneam mai degrabă cetățeni de origine maghiară. În general, germanii preferaseră zona din apropierea Sibiului și nu se aventuraseră atât de mult în vestul acestei țări.

Aici trebuia să ne refacem rezervele de combustibil, de apă și de hrană, de la un depozit pe care armata germană îl construise și-l protejase cu grijă tocmai pentru astfel de situații extreme. Mai existau câteva astfel de ascunzători în România și zeci, poate sute, în celelalte țări prin care armata germană trecuse victorioasă.

Marile căpetenii ale celui de-al III-lea Reich speraseră ca niciodată să n-avem nevoie de ceea ce ascundeau aceste depozite, dar când visurile de mărire ale unui popor nu au o bază solidă, ele nu durează și, de cele mai multe ori — așa cum istoria a dovedit-o din plin —, se transformă în coșmaruri. Așa cum era coșmarul pe care îl trăia Germania acum, după șapte ani de război neîncetat, Hitler nu respectase un principiu vechi de când lumea: ca să construiești un palat, trebuie mai întâi să-i faci o temelie solidă! Chiar dacă-l ridici pe un munte de granit, tot e nevoie să-i consolidezi fundația în piatră. Altfel, când vine cutremurul, îl dărâmă ca pe-un castel din cărți de joc. Și tot efortul tău a fost în zadar...

În tabăra improvizată la marginea satului, era o vânzoleală de nedescris. Oamenii alergau de colo până colo, ca apucații, pentru a termina treaba cât mai repede. Duceau tancurile și camioanele la depozitul de combustibil, umpleau rezervoarele principale și pe cele suplimentare cu benzină sau cu motorină, își refăceau proviziile de hrană și de apă, completau magaziile de muniții cu bombe și obuze de toate calibrele, cu cartușe și cu grenade.

Noi făcusem toate acestea după ce ajunsesem în sat, iar după aceea ne bucurasem de câteva ore de răgaz. Pentru că sătenii nu erau deloc ostili, ne-am împrăștiat fără mari precauții prin localitate. Eu și Heiden alesesem cârciuma din centrul Aghireșului Mic. Cârciumarul ne adusese câte o cinzeacă de tzuika, apoi încă una și încă una, până când Heiden, la un moment dat, supărat că eu îmi susțineam cu încăpățănare punctul de vedere, plecase și mă lăsase singur cu cinzeaca de tzuika și cu gândurile mele.

Moartea copilului, chiar în brațele mele, mă aruncase iar în vârtejul disperării. Și gândurile mă purtaseră, invariabil, către Maria și către sâmburele de viață ce se plămădea în pânțele ei. Copilul meu... În nici un loc prin care mă purtase războiul nu simțisem o așa de mare nevoie de a rămâne, de a mă așeza definitiv, ca aici, în România. Iar Maria ar fi însemnat impulsul decisiv pentru hotărârea de a dezerta din armata celui de-al III-lea Reich și de a mă stabili pe aceste meleaguri. Însă ea fugise de mine, nu-și putuse asuma riscul de a mă pierde. Căci dezertarea însemna, de fapt, moartea. Indiferent dacă am fi câștigat sau am fi pierdut acest război, fuga de responsabilitatea ce-mi revenea ca bărbat apt de luptă era pedepsită cu moartea. Mai ales că batalionul disciplinar din care făceam încă parte fusese văzut prost de către superiori mai tot timpul. Drept pentru care, în fața cinzecii de tzuika, la căldura oferită de interiorul rustic al cârciumioarei, care-mi amintea atât de mult de cele de acasă, hotărârea Mariei de a mă părăsi mi se părea acum cea mai sănătoasă pe care o putuse lua în acele momente de cumpănă.

Aveam să ajung în Germania, războiul urma să se sfârșească odată și-odată, și-aveam să mă întorc după ea aici într-o bună zi. Da, după ea și după copilul meu. Eram sigur că nu mă mințise în privința copilului,

căci el era singura mărturie a iubirii noastre scurte și pătimăse. Și-aveam să-i iau pe amândoi acasă, în Germania, și-aveam să le dăruiesc totul! Eram pregătit de cele mai mari sacrificii pentru asta! Căci numai unul care a văzut de aproape cea mai hidoasă față a Răului poate cunoaște ce înseamnă sacrificiu pentru ființele pe care le iubește. Omul nu poate trăi fără iubire, iar iubirea costă. Ea nu se cumpără, însă. Costul iubirii este suferința. Cine iubește suferă. Cine este fericit nu iubește cu adevărat. Este legea firii. Iubirea înseamnă devotament total, înseamnă renunțare la tine, la visurile tale, înseamnă — nici mai mult, nici mai puțin — dăruirea sufletului, de bunăvoie, fără a aștepta ceva în schimb...

Apăruse, însă, Mercenarul și mă trăsese înapoi cu picioarele în mocirla crudă a realității.

— Tot nu înțeleg, i-am spus camaradului meu, în timp ce ne îndreptam spre locul unde se găsea tancul nostru. Ce să caute americanii aici, în est? Acesta este fieful rușilor de-acum...

— Da, încuviință Mercenarul. Rușii vor face legea în această parte a Europei, dacă politicienii din vest nu vor fi suficient de abili să-i împiedice să se extindă. Întotdeauna și-au dorit să cucerească, dar ei sunt ca lăcustele, nu sunt ca noi. Pe unde trec nu mai rămâne nimic bun. Sunt ca o plagă nenorocită, ca o pecingine...

Vorbea cu atâta însuflețire, încât nu m-am putut abține să nu mă întreb ce răni ascundea Mercenarul în suflet? Ce suferințe îi provocaseră oare rușii în trecut? Dar n-am făcut impolitețea să-l întreb direct. Dacă, într-adevăr, dorea, dacă simțea nevoia să mi se destăinuie, avea să o facă singur, fără să fie împins de la spate. Am ajuns, însă, la tanc și am încheiat subiectul, cel puțin pentru o vreme.

— Deci, ne-am înțeles, concluzionează Beyer. Swen merge cu Mercenarul, iar Portta cu Mărunțelul. Este ora șaptesprezece și opt minute. Cel mai târziu la patru dimineața să fiți înapoi. La cinci și treizeci de minute plecăm de-aici. Și să nu mă faceți de rușine! Leuwe îi vrea pe cei doi americani, vii și nevătămați. Executarea!

— Nu-i putem scărpinga nici măcar un pic, așa, pe cocoașă? replică Portta cu un surâs nevinovat în colțul gurii. Doar cât să ne dezmoșțim și noi mădularele înghețate...

— Johann, să nu vă pună cumva dracu' să le faceți ceva! îl

amenință Moșul. Ofițerii vor informații de la ei, drept pentru care trebuie să-i tratăm cât mai bine cu putință. Voi doar puneți mâna pe ei, scoateți-i din ascunzători și-aduceți-i aici. Doar atât!

— Și eu care ziceam că mergem la distracție! oftă din rărunchi Mărunțelul, ținându-i isonul partenerului său de misiune.

— Să nu vă pună dracu'! repetă Beyer, încruntându-se amenințător. Hai, acum cărați-vă de-aici! Aveți cale lungă de parcurs...

Cu Schmeisser-ele pe umăr și câteva grenade la brâu, echipați în salopetele albe de camuflaj peste mantalele grele, de tanchiști, ne-am făcut repede nevăzuți în lumina slabă a înserării. Continua să ningă mirific, ca-n poveștile cu crăieșe ale zăpezii. Am apucat-o spre dealurile din sudul satului, către munții din depărtare. Un informator de la depozitul din Aghireșu îi transmisese comandantului de companie că, de vreo câteva săptămâni, doi piloți americani se ascundeau într-un cătun de la poalele Carpaților Occidentali, în apropiere de localitatea Călățele. Se prăbușiseră cu avionul cu trei luni în urmă, în munți și, ca printr-o minune, reușiseră să supraviețuiască.

— Cum naiba spunea Moșul că-i zice cătunului ăla blestemat? întrebă la un moment dat Mărunțelul.

— Pitacu, răspunse Mercenarul. Dar nu cred c-o să găsim pe undeva vreo plăcuță indicatoare. Trebuie să ne bazăm pe ce-a spus informatorul: când vom vedea o bisericuță de lemn, cu o turlă înaltă, acoperită cu șindrilă, lipită de peretele muntelui, atunci vom ști că ne aflăm în Pitacu.

— Și cum crezi tu că ai să vezi bisericuța aia în miez de noapte, camarade? Ai cumva ochi de pisică?

— Terminați! am exclamat eu, indispus. Când o să ajungem acolo, o să vedem și bisericuța și-o să-l găsim și pe vărul informatorului, să ne spună unde-s ascunși americanii. Până atunci, hai să grăbim pasul! Dacă nu ne întoarcem până la cinci și jumătate, rămânem aici!...

— Swen, băiatule, dar tu parcă asta-ți doreai! Sau mă înșel eu? mă luă în zeflemea Mărunțelul, așa cum îi era obiceiul.

— Kreutzfeld, nu-ntinde coarda! îl apostrofă Mercenarul. Gata, gura, că asta nu-i excursie!

Mi-am înghițit replica usturătoare pe care eram gata-gata să i-o arunc în față Mărunțelului, dar mai apoi, în liniștea care se lăsă, m-am gândit că n-am nici un drept să-l judec. El intenționase să glumească, dar nu-i ieșise...

Așa că mi-am liniștit sufletul, m-am calmat și am ținut pasul cu camarazii mei, prin zăpada pufoasă așternută de două palme pe solul înghețat. Mărunțelul avea dreptate. Noaptea începea să ia în stăpânire partea asta de lume și, deși decorul era alb, iar din înalțuri cernea cu fulgi mari, lăptoși, lipsa vreunei surse de lumină avea să ne facă mari greutateți. Nu era nici o fărâmbă de lună pe cer, dincolo de stratul de nori, iar o dată ieșiți din sat ne pomenisem într-o negură ce se transforma, cu fiecare secundă care trecea, într-un întuneric de nepătruns.

Planul misiunii era simplu. Trebuia să ajungem la Pitacu, un sătuc format din vreo douăzeci și cinci de familii, care se întindea de-a lungul unui perete muntos, pe marginea unui drum denivelat, de munte, pe care obișnuiau să treacă sătenii vara cu carele, spre pădure, ca să încarce lemne pentru foc. Într-una din căsuțele dărăpănate de acolo își găsiseră refugiu americanii.

Vărul informatorului din Aghireșu locuia în prima casă de la intrarea în localitate și, pentru câțiva bănuți de argint, avea să ne dezvăluie unde se aciuaseră piloții. Dacă Portta și Mărunțelul ocupau ieșirea din sat, spre pădure, iar eu cu Mercenarul intrarea dinspre vale, americanii erau prinși în capcană. Peretele de stâncă al muntelui nu putea fi escaladat nici vara, darămite iarna, pe ninsoare, iar dincolo de drumul desfundat se căsca o râpă adâncă, pe toată lungimea satului. Părea floare la ureche acțiunea noastră, chiar dacă fusesem avertizați că cei doi inamici erau înarmați și n-aveau să se dea prinși cu una-cu două. În acest punct al misiunii ne bazam, însă, pe talentul Mercenarului de a se furișa nevăzut și neauzit, talent dovedit în atâtea și atâtea acțiuni de-a lungul și de-a latul frontului.

Principală noastră grijă în acest moment era să ne strecurăm spre Pitacu nevăzuți de nimeni. Și fiindcă noaptea punea stăpânire din ce în

ce mai tare peste lume, nu avea să ne fie foarte greu să facem asta. Problema principală, împotriva căreia trebuia să luptăm, era că, o dată cu lăsarea întunericului, pierdeam aproape orice punct de reper. Căci sătenii n-aveau nici o lumină mai puternică în case, în afara unor lămpi cu petrol care abia de îmblânzeau umbrele din locuințele lor sărăcăcioase. Iar vântul începea să-și facă și el simțită prezența, o dată trecuți de hotarul așezării. Speram, totuși, să nu-și arate colții. Nu-i ninsoare mai afurisită ca aia însoțită de vânt. Poate să fie ger să crape pietrele, că-i poți face față; dar dacă viscolește, atunci devine un coșmar. Fulgii blânzi de nea se transformă în ace ascuțite de gheață, care-ți taie pielea neacoperită cu mii de bice minuscule din oțel încins parcă în focurile iadului. E însuși iadul când viscolește, la minus douăzeci de grade Celsius. Frigul se întetea, la fel și ninsoarea și vântul, dar noi mergeam înainte, ca întotdeauna.

Portta și Mărunțelul începuseră să-și depene în șoaptă amintirile plăcute legate de escapadele lor amoroase pe la bordelurile din Franța și se hlizeau în întuneric, înaintea mea. Mercenarul mergea tăcut în urmă, cu pas de felină. Aproape că nici nu-i auzeam călcătura în zăpada moale, care nouă, celorlalți, ne scârțâia sub bocanci. Întotdeauna mă întrebam cum naiba făcea acest lucru, dar niciodată nu-l chestionasem în această privință. Mă mulțumisem să știu că e mereu lângă noi, că poate face acest lucru atât de bine și că, mai ales, nu ne e dușman. Aptitudinile lui ne scăpaseră de multe ori pielea dintr-o mulțime de situații nenorocite și, tocmai de aceea, era liniștitor să-l ai în preajmă.

Drumul, mărginit de copaci tot mai rari acum, începea să se îngusteze. Liniștea nopții, până mai adineauri neștirbită, era întretăiată de vaiete prelungi, sus, în țăriile cerului.

— Mi-e teamă c-o să viscolească, vesti Mercenarul în spatele meu. Să ne grăbim!

Am început să urcăm panta domoală a dealului. O dată trecuți de el, ne mai stăteau în cale șase kilometri până la Pitacu, la poalele muntelui. Am grăbit pasul, iar Portta și Mercenarul au pus capăt discuției lor incitante și s-au așternut soldățește la drum.

Ajunși în vârful dealului, o jumătate de ceas mai târziu, ne-am

oprit ca să ne tragem sufletele. Privită de sus, în întunericul serii, valea Aghireșului părea un tărâm din basmele cu monștri, stăpânit de neguri și de umbre mișcătoare care stăteau gata-gata să-i înghită pentru totdeauna pe năpostiți. Aici, sus, vântul se întetise și fulgii de zăpadă se preschimbaseră în bice șfichiuitoare.

— Aproiați-vă! ne ceru Mercenarul, care primise, de altfel, din partea lui Beyer, comanda micului grup pornit în căutarea piloților americani prăbușiți cu avionul. Hai să vedem cum facem de-acum înainte...

Ne-am strâns ciorchine în jurul lui. El a scos o hartă învechită, iar eu am aprins o lanternă. Nici o rază de lumină nu răzbătea dincolo de mantalele noastre. Mercenarul a însemnat cu un creion roșu locul unde ne găseam, apoi, consultând busola, a trasat o linie șerpuitoare către punctul mic ce reprezenta satul Pitacu. În apropierea satului a bifurcat drumul aflat pe hartă. De acolo trebuia să ne despărțim în două echipe: eu și el pe de-o parte, Portta și Mărunțelul pe de altă parte.

— Nu tragem nici un foc de armă, decât dacă este absolut necesar! ne avertiză el. Johann, te postezi cu Kreutzfeld la ieșirea din sat și așteptați semnul nostru. Eu cu Swen vom discuta cu informatorul și, după ce aflăm în ce casă se ascund americanii, vă transmitem un semnal luminos, cu lanterna. Dacă trebuie să rămâneți pe loc, vom lumina o dată, scurt. Dacă avem nevoie de voi, de două ori. În caz că îi capturăm pe piloți și trebuie să plecăm, de trei ori. Vom repeta semnalele până când ne veți răspunde în același mod...

— Bine, încuviință Mărunțelul. Dar eu tot nu înțeleg de ce trebuie să-i prindem pe amărății ăia doi, dacă tot ne retragem?! Nu puteam să-i lăsăm în plata Domnului?...

— Kreutzfeld, răspunse Mercenarul, e posibil ca piloții să dețină informații prețioase despre masările de trupe la ieșirea din România și, de ce nu, poate și despre cele din Ungaria, Cehoslovacia și Austria. Eu, unul, n-am de gând să-mi las oasele să-mi albească în țărâna de la poalele Carpaților, așa că, dacă-mi pot ușura retragerea în vreun fel, nu ezit să o fac. Acum pricepi de ce nu-i putem lăsa pe americani să-și vadă de ale lor?

— Da, făcu Mărunțelul scurt, dând din cap.

— Bun, încheie Mercenarul, strângând harta. Atunci, s-o luăm din loc! N-avem prea mult timp la dispoziție și nici vremea nu ne ajută. Cel târziu la miezul nopții trebuie să fim înapoi în tabără!

Ne-am strâns calabalâcul și-am pornit să coborâm dealul. Deja se întunecase atât de tare, încât cu greu mai vedeam pe unde mergem. Noroc că drumul de țară de la poalele dealului spre Pitacu era în continuare mărginit de copaci.

— Swen, îmi zise Mercenarul la un moment dat. Nu știu cum o să faci, dar să scoți de la informator tot ce știe. Sper ca bruma ta de română să-ți fie de folos...

— O să mă străduiesc, camarade, am promis eu. Întâi să ajungem acolo...

N-a mai zis nimic și-am continuat să înaintăm în tăcere. Frigul se întetise, dar merșul întins, de marș, ne încălzea. Cu toții eram obosiți și aveam nevoie de odihnă, dar nu ne puteam nici măcar gândi la asta până nu ajungeam acasă, în Germania. În război, dacă nu ești concentrat tot timpul, riști să nu supraviețuiești. Cu timpul, te călești și poți face față situațiilor dificile, dar, chiar și atunci, nu trebuie să-ți lași mintea cuprinsă de rutină. Poate fi fatal...

Am parcurs cei șase kilometri până în apropiere de Pitacu în aproape o oră și jumătate. Se făcuse deja nouă și zece minute. Din cauza întunericului și pentru că pe o porțiune de drum lipseau copacii de pe margine, ne-am abătut de la calea pe care o aveam de urmat și ne-am pomenit la malul unui pârâiaș netrecut pe hartă.

— Asta ne mai trebuia acum! exclamă Portta.

— Dacă ați mers ca bezmeticii, fără să vă uitați pe unde! sări și Mărunțelul.

— Tăceți odată și hai înapoi! ordonă calm Mercenarul.

Am fost nevoiți să ne întoarcem pe propriile noastre urme și să riscăm să aprindem o lanternă pentru a regăsi drumul spre Pitacu. În cele din urmă, am avut noroc. Un câine din sat lătra slab în noapte și ne-am ghidat după lătrăturile lui.

— Dați-ne răgaz o oră, ceru Portta. Când vom ajunge în celălalt capăt al satului, vă facem semn cu lanterna. Atunci puteți merge la informator.

— Bine, încuviință Mercenarul. Aveți grijă!

Și Mărunțelul dispăru în întuneric, urmat îndeaproape de Portta. Cei doi erau nevoiți să coboare în valea adâncă ce se căsca în dreapta satului, apoi să urce din râpa abruptă către pădure, spre celălalt capăt al așezării. N-avea să le fie deloc ușor, dar eram încrezători că vor izbândi. Nu se aflau la prima acțiune de acest fel, iar Portta era un obișnuit al muntelui. Mai dificil avea să-i fie Mărunțelului, dar și el era plămădit dintr-un aluat care nu-i permitea să se dea bătut cu una, cu două. Eu și Mercenarul trebuia doar să așteptăm. Așa că ne-am îndreptat spre intrarea în Pitacu, strecurându-ne ca niște năluci, încercând să facem cât mai puțin zgomot.

Așezarea era cufundată aproape de tot în întuneric. Doar la două case am putut zări un pic de lumină la ferestre. Oamenii de-aici erau atât de săraci, încât, în loc de sticlă, aveau la geamuri bășici de porc, uscate și întinse pe un cadru de lemn. Lumina care răzbătea de dincolo de ele părea bolnăvicioasă, sumbră, fără nici un pic de viață. Americanii fuseseră destul de inteligenți când aleseseră să se ascundă aici; cine-și putea oare închipui că într-un sat de tăietori de lemne, care abia de-și puteau duce viața de azi pe mâine, se pot afla doi fugari? Dacă n-ar fi existat trădarea și banii, nimeni n-ar fi putut să afle unde s-au ascuns cei doi piloți...

La adăpostul peretelui de stâncă sub care fusese întemeiată vatra satului, vântul nu mai avea nici o putere. Dar continua să ningă cu înverșunare, parcă mult mai tare decât în Aghireșu Mic. Stratul de omăt ajungea aici până la o jumătate de metru grosime.

— Hai spre casa informatorului, șopti Mercenarul. Vom supraveghea de-acolo drumul...

— Dar semnalul lui Portta...

— Le trebuie o oră să ajungă. E timp suficient...

N-am mai comentat și m-am luat după el, încercând să-i imit mersul de felină, fără nici un sunet. Se strecură către un gard de nuiele, dărăpănat, care abia se mai ținea sub greutatea zăpezii, iar de acolo spre acareturile de lângă casă. L-am urmat cu greu peste gard, cât pe ce să cad. Un câine a început să mârâie în întuneric... Am încremenit în poziția în care mă aflam. Nici măcar să respir nu-mi mai permiteam. Mercenarul a dispărut din fața mea și, peste mai puțin de un minut,

mârâitul se repetă, urmat de un lătrat scurt. Apoi, imediat, glasul animalului se stinse într-un găjâit slab. Camaradul meu îi făcuse de petrecanie. Abia atunci mi-am permis să mă destind și să o iau iar din loc.

L-am dibuit cu greu pe Mercenarul în bezna ce învăluia totul ca un lințoliu. Părea o umbră tremurătoare, mai neagră decât noaptea din jur. Stătea nemișcat, chircit la pământ, în genunchi. Am ajuns lângă el și i-am pus ușor mâna pe un umăr. S-a cutremurat brusc, ca de-o atingere rece.

— Hai, i-am spus, să mergem.

Nu s-a mișcat. Respira sacadat, neobișnuit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat.

— Era borțoasă, șopti.

— Poftim?! am exclamat, nedumerit.

— Căteaua pe care am omorât-o, continuă el pe același ton afectat, era borțoasă. Stătea să fete. Cățeii încă-i mai mișcă în burtă...

Am tăcut. Nu puteam să-l consolez în nici un fel. Durerea ne sfâșiasse sufletele atât de mult în acești ani, încât, practic, moartea cățelei nu mai avea ce să sfâșie. Mercenarul avea să-și revină până la urmă. Trebuia doar să facă efortul ca să depășească momentul. După aceea avea să fie iar ca mai înainte.

S-a ridicat într-un târziu, greoi ca un bătrân.

— Gata, a zis, nu mai mișcă nici unul. Au murit și ei...

Când ești nevoit să ucizi, în război, ucizi fără să stai mult pe gânduri. Altfel, riști să fii tu cel ucis. Mercenarul putea fi numit maestru în această inevitabilă îndeletnicire a războiului, însă nici chiar el nu putea scăpa de durerea pe care ți-o provoacă omorârea unei ființe nevinovate. Cățelușii aceia, nenăscuți încă, n-aveau nici o vină; chiar și mama lor putea fi considerată nevinovată. Nu făcuse decât să latre, ca să-și prevină stăpânul că în curte au pătruns niște intruși. Mercenarul acționase însă pradă impulsului deprins în atâtea și atâtea confruntări pe front. Lătratul cățelei ne putea pune în pericol poziția și chiar viețile, drept pentru care ea trebuise să moară. Pare simplu la prima vedere, dar niciodată nu-i simplu. Niciodată. Golul din sufletul Mercenarului avea să-i facă multe nopți albe de aici

înainte. Zeci de vise urmau să-i fie bântuite de căței nenăscuți, iar el, dacă n-avea să găsească în interiorul său forța de a umple acest gol, avea să-și piardă, pur și simplu, mințile. E-atât de subțire limita dintre sănătatea mintală și nebunie! Acum ești în toate mințile, acum te trezești de cealaltă parte, într-o lume pe care, sănătos fiind, o detești și te ferești de ea. E vorba numai de un pas, un singur nenorocit de pas, pe care-l poți face dintr-un impuls de cele mai multe ori de-a dreptul penibil. Însă războiul nu face deloc distincție între crime... El le contabilizează pe toate și-ți umple creierul cu ele, una după alta, până ce nu mai rezisti și te retragi în nebunie, departe de toate acestea. Indiferent cât te-ar sfătui alții, indiferent cât de aproape ți-ar sta ei în astfel de momente, puterea de a scăpa de spectrul fantomelor celor pe care i-ai ucis, de voie sau de nevoie, zace numai în tine. Numai singur poți scăpa, numai singur poți rezista. Camaradul meu se afla, în acest moment, într-o situație precară, dar numai el era cel care trebuia să o depășească, numai în el stătea forța de care avea nevoie pentru a o face.

— Să mergem, zise moale. Hai să aflăm unde naiba se ascund piloții ăia americani.

Transpirasem tot pe sub hainele groase. Emoția îmi pusese un nod în gât, căci nu știam cât va putea Mercenarul să reziste psihic. Era în continuare tulburat de uciderea animalului, dar părea că-și revenise. Însă eu văzusem multe situații asemănătoare pe front care se sfârșiseră rău – și tocmai de aceea inima mi se făcuse cât un purice. Atunci când un camarad clachează, de cele mai multe ori nu mai poți să faci nimic. El se retrage încetul cu încetul în propriile-i gânduri, în propria-i lume făurită din coșmaruri, și chiar dacă pare receptiv și participă la evenimente alături de ceilalți, el, de fapt, nu mai e acolo. La un moment dat – și de cele mai multe ori se întâmplă brusc, cât ai pocni din degete! – el dispare din realitate și face lucruri de-a dreptul nebunești! Ori ucide cu sânge rece tot ce-i stă în cale, ori se retrage mult înapoi în timp, într-o lume a copilăriei, a basmelor, de unde n-l mai poate scoate nimeni. Văzusem camarazi care alunecaseră unii pe o pantă, alții pe cealaltă, și nimeni nu-i mai salvase vreodată. Fuseseră trimiși acasă, în țară, să-și petreacă restul zilelor în cine știe

ce balamuc pierdut prin munți, ori — care avuseseră norocul ăsta — fuseseră judecați de Curtea Marțială și executați. Părea de-a dreptul absurd să mă gândesc la Mercenarul într-o asemenea postură, dar și el era tot om, un simplu om, și oricât de călit ar fi fost, exista în adâncul sufletului său un locșor tandru și blând și iubitor, care se umpluse de amărăciune când omorâse cățeaua borțoasă. Iar amarul acela îi invadase tot sufletul. Dacă urca și ajungea la cuget, totul era pierdut pentru el!

Ne-am îndreptat pașii, prin zăpadă, către ochiul de fereastră al bordeiului dărăpănat. De dincolo de el, o lumină bolnăvicioasă încerca din răputeri să răzbată afară. Zadarnic, însă. Flacăra unei lumânări nu aduce lumină decât în suflete. În lumea reală ea împrășteie doar umbre.

Ne-am oprit sub fereastră. Mercenarul respira greu. Am întins mâna și l-am apucat de braț.

— Totul e în ordine? l-am întrebat.

— Sigur, răspunse, oftând. Gata, mi-am revenit.

— Bine.

Stăteam ciuciți pe vine, rezemați cu spatele de bordeiul din chirpici vechi, încercând să ne adunăm pentru ce avea să urmeze.

— Sigur asta-i casa? am șoptit către camaradul meu.

— Așa ar trebui, zise el. Semnul era o lumânare aprinsă în geam. La celelalte bordeie n-am văzut așa ceva...

Și-a săltat încet capul spre fereastră, încercând să distingă ceva dincolo de ea. Nu reuși. Din casă nu răzbatea nici un sunet, iar afară doar vântul ce sufla în țării alunga liniștea de mormânt.

Mercenarul scoase cuțitul și creastă cu vârful bășica de porc ce acoperea fereastră îngustă. Lumina lumânării se zbătu câteva clipe în vânt și se stinse. Vreme de-un minut, nu se întâmplă nimic. Apoi, dinăuntru se auzi un șuierat, ca și când cineva ar fi pus un deget la buze și ar fi atenționat pe altcineva să păstreze tăcerea.

— Ați venit? se auzi o voce slabă de bărbat, nesigură.

— Da, am șoptit eu.

— Vă deschid. Intrați înăuntru...

Mercenarul mă trase de mânecă.

— Ce-a zis?!

— Să mergem în casă.

— Nu! Să iasă el afară!

M-am săltat un pic și mi-am apropiat iar buzele de fereastră.

— Hei, tu! Afară! am ordonat.

— Nu, nu, să nu ne vadă cineva! se opuse repede bărbatul din casă.

— Tu, afară! am repetat, de astă dată pe un ton tăios.

În jurul nostru, noaptea ne înconjura ca un giulgiu. Refuzul omului de a ieși crease tensiune. Și apăruseră întrebările. Dacă n-aveam să izbândim? Dacă era o nenorocită de capcană? Dacă aveam să ne lăsăm oasele pe-aici? Toate simțurile mi-au intrat în alertă și-am devenit, pe dată, o mașină de supraviețuit. Am perceput, atunci, fiecare mișcare din casă. Am aflat astfel că acolo sunt copii, dar și o femeie care încerca să-i liniștească pe tăcute. Și le-am simțit teama. Teamă de moarte. Am auzit cum bărbatul lua ceva gros pe el, ca să iasă afară, încercând în același timp să-și încurajeze familia. Iar Mercenarul, lângă mine, își pregătea arma. Și respirația mea sacadată, broboanele de sudoare de sub căciulă, mușchii întinși, adrenalina, și nervii ce stăteau gata-gata să explodeze. Intrasem în starea care mă ținuse în viață în tot acest război!

Deodată, se auzi scârțâitul sinistru al unor balamale ruginite și bărbatul ieși repede din casă. Era o jumătate de om, n-avea mai mult de un metru și patruzeci de centimetri. Era încotoșmănat într-o blană lungă, mițoasă, neagră, până-n pământ, iar pe cap purta o căciulă cu cușmă, într-o parte. În întunericul nopții părea o arătare ieșită din poveștile seculare de groază ale celor trăitori între Carpați.

S-a apropiat de noi, cu capul plecat și adus de spate. Mercenarul se puse în gardă, cu spatele lipit de bordei și cuțitul ascuțit la îndemână.

— Unde americani? l-am întrebat tăios.

Informatorul se fâțâi de pe un picior pe altul. Nu părea prea afectat.

— Banii, întâi, domni soldați... Adică, eu... soția... am copii și trebuie să...

Mercenarul băgă mâna sub costumul de camuflaj și scoase de la piept un pachet subțire, legat cu sfoară. I-l întinse informatorului. Omul îl luă și începu repede să îl desfacă, cu mâini tremurătoare.

Când se convinse că înăuntru erau banii așteptați, vru să se întoarcă în casă. L-am prins de umăr și l-am oprit.

— Îi las nevestii, zise el repede. În caz că eu nu mai mă-ntorc... Pentru c-o să vin cu voi, să vă arăt...

N-am priceput chiar toate cuvintele, dar am înțeles mesajul.

— Ce vrea?! făcu Mercenarul, scoțând cuțitul.

— Să lase banii soției, cred, i-am răspuns.

— *Nein!* exclamă camaradul meu cu răceală. Zi-i să-i bage pe geam!

— Bagă-i pe geam! i-am ordonat jumătății de om.

Informatorul se trase un pas înapoi în fața vocii șfichiuitoare a Mercenarului. L-am strâns mai tare de umăr și i-am făcut semn să stea liniștit.

— Banii! i-am cerut, întinzând mâna.

Mi-a întins pachetul, privindu-mă cu spaimă. L-am luat și l-am îndesat prin fereastră în casă, prin bășica de porc despicață de camaradul meu mai devreme. Am auzit căzând de pe pervaz vasul cu lumânarea stinsă, apoi un glas de femeie care le ceru unor copii să stea potoliți. M-am întors spre informator. Mulțumit, acesta ne făcu semn din mână să-l urmăm. Am apucat-o spre poartă, furișându-ne ca niște năluci. Simțeam că lucrurile vor începe să se desfășoare mult mai repede de-acum. Și-ntr-adevăr, cum am ieșit la poartă, pe drumul nămețit, Mercenarul zări, departe, prin perdeaua de fulgi răzleți ce cădeau din înalturi, semnalul luminos al celeilalte echipe. Reușiseră să străbată văioaga și ajunseseră în capătul opus al așezării.

Mercenarul ne făcu semn din mână. M-am pitulat repede la baza gardului, trăgându-l și pe informator după mine. Omul se trânti, dezorientat, în zăpadă. Camaradul meu scoase lanterna și răspunse scurt semnalului. Lanterna lui Kreutzfeld licări și ea, departe.

— Unde sunt americanii? întrebă Mercenarul cu răceală, revenind lângă noi.

— Americani, unde? am repetat eu către bărbat, în românește.

— La biserică.

N-am înțeles cuvântul și i-am făcut semn să spună din nou.

— La biserică, în capelă...

Își însoți vorbele făcând o cruce în zăpadă, cu mâna.

— Sunt în biserică, i-am tradus Mercenarului, cu toate că și el înțelesese.

— Bun, atunci să mergem! hotărî el. Și, Swen, ai grijă cu piticul ăsta. Dacă scoate vreun sunet, îi ieși piuitul!

Își apropie fața de cea a informatorului și-i transmise prin gesturi ce-mi spusese mie. Un deget la buze, după care, același deget, într-o mișcare rapidă de-a latul grumazului. Bărbatul dădu grăbit din cap, semn că a priceput. Mercenarul îi întoarse spatele și porni, cu pas de felină, spre centrul satului, furișându-se pe lângă gardul de nuiele.

Ne-am luat după el, încercând să facem cât mai puțin zgomot. Zăpada ne scârțâia însă sub picioare și i-am făcut semn bărbatului să-mi calce pe urme. Eu încercam să merg exact pe ale Mercenarului, dar întunericul nopții îmi zădărnicea efortul.

Am ajuns, în cele din urmă, în apropierea bisericii din sat, fără să atragem atenția asupra noastră. Lăcașul era construit jumătate din lemn, afară, și jumătate săpat în stânca muntelui. În față nu avea nici un gard. Doar loc deschis, ca-n palmă, până la intrarea străjuită de o clopotniță cocoțată pe patru stâlpi înalți de lemn.

Mercenarul ne făcu un semn din mână. Ne-am oprit și ne-am ascuns după nămeții adunați la marginea drumului. Din biserică nu răzbatea nici o rază de lumină. În jur, liniștea apăsătoare părea de mormânt. O neliniște stranie mi se strecură în suflet. Nu era moarte, era cu totul altceva! Mă trecu un fior rece pe șira spinării, pe care l-am reprimat repede. N-aveam nevoie de așa ceva acum. În văzduh, vântul suiera slab. Lângă mine, informatorul respira sacadat. Nicidecum însă din pricina efortului. Era frica. O recunoșteam. Dacă nu-l potoleam, riscam s-o pățim cu toții. De ce nu-l lăsasem oare acasă? Nici măcar nu ne pusesem problema asta!

— Tu, liniște! i-am șuierat tăios. Tot bine, da? Liniște!

— Da, da, îmi răspunse el grăbit, dar glasul îi tremura al naibii de tare.

Trebuia să fac ceva să-l potolesc.

— Tu, stai aici! Nu mișcare, nimic! Ori, *kaput*!

— Am înțeles...

Dar nici nu termină bine aceste vorbe, că o zbughi de lângă mine, direct prin nămeți. Preț de-o clipă, am paralizat. Apoi reflexele dobândite

pe atâtea fronturi, în atâtea și atâtea bătălii, mă făcură să acționez. M-am repezit după el, ca un animal de pradă. L-am prins după numai câțiva metri. Când m-am aruncat asupra lui, a început să țipe ca din gură de șarpe. Asta ne mai lipsea! Avea să mă ucidă Mercenarul...

— Nu! Nu! Nu mă omorî! Am copii acasă! Nu mă omorî! Te rog, nu!!!...

L-am amuțit cu un pumn. Dar era deja prea târziu. Căinii începuseră să latre, iar noaptea prinsese viață. În stomac aveam un arici care se zbătea nebunește. Fir-ar să fie, intrasem în belea!

M-am întors surescitat spre biserică. De-acum, devenise o fortăreață inexpugnabilă. N-aveam să mai punem mâna pe americani. N-aveam să ne ducem misiunea la îndeplinire!

Un uriaș apăru din întuneric. Am ridicat arma, dar imediat l-am recunoscut pe Mărunțelul și am lăsat-o repede jos.

— Ce s-a-ntâmplat, Swen? șuieră el.

— Pe mă-sa s-a-ntâmplat, aia! Ticălosul ăsta a vrut s-o șteargă!

La un bordei din apropiere se aprinse o lampă, dincolo de fereastră. Căinii continuau să latre în lanțuri. Lucrurile se precipitau. Peste toate, se auzi șuieratul Mercenarului, semnalul de atac.

L-am lăsat pe informator în zăpadă și m-am repezit, în urma lui Kreutzfeld, spre biserică. Mercenarul și Portta erau deja acolo, ascunși după pilonii clopotniței, gata de atac. Cu toată hărmalaia iscată în jurul nostru, din interiorul lăcașului de cult nu răzbatea nici o activitate.

Am luat poziție de acoperire în spatele lui Portta. La un semn al Mercenarului, camaradul meu se repezi înainte, către intrarea în biserică. Ajunse lângă ușă, dar nici acum nu ripostă nimeni.

Era suspectă liniștea asta. Americanii așteptau ca noi să ne facem apariția în ușa bisericii pentru a ataca.

— Hai! strigă Mărunțelul și ne-am avântat împreună pe urmele tovarășilor noștri.

M-am aruncat la pământ și m-am târât până în fața ușii, luând poziție de tragere. Mercenarul, în genunchi, la trei metri în fața mea, întinse arma și, cu vârful țevii, apăsă pe clanță. Nici o reacție. Întinse apoi mâna și împinse brusc ușa. Spre surprinderea noastră, aceasta se

deschide larg. Dinăuntru, un întuneric de smoală păru că evadează în atmosfera nopții de iarnă de afară. Deși era înnorat și din cer cădeau fulgi răzleți de zăpadă, plapuma albă de nea care acoperea totul în jur reflecta o lumină lăptoasă, cu care ochii noștri se obișnuiseră deja și puteam distinge acceptabil siluetele construcțiilor din fața noastră.

Mercenarul îi făcu un semn scurt din mână lui Portta. Acesta își luă avânt și se aruncă, pur și simplu, în bezna din bisericuță. Inima îmi bătea cu putere. Eram încordat ca un arc. Degetul îmi zvâcnea pe trăgaciul armei, nerăbdător. Înăuntru, Portta aprinse lanterna. Mă așteptam la o răpăială de focuri de armă, dar nu se auzi nimic. Raza de lumină a lanternei lui Johann baleia repede interiorul bisericuței. Apoi se auzi glasul lui tunător:

— Veniți încoace! I-am găsit!

M-am ridicat și-am intrat repede în biserică, după Mercenarul. Mărunțelul rămase afară, de pază. Am aprins și noi lanternele. Și ne-am cutremurat!

Trei trupuri pline de sânge zăceau pe podeaua de lemn a bisericii. Două purtau uniforme americane, iar al treilea era înveșmântat în haine țărănești românești. Mercenarul se apropie de cadavre. Lumină cu lanterna chipurile însângerate.

— Ce naiba s-a-ntâmplat aici?! întrebă el, neașteptând însă vreun răspuns de la cineva.

Unul dintre americani avea un cuțit înfipt în gât. Celălalt, întors pe burtă, avea ceafa năclăită de sânge. Mercenarul îl răsuci cu fața în sus. Erau tineri, amândoi. Țăranul, un bărbat mătăhălos, cam de statura Mărunțelului, era străpuns în piept de trei gloanțe, la patru metri mai încolo.

— Individul ăsta i-a ucis pe americani, zise cu glas moale Johann Portta într-un târziu. Iar ei l-au împușcat...

— Să luăm tot ce le-a aparținut piloților și s-o ștergem! spuse Mercenarul. Misiunea noastră s-a încheiat!

În biserică intră și Mărunțelul. Rămase în ușă, împietrit. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Pe toți sfinții din ceruri! exclamă el.

Portta nu-i dădu însă timp să se dezmeticească. Îi aruncă un porthart, pe care Krautfled nu reuși să-l prindă. Geanta de piele se rostogoli câțiva metri. Mărunțelul părăsi pragul ușii și se aplecă după ea. Atunci, din ușă se auzi un glas:

— Oh, Iisuse Hristoase! Crimă în Sfânta Biserică! Oh, nu! Țsta e blestem! Blestem pe capul nostru!

Era informatorul, care se trezise și ne urmase, împotriva tuturor așteptărilor. În spatele lui, afară, se mai zăreau câțiva săteni. Se aprinse un felinar. Oamenii își făceau cruci, cutremurându-se.

— Știi cine e el? l-am întrebat repede pe informator, arătându-i-l pe bărbatul mătăhălos împușcat de americani.

— Ion, răspunse piticul. E Ion, nebunu' satului!...

Atunci am înțeles ce se întâmplase. Într-o clipă de rătăcire, țăranul îi atacase pe piloți cu cuțitul. Aceștia ripostaseră, dar în fața forței brute a uriașului nu avuseseră nici o șansă. Trei gloanțe abia de-l răpuseseră pe nebun.

Și mi se făcu milă de americani. Sărmanii, pieriseră într-un război, uciși de un debil mintal. Cât de ironică e soarta uneori! Scapi dintr-un accident de avion, scapi de forțele inamice și sfârșești cu grumazul retezat de mâna unui psihopat! Așa ceva numai în război se întâlnește. Căci războiul e un animal de pradă căruia nu-i pasă cum mori. Important e să mori!

— Haideți, să mergem! ordonă Mercenarul.

Eu luasem pistolul-mitralieră al unuia dintre americani și încărcătoarele de la brâu. Mărunțelul și Mercenarul purtau portharturile lor, binoclurile și baionetele, iar Portta cea de-a doua armă automată și revolverele, plus câteva grenade.

Am părăsit bisericuța sub privirile înspăimântate ale sătenilor, strânși pâlcuri-pâlcuri în fața lăcașului de cult. De-acum, acesta avea să poarte pentru totdeauna stigmatul crimei. Iar istoria tragediei avea să se transmită din generație în generație, devenind legendă. O legendă amară și înspăimântătoare, despre fața macabră, înfiorătoare, a războiului, ajuns, în această formă bizară, în sătucul uitat de lume.

Mărunțelul, ca niciodată, își făcu discret o cruce și-și scuipe în sân, cu capul plecat. Ne-am întins la drum, către ieșirea din sat, tăcuți și afectați. Aveam cale lungă de bătut până-n Aghireșu Mic...

Cerul vuia deasupra noastră ca și cum ne-am fi aflat în mijlocul unei furtuni ucigătoare. Din cauza ninsorii abundente, însă, nu puteam zări avioanele inamice, dar știam că ele sunt acolo, gata să-și lanseze proiectilele distrugătoare. Plafonul de nori, aflat la mică înălțime, făcea ca zgomotul motoarelor de avion să sune grav, sumbru, prevestind moartea.

Se dăduse ordinul de împrăștiere. Convoiul se rupsesse în bucăți. După prima bombă căzută din cer, vehiculele – fie ele pe roți sau pe șenile – se răspândiseră care-ncotro, ca o grămadă de furnici în mijlocul căreia arunci un chibrit aprins. Câteva mașini ușoare rămăseseră totuși pe drum, incapabile să facă față pe câmpul acoperit de nămeți viscolii de rafele puternice de vânt.

Sevilla conducea nebunește Panzer-ul spre o lizieră de copaci piperniciți aflată la aproape o sută de metri în dreapta drumului. Mașinăria urla din toți rărunchii. Motoarele suprasolicitate dădeau tot ce puteau, iar șenilele huruiau pe solul înghețat de sub zăpadă. Înăutru era o tensiune să o tai cu cuțitul. Frica de a nu muri în tanc, cea mai groaznică teamă a tanchistului, revenise.

— Când ajungem în Ungaria, strigă Portta cu glas tunător, încercând să acopere zgomotul de fond, dau o ladă de șnaps!

— Așa să faci! îl îndemnă Mărunțelul. Altfel îți creștez jugulara când dormi și-ți beau sângele ca să-mi potolesc setea!

Dialogul lor n-avea acum nici sare, nici piper, din cauza tensiunii. Uriașul vru să mai adauge ceva, dar o bombă explodează chiar în acel moment la câțiva metri în dreapta noastră. Suflul exploziei făcu tancul să se cutremure și să se ridice pe-o șenilă.

— Una! numără Beyer cu calm.

Imediat urmă o altă explozie, apoi, la interval de câteva secunde, alta și alta și încă una, toate contabilizate cu sânge rece de Moșul.

— Cinci bucăți! trase el linie la adunare. Am scăpat în repriza asta...

— La stânga! Mult la stânga! ordonă scos din minți Heiden către Sevilla.

Panzer-ul se smuci ca un animal turbat prins în lesă, derapând pe șenila din stânga, blocată brusc de Sevilla. În fața noastră, un alt tanc ardea, lovit în plin de o bombă lansată din avionul care tocmai trecuse pe deasupra noastră. Ne-am ținut strâns de ce-am putut, pentru a face față schimbării bruște de direcție. Pinioanele scrâșniră și țeava de eșapament dădu un rateu ca un tunet. Sevilla acționează în continuare levierelor și Panzer-ul săltă înainte ca un cal năvălaș.

— Ce-i faci, neghiobule? sări Portta cu gura. Lasă-l mai încet! Vrei să ne omori?

— Taci, Portta! îi replică Mercenarul, rece. În tancul din fața noastră se află încă muniție neexplodată. Dacă sare acum în aer, sărim și noi o dată cu el!...

— Tăceți naibii din gură cu toții! urlă Sevilla, nervos. Și lăsați-mă să-mi fac treaba cum știu eu mai bine!... Ce Dumnezeu v-a apucat?!

ADIO, PANZER

Bomba căzu când mai aveam doar zece-cincisprezece metri de parcurs până la liziera pădurii. Tancul se cabră brusc și se ridică din față, aruncat în aer de suflul puternic al exploziei, ca și când ar fi fost din carton și nu din cel mai bun oțel venit de la uzinele Krupp. Prinși în chingile de siguranță, ne-am ținut fiecare de ce-am putut, când mașinăria greoaie se răsturnă deodată pe o parte. Totul dură doar câteva secunde. O a doua bombă explodează la câțiva metri înaintea noastră, dar de această dată fără să ne mai afecteze în vreun fel.

— Sunteți bine cu toții? întrebă Beyer, desfăcându-și grăbit centurile de siguranță.

— Ce Dumnezeu facem acum?! răbufni Mărunțelul nervos.

— Haideți, să ieșim repede de-aici! ordonă Moșul. Tancul poate exploda în orice clipă!

— Sevilla! strigă Mercenarul. Sevilla e rănit!

— Scoate-l de-acolo!

Portta se repezi și deschise trapa de siguranță de sub tanc. Înăuntru se vălătuciră deodată fulgi de zăpadă murdară și fum. Portta ieși cu greu afară prin trapa îngustă. L-am auzit iar pe Moșul repetând ordinul:

— Scoate-l de-acolo! Repede! Heiden, dă-i o mână de ajutor! Swen, strânge armele și proviziile! Și grăbiți-vă odată!

M-am desprins și eu din hamurile cu care fusesem legat și-am

început să adun armele, împrăștiate peste tot din cauza impactului. Am aruncat grăbit Schmeisser-ele afară, câteva ranițe și cutii cu muniție. Portta le strânse repede de jos, atârând armele pe umerii lui largi.

— Swen, ia-l de picioare! îmi ceru Mercenarul, făcându-mi semn spre Sevilla. Ieși tu primul...

Brusc, o limbă de foc săgetă interiorul Panzer-ului, din magazia de tragere a tunului. Era groasă treaba!

— Afară! urlă Beyer. Ieșiți naibii afară odată!

Ne-am bulucit prin trapa îngustă, scoțându-l cu greu pe Sevilla, aflat încă în stare de inconștiență.

— Fugiți! strigă Moșul, părăsind ultimul tancul.

O zbughirăm cu toții spre copacii piperniciți din fața noastră. Deși îl purta pe Sevilla în spate, Mărunțelul era înaintea noastră cu câțiva pași.

Explozia care urmă ne făcu pe toți să ne aruncăm la pământ. Bunul și credinciosul nostru Panzer fu rupt în bucăți când obuzele din magazia de armament săriră în aer din cauza căldurii. M-am uitat înapoi cu coada ochiului, cu o imensă părere de rău. Acesta era cel de-al paisprezecelea tanc pe care-l pierdeam de-a lungul și de-a latul frontului. Sperasem să ajungem cu el în Germania...

— Haideți, spre pădurice! ordonă Mercenarul. *Merde!*

Am alergat la copăcei și abia când am ajuns acolo am putut să privim cu alți ochi în jurul nostru. Avioanele inamice făcuseră prăpăd. Pur și simplu, ne decimaseră. Tancuri și tanchete, camioane și motociclete cu ataș, toate ardeau pe câmpul dintre șosea și pădurice. Pe zăpada ce acoperea solul, trupuri neînsuflețite de germani zăceau așa cum le prinsese moartea. Răniții strigau după ajutor sau se tânguiau cu ultimele forțe. Cei ce supraviețuiseră alergau care-ncotro, încercând desperați să-și salveze viața. Când oare avea să se sfârșească tot calvarul ăsta?

— Ce are Blom? întrebă Moșul.

Mercenarul se afla deja aplecat asupra lui Sevilla, încercând să identifice rana care-i provocase leșinul.

— Nu-mi dau seama, spuse el, cercetând. Cred că s-a lovit la cap, dar nu văd nici o urmă. L-a protejat casca...

Huruitul motoarelor de avion se întee din nou, semn că escadrila românească se apropia pentru a ne da lovitura de grație. Raidul lor fusese atât de bine organizat și condus, încât reușiseră să distrugă mai bine de trei sferturi din convoi.

— Nu stăm bine aici, remarcă Julian Heiden.

— Așa-i, îl aprobă Beyer. Kreutzfeld, ia-l pe Sevilla. Și să mergem de-aici!

— Încotro? întrebă Portta.

— Printre copaci, spre vest! răspunse Beyer. Apoi se întoarse spre Mercenarul: Cât mai e până la graniță?

Mărunțelul îmi făcu semn să-l ajut să-l pună pe Blom în spate. Când îl ridicarăm de jos, acesta se trezi din leșin. Era amețit și nu putea vorbi. Bălmăjea doar câteva cuvinte fără sens, dar mi-am dat seama ce vrea. Am luat un bidon cu apă prins de-o chingă a unei ranițe și i-am dat să bea.

— Mulțumesc, murmură el.

— Crezi că poți să mergi? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns.

— Kreutzfeld, ajută-l!

Mărunțelul îl sprijini și pornirăm prin pădure. Avioanele românești începură să lanseze iar bombe ucigătoare. Din fericire pentru noi, acestea căzură peste restul convoiului, împrăștiat pe ambele laturi ale drumului.

— Mai avem vreo zece kilometri! spuse Mercenarul după ce verifică din mers harta. Dar trebuie s-o luăm în sens invers. Granița e în partea cealaltă a drumului...

— Mergem pe marginea pădurii, la adăpostul copacilor, până când vom putea să schimbăm direcția, spuse Moșul. Cum stăm cu armele?

— Destul de bine, i-am răspuns. Am apucat să scoatem toate Schmeisser-ele și ceva muniție. Însă n-am reușit să luăm decât trei ranițe. Iar mantalele au rămas în tanc...

În acel moment, grupului nostru i se mai alăturară trei camarazi răătăciți. Erau în vestoane, ca și noi, iar unul dintre ei avea o rană urâtă la cap. Nici unul nu purta armă, și nici raniță.

— Dumnezeule! exclamă unul. Ce ne facem, oameni buni?! Cum scăpăm din nebunia asta?

— Liniște și mișcați-vă! ordonă Beyer.

Ne-am întins la drum, Mărunțelul cărându-l cu greu pe Sevilla acum. După ce terminară raidul, avioanele românești se îndepărtară iar. Nu știam dacă se vor întoarce sau nu. Însă eram conștienți că atacul aerian nu fusese singurul pe care inamicii noștri ni-l pregătiseră.

— Granița e încolo! arată unul dintre camarazii sosiți de curând.

— Știm, îi răspunse Portta.

— Și-atunci noi ce căutăm în partea asta? Pierdem timp prețios așa!...

— Dar câștigăm viață! îi închise gura Mercenarul.

În acel moment, un vuiet sinistru se auzi prin aer și o explozie devastatoare se produse la doar câțiva metri de noi, aruncându-ne la pământ. Urmă apoi alta, și încă una, mai departe. Românii aveau de gând să ne decimeze acum cu tunurile.

— În pădure! strigă Beyer din răspuțeri, acoperind bubuitul exploziilor.

I-am ascultat ordinul și ne-am repezit adânc în pădurice. Alți doi camarazi de-ai noștri veniră din dreapta și ni se alăturară. De astă dată, aceștia aveau cu ei și ranițe, și armament, chiar și mantale.

Tunurile reîncepură o nouă serie de focuri, reglând tirul pe liziera pădurii, de-acum mult în spatele nostru. Sevilla își revenise și fugea pe picioarele lui, ajutat, ce-i drept, de Mărunțelul.

Nu știam încotro ne îndreptam, dar trebuia să fugim din raza de acțiune a tunurilor românești. Ningeă în continuare, bătea vântul, iar frigul începea să ne dea bătăi de cap, cum eram îmbrăcați doar în vestoane.

Moșul, aflat în frunte, făcu un semn din mână și ne schimbă direcția, deplasându-se pieziș spre stânga. Păduricea se transforma într-o adevărată pădure acum, cu copaci groși și înalți. Exploziile se auzeau ceva mai slab, dar tot nu conteniseră. Răsuflam greu, obosiți deja după mai bine de o sută de metri de fugă printre copaci și tufișuri. Și-atunci se declanșă nebunia!...

Din trei locuri situate în față noastră, de la adăpostul copacilor înalți, rafale de mitralieră se năpustiră asupra grupului nostru de supraviețuitori. Ne tăiaseră calea în această vale împădurită. Ne

înconjuraseră aici.

M-am aruncat la pământ și m-am târât la rădăcina unui copac. Imediat, peste mine veni grămadă unul dintre camarazii din celelalte grupe.

— Ce mă-ta faci?! i-am strigat surescitat, dându-i un ghiont puternic.

Dar el nu se mișcă deloc. Abia atunci am remarcat că era mort. Un glonț îl nimerise chiar în frunte. Nu-i mai puteam fi de nici un ajutor acum. L-am împins într-o parte și i-am închis ușor ochii. Avea fața stropită de sânge.

Camarazii mei se răspândiseră care pe unde apucase și începuseră deja să riposteze. Mi-am tras pistolul-mitralieră la îndemână și am scos ușor capul de după copac, să identific locul unde se aflau inamicii noștri. Una dintre mitraliere se găsea la vreo cincizeci de metri în față, puțin în stânga, exact pe direcția mea de tragere.

N-am stat mult pe gânduri. Am luat linia de ochire, ținând îndelung o bucată de manta verde-kaki ce se zărea la rădăcina copacului bătrân după care se aciuase soldatul inamic. Am apăsât o singură dată pe trăgaci și, imediat, la locul țintei se produse vânzoleală. N-am știut dacă l-am ucis sau doar l-am rănit pe adversar, dar mitraliera tăcu.

— Swen! mi-am auzit numele strigat. Swen, ajută-mă! M-au lovit!

Era vocea lui Heiden, nefericitul. Am întors capul și m-am uitat înspre el. Se afla la vreo șase metri de mine, culcat în zăpadă.

— Unde te-au lovit?

— În picior.

— Vin acuma! i-am strigat.

— Swen, rămâi unde ești! am auzit ordinul lui Beyer. Heiden, bășină puturoasă, târăște-te după un copac și taci din gură!

Portta scoase brusc un strigăt de luptă prelung, de după un tufiș din fața mea, și începu să tragă ca un apucat într-un cuib de mitralieră. Pădurea răsuna de împușcături, iar moartea umbla în voie printre copaci, fără nici o opreliște. Românii răspunseră focului lui Portta, de astă dată din patru locuri diferite.

Beyer și Mercenarul se găseau amândoi în aceeași ascunzătoare.

I-am văzut făcându-mi semn către dreapta și imediat l-am zărit pe Mercenarul îndepărtându-se târâș, ca o șopârlă, în direcția pe care mi-o indicaseră. Moșul îmi arată palma îndreptată în sus, semn că trebuia să-i acopăr.

M-am întors iar către poziția inamică și, după ce am împins repede cadavrul camaradului meu lipsit de noroc, mi-am rezemat arma de el și am început să trag la foc automat.

— Pe ei și pe mama lor de ticăloși împuțiți! urlă și Mărunțelul, și m-am temut să nu facă vreo prostie.

Dar Kreutzfeld înțelesese și el tactica Moșului și încerca doar să le distragă atenția soldaților inamici. Începu să tragă, la rândul lui, secondat numaidecât, din același locaș de tragere, de ceilalți doi camarazi înarmați care nu făceau parte din grupa noastră. Gloanțele suierau și se izbeau surd de copacii după care ne adăpostisem. Unul nimeri în umărul tovarășului meu mort, scoțând un sunet surd, înfundat. Mi-am tras repede capul la cutie, la timp ca să evit un al doilea glonț, care-mi șterse casca de tanchist. Dumnezeuule, cât de aproape fusesem s-o mierlesc și eu!

Focul inamic se opri când Portta începu iar să tragă împotriva celor care mă vizau pe mine.

— Swen, băiatule, ești în regulă? strigă el la mine.

— Da, Portta. Mulțumesc!

— Cu plăcere, amice! Și-altădată!

Brusc, cineva mă apucă de picior. L-am tras repede și m-am întors imediat pe spate, cu arma pregătită. Era Heiden, care izbutise să se târască până la mine.

— Paștele mă-sii! înjură el cu năduf. Iar m-au rănit, nenorociții dracului!

În pulpa piciorului drept avea o gaură de toată frumusețea. La adăpostul copacului, am scos o chingă de la raniță și i-am legat un garou, la o palmă mai sus de locul unde intrase glonțul. Era livid la față, dar strângea din dinți ca un adevărat luptător. Trecuse peste momentul psihologic cel mai dificil, imediat după ce fusese împușcat. Acum se afla în starea când acceptase rana și responsabilitatea de a-i face față.

— Hai să-i căpăcim, Swen, și să mergem acasă! M-am săturat de toate astea! La naiba cu războiul!

Își dădu jos Schmeisser-ul de pe umăr și se târî în partea cealaltă a rădăcinii copacului, pregătindu-se de tragere. L-am imitat, la rândul meu, și m-am întors către inamici. Dar, din patru mitraliere, acum nu mai trăgeau decât două. Celelalte tăcuseră cu totul. Și nu mică mi-a fost surpriza să-l zăresc, pentru o clipă, la una dintre ele, pe Mercenarul, furișându-se ca o nălucă. Planul său și al lui Beyer funcționase.

Portta și Mărunțelul continuau să-i țină în priză pe ceilalți doi trăgători, schimbând cu ei, la răstimpuri, focuri de armă.

— Julian, nu mai trage! l-am avertizat pe camaradul meu.

— De ce?

— Cred că Moșul a ajuns deja la ei. Să nu-l nimerești din greșeală...

Heiden înțelese și opri focul. Tensiunea luptei începuse să se destrame. Românii nu știuseră cu cine au de-a face. Încă o mitralieră inamică fu redusă la tăcere și l-am zărit pe Portta părăsindu-și locul unde se ascunsese. Se târa pe coate și genunchi prin zăpadă, spre unul dintre cuiburile de mitralieră scos din uz.

— Julian, stai aici! i-am spus camaradului meu. Ia-i mantaua, ranița și muniția sărmanului ăstuia și așteaptă aici...

Heiden încuviință din cap, scurt, și-mi făcu semn să mă duc. Se așeză, însă, în poziție de tragere după corpul neînsuflețit al camaradului nostru, ca să-mi supravegheze înaintarea.

Ultima mitralieră inamică începu din nou să tragă, dar nu înspre mine, ci spre locul unde se găsea Mărunțelul. Acesta îi răspunse numaidecât, secondat imediat de Heiden. Mitraliera tăcu.

M-am târât repede în spatele unui copac și, de acolo, am privit câmpul de bătaie. Am remarcat cum un soldat îmbrăcat în kaki încerca să se furișeze, alergând aplecat, spre una dintre mitralierele scoase din uz de Mercenarul. Nu știam unde este camaradul meu, dar trebuia să-l ajut, indiferent dacă era pregătit sau nu să facă față situației. Așa că m-am aruncat iar pe burtă și am luat-o târâș spre mitralieră, ascunzându-mă, la răstimpuri, după câte un copac care-mi ieșea în cale.

Românul a ajuns la mitralieră înaintea mea, dar Mercenarul nu mai era acolo. Mă așteptam ca soldatul inamic să ia poziție de tragere și să înceapă să scuipe plumbi pe gura înfierbântată a

„cățelei“, însă el nu se opri acolo, ci merse mai departe, furișându-se în continuare printre copaci.

— Să-i curățăm pe toți! se auzi strigătul Mărunțelului și imediat o nouă rafală porni din Schmeisser-ul lui spre singura mitralieră inamică ce continua să mai tragă.

Apoi, brusc, răsună un urlet de durere și mitraliera tăcu. Kreutzfeld îl nimerise pe militarul din spatele armei.

Câteva zeci de secunde lungi în atmosferă domni o liniște totală. De nicăieri nu se mai auzea nici un foc de armă, nici o explozie. Doar în urechile noastre mai răsunau ecourile vacarmului de mai înainte. Dar pacea nu dură mult. Câteva explozii îndepărtate sparseră liniștea ce ne împresurase. Și atunci l-am văzut iar pe soldatul român furișându-se printre copaci și tufișuri, încercând să scape. L-am luat în cătarea armei și-am așteptat momentul prielnic pentru a-l doborî. Atunci, ceva s-a întâmplat în sufletul meu. Deși ocazia de a-l ucide s-a ivit imediat, n-am mai avut deloc puterea să apăs pe tragaci. Am simțit cum ceva se rupe în mine și o tristețe sfâșietoare mi-a cuprins sufletul.

Omul încerca să supraviețuiască, știind că a pierdut lupta. Căuta viața! Iar eu eram acum pus în postura de judecător total: să i-o dăruiesc sau să i-o iau? Și nu i-am putut-o lua, căci mi-am dat seama că nu eu i-o dădusem, ci Dumnezeu. Iar eu nu eram Dumnezeu. Eram Swen Hasel, un simplu militar, aflat în această încleștare fără voia mea. Și l-am lăsat să se ducă. L-am lăsat să scape. Am ales să-i dăruiesc viața. Iar el a fugit, mulțumindu-i lui Dumnezeu că a scăpat. Fără să știe că, în acele momente, eu fusesem Dumnezeu.

Câteva minute am rămas acolo, jos, așteptând să văd ce se petrece în continuare, dacă mai există sau nu vreun inamic, undeva, care să ne amenințe viețile. Când am constatat că nu mai era nimeni, m-am ridicat în picioare și am alergat, aplecat de spate, înapoi la locul unde-l lăsasem pe Heiden.

Ne-am regrupat cu toții după câteva minute și am făcut bilanțul. Un mort, un rănit și restul teferi.

— Se așteptau să fugim pe-aici, spuse Beyer, dar grosul trupelor lor e masat în partea cealaltă, în apropiere de graniță. De-aia au fost atât de puțini aici...

— Cred că acum suntem pe cont propriu, îşi dădu cu părerea un *Obergefreiter* din grupa camaradului ucis.

— Şi eu cred la fel, îi întări spusele Moşul. Aşa că, haideţi să facem un plan, să vedem cum putem străbate aceşti zece kilometri rămaşi până la graniţă şi cum putem scăpa din ţara asta nenorocită.

Ne-am strâns în jurul Mercenarului, care scoase o hartă şi o aşeză direct pe jos.

— Noi suntem aici, arătă el cu degetul un punct aflat în Câmpia Carei. Se pare că trupele româneşti sunt masate aici şi ne aşteaptă să trecem graniţa pe aici, locul cel mai indicat dintre toate pentru acest gen de operaţiune. Pădurea se termină aici, la doar patru-cinci kilometri de graniţă...

— Păi, atunci haideţi să mergem până acolo prin pădure şi vedem ce facem la faţa locului, zise *Obergefreiter*-ul.

— Nu e indicat, se opuse *Feldwebel*-ul Beyer. Cu siguranţă că s-au gândit şi ei la această rută şi, la faţa locului, cum spui tu, s-ar putea să ne întâmpine o trupă de toată frumuseţea. Iar noi nu suntem decât o mână de oameni, iar Heiden e rănit.

— Şi-atunci voi ce propuneţi?

— Eu zic, reluă Mercenarul, să mergem până aici prin pădure, apoi să o tăiem peste câmp până la pârâul acesta, iar de aici să mergem pe cursul lui până aproape de graniţă. Aşteptăm venirea nopţii şi atunci trecem dincolo, în Ungaria. Măine seară putem fi la Debrecen!

Ei mai dezbătură o vreme detaliile, în timp ce eu, Mărunţelul, Portta şi alţi doi camarazi ataşaţi acum grupei noastre, Fredrick şi Haussman, am recuperat mantalele de la cei trecuţi în nefiinţă, raniţele cu provizii, armele, muniţia şi apa. Între timp, zgomotele luptei se îndepărtaseră, iar avioanele româneşti ne-au mai survolat doar o singură dată.

Viața este o fugă continuă după iubire. Chiar și în război, tot iubire căutăm. Celelalte dorințe omenești care ar putea fi făcute responsabile de pornirea unui război – vanitatea, dorința de mărire, grandomania, ura chiar –, toate acestea au în spatele lor nevoia de iubire. Oare un om ar mai fi vanitos dacă ar fi iubit? Oare un conducător ar mai avea dorință de mărire, dacă asupra lui s-ar revărsa dragostea sinceră a supușilor săi? Oare un lider s-ar mai transforma în grandoman dacă asupra lui s-ar pogori iubirea? Oare un om ar mai fi în stare să urască alt om dacă acesta i-ar da înapoi, în loc de aceeași ură, o iubire nemărginită?

Mi-am pus toate aceste întrebări și multe altele de-a lungul și de-a latul fronturilor pe care am luptat. Răspunsul a fost simplu: iubirea ar dizolva toată ura, toată dorința de mărire, toată vanitatea, toată grandomania, tot ceea ce face ca un război să pornească, să dureze și să se extindă! Fiecare suflet de soldat tânjește după iubire, fiecare suflet de comandant la fel, căci, înainte de a fi militari, suntem oameni! Iar oamenii nu pot trăi fără iubire. Se veștejesc ca o floare neudată când nu au iubire. Și-nfloresc asemenea unui câmp cu maci de fiecare dată când sunt iubiți.

— La ce te gândești, Swen? mă întrebă Sevilla, care-și revenise pe deplin după lovitura căpătată în tanc și mergea alături de mine, ajutându-mă cât putea să-l sprijin pe Heiden.

— La iubire...

Camaradul meu săltă din sprâncene.

— La iubire?! repetă el mirat.

— Da. Ți se pare aiurea?

— Păi, mmm, nu... Nu, deloc! răspunse el încurcat. Numai că... nu știu? ... nu mi se pare cel mai potrivit loc să ai astfel de gânduri.

— Te înșeli, Sevilla. E cel mai bun loc de pe pământ!

ULTIMA BĂTĂLIE

Rămăsesem în urmă zeci de metri din cauza încetinelii cu care se deplasa Julian Heiden. Din fericire, glonțul nu-i atinsese nici un os. Ricoșase, probabil, dintr-un copac și nu mai avusese forța să pătrundă prea adânc în carne. Beyer i-l scosese destul de ușor afară, cu vârful cuțitului. Mercenarul îi cauterizase apoi rana cu lama încinsă în foc a aceluiasi cuțit. Cu toate acestea, mușchiul lui Heiden fusese serios afectat și abia putea să pășească în piciorul stâng.

— Ce baftă nenorocită am și eu, încercă el să glumească. Mă tot ating gloanțele astea, dar nici unul nu vrea să mă omoare!

— Doar te avertizează, i-o întoarse Sevilla. Ca să știi când s-o lași mai moale!

Mă așteptam ca replica lui Blom să-l înfurie pe Heiden, dar acesta, spre surprinderea amândurora, izbucni în râs. Îl bătu chiar prietenește pe spate pe camaradul nostru și-i răspunse vesel:

— Și cum în mai puțin de două săptămâni m-au avertizat de două ori, e timpul să mă gândesc serios la viața civilă, nu-i așa?

— Cu toții ne gândim la viața civilă, Julian, am spus. Eu, unul, m-am săturat de războiul ăsta fără cauză! Sper să țină Dumnezeu cu noi și să ajungem teferi în Germania, că nu mai plec de-acolo nici dacă ar fi să stau ascuns zece ani într-o gaură de șarpe!...

— Că bine o zici! mă aprobă Sevilla.

Brusc, Heiden remarcă faptul că ceilalți camarazi ai noștri

dispăruseră. Până atunci se aflaseră în fața noastră și-i putusem vedea printre copaci, înșirați pe o linie frontală, la câțiva metri unul de altul. Acum, nu mai era nici unul!

— Jos! am zis scurt și ne-am aruncat cu toții la pământ.

— Ce s-o fi întâmplat?! întrebă Sevilla.

— Voi rămâneți aici! Ascundeți-vă după copacul acela până merg eu să verific!

Și m-am târât înainte, cu urechile ciulite și atenția încordată, grijuliu să nu fac nici un zgomot. Nu se auzea nimic, iar acest lucru era cel mai îngrijorător. Am alergat repede până în spatele unui copac bătrân, foarte gros, și m-am oprit acolo. Am cercetat din ochi împrejurimile, dar nu am zărit nimic în afară de urmele lăsate de camarazii noștri în zăpadă. Nici în spate n-am mai văzut pe nimeni, semn că Sevilla și Heiden îmi ascultasera sfatul și se ascunseseră după vreun copac. În aer plutea o liniște mormântală, adâncă, dificil de suportat după ce trecusem prin confruntările gălăgioase din ultimele două săptămâni. Era o liniște prevestitoare de necazuri și nu-mi plăcea deloc.

M-am ridicat și-am alergat, adus de spate, către un alt copac, unde am mai zăbovit iar aproape un minut. Apoi am alergat la altul și la altul, din ce în ce mai îngrijorat de pustietatea din jurul meu. Unde dispăruseră camarazii mei? Parcă fuseseră de-a dreptul înghițiți de pădurea asta blestemată!

M-am ridicat iar de jos și am mai avansat vreo zece metri. Și abia atunci am observat ce se întâmplase! Mi-a venit inima la loc. Camarazii mei dispăruseră din raza noastră vizuală pentru că, pur și simplu, coborâseră într-o vâlcea. Acum îi vedeam pe toți, la vreo cincizeci de metri mai jos, aproape de fundul vâlcelei, mergând în aceeași formație, atenți la ce se întâmpla înaintea lor.

Tocmai mă pregăteam, renunțând la orice precauție, să-i strig să ne aștepte și pe noi, când ochii mi-au fost atrași de ceva care se mișca sus, pe malul celălalt al vâlcelei. M-am aruncat pe burtă, încordat ca un arc, scrutând cu privirea printre vârfurile copacilor din vâlcea. Și l-am văzut din nou: era un militar inamic, îmbrăcat în costum alb de camuflaj. Apoi am mai zărit unul. Și încă unul. Situația nu era deloc roză!

Am pus arma la ochi, am reglat înălțătorul și am așteptat ca unul dintre inamici să-mi apară în cătare. Se mișcau însă mereu și mi-era aproape imposibil să-i țintesc cu noroc. Am decis să risc și, fără să mai stau mult pe gânduri, când unul dintre ei a ieșit de după un copac, am apăsat trăgaciul.

— Ambuscadă! am strigat cât m-au ținut plămânii și cuvântul a reverberat îndelung în pădure.

Din nefericire, nu l-am atins pe inamic, dar camarazii din vâlcea s-au împrăștiat cu toții, știind acum la ce să se aștepte. Adversarii n-au ripostat în nici un fel. Au rămas ascunși, semn că nu făceau parte dintr-o trupă de duzină, ci dintr-o echipă bine antrenată în lupta de gherilă. Avea să ne fie foarte greu să trecem de ei. Și-atunci am simțit din nou acea senzație blestemată care-mi spunea că unii dintre noi urmau să-și găsească sfârșitul aici. Am încercat să o reprim, dar ea a stăruit la porțile minții mele și, în cele din urmă, a intrat și s-a înstăpânit acolo.

M-am trezit deodată cu Sevilla în spatele meu.

— Ce se-ntâmplă? mă întrebă îngrijorat.

— Ne așteaptă! Sunt cel puțin o grupă!

Și i-am făcut semn spre malul opus al vâlcei.

— Sunt camuflați în costume albe, uite, acolo, după copacii aceia groși din stânga. Și mai e unul după lăstărișul din dreapta...

— Ce facem?

— Nu știu?!... Eu zic să rămânem aici și să-i acoperim pe ai noștri. Le e mai ușor să urce spre ei dacă îi susținem cu focuri de aici!... Heiden unde este?

— A rămas în spate, dar se târăște și el încoace.

Brusc, răsună un foc de armă și, imediat, fu secondat de un strigăt de durere ce venea de jos, din vâlcea. Nu observasem de unde s-a tras, dar l-am văzut pe Fredrick zvârcolindu-se pe jos, după tufișul pirpiriu sub care se ascunsese. Urmă atunci al doilea foc și Fredrick se liniști pentru totdeauna.

— De acolo, îmi indică Sevilla, uite, de-acolo a tras nemernicul! Ce bună ar fi acum o semiautomată cu lunetă!

Își duse totuși Schmeisser-ul la ochi, ținti îndelung și apăsă pe trăgaci de trei ori. Unul dintre gloanțe își atinse ținta de după lăstăriș și soldatul inamic îmi apăru și mie în cătare. L-am curmat suferința cu un glonț bine țintit. Și atunci se dezlănțui iadul!

Militarii inamici se aruncară în atac, târându-se repede pe zăpada murdară dintre copaci, către tovarășii noștri din vâlcea. Heiden apăru și el lângă noi. Le-am făcut semn la amândoi să ne răsfirăm pe malul vâlceleii și să tragem foc cu foc, pentru a economisi muniția. Camarazii mei încuviințară și se îndepărtară, unul în dreapta, celălalt în stânga. Cei aflați pe fundul vâlceleii începură și ei să tragă, acum, că adversarii ieșiseră din ascunzători. Cu calm, i-am numărat pe inamici. Erau doisprezece, dar nu mică mi-a fost mirarea să constat că pe celălalt mal mai rămăseseră cel puțin trei, căci se trăgea din trei locuri diferite.

Dacă de cei ce coborau în vâlcea se puteau ocupa camarazii mei de jos, eu, Heiden și Sevilla trebuia să-i reducem la tăcere pe cei care-i amenințau de sus. Așa că am făcut un semn cu mâna către tovarășii mei și i-am asediat cu focul nostru pe ceilalți trei trăgători inamici. Remarcându-ne, au ripostat. Și nu numai ei, ci și camarazii lor de pe versantul celălalt al vâlceleii. Mișcarea aceasta a permis echipei conduse de Beyer să scoată din joc vreo trei, mai neatenți. Și-atunci am remarcat un lucru de-a dreptul neobișnuit: lupta se dădea, practic, fără vorbe. Nu se auzeau ordine, nu se auzeau strigăte, doar împușcături și gemetele răniților.

Deodată, răsună un șuierat binecunoscut, care-mi îngheță sângele în vene. Și, la nici zece secunde după aceea, proiectilul explodează chiar lângă copacul după care se pitulase Heiden. Mortiere! Aveau mortiere! Strigătele de durere ale camaradului nostru ne strânseseră inimile. N-aveam cum să-l ajutăm acum. Compasiunea dură doar câteva secunde, apoi ne-am întors iar la luptă.

Un al doilea obuz de mortieră explodează în malul vâlceleii, la vreo cinci metri de mine. Schije fierbinți mușcară înfometate din coaja copacului după care mă ascunsesem. Sevilla observase însă de unde se trăgea și dezlănțui un tir neînterupt asupra inamicului. L-am secondat imediat și mortiera a fost redusă la tăcere.

Între timp, lupta se încinsese și jos, în vâlcea. Militarii români ajunseseră aproape de ai noștri și trăgeau unii în alții ca apucații, dar tot fără să scoată vreo vorbă. Pentru o clipă, am avut impresia că ne luptăm, pur și simplu, cu o grupă formată numai din muți. De pe

malul celălalt, o mitralieră porni să răpăie sălbatică, având ca țintă grupul german de jos. Ce surprize ne mai pregătiseră?

— *Merde!* l-am auzit deodată pe Mercenarul urlând de durere.

Fusese atins, dar experiența îi dictase să rămână locului și să reziste cu stoicism.

Eu și Sevilla am atacat cuibul de mitralieră. „Cățeaua“, înfuriată, s-a întors spre noi. Dar, cum ne găseam la o distanță de cel puțin cincisprezece metri unul de celălalt, i-a venit greu să ne fixeze pe amândoi și s-a hotărât, în cele din urmă, asupra lui Sevilla.

— Stai jos! i-am strigat.

Și am continuat să trag către cuibul de mitralieră, încercând să o reduc la tăcere. Spre norocul meu, am reușit.

Jos, în vale, schimbul de focuri ajunsese la paroxism. Soldații inamici se apropiaseră la numai douăzeci de metri de camarazii noștri. Căzuseră vreo trei dintre inamici, iar din tabăra noastră singurul rănit era Mercenarul. Brusc, o grenadă explodează chiar în ascunzișul lui Portta. L-am văzut sărind în sus, cât era el de mare. Și rămase răstîngnit pe spate, rănit grav, pe zăpada stropită de propriul lui sânge. Dumnezeuule!

— Căcănari nenorociți! urlă Mărunțelul și ieși la atac, fără nici un fel de precauție.

Scăpă ca prin minune de o rafală îndreptată asupra lui și se aruncă la rădăcina unui copac exact la timp. Câțiva plumbi se înfipseră furioși în scoarța copacului, la numai câțiva zeci de centimetri de țeasta lui.

Alte grenade explodară în vâlcea și lupta deveni un haos. I-am făcut semn lui Sevilla și ne-am avântat amândoi în jos, mai rostogolindu-ne, mai alunecând, pentru a ne ajuta camarazii.

— Învăluire! țipă Sevilla. Învăluire, Swen!

O rafală inamică trasă o linie pe zăpadă, de-a lungul vâlcele, în sus, trecând la mai puțin de o jumătate de metru de mine. M-am aruncat într-o parte și am urmat sfatul lui Blom. Un ciot abia ieșit din zăpadă mi-a întrerupt însă avântul. M-am împiedicat de el și am căzut, rostogolindu-mă la vale fără nici un fel de control. În cele din urmă, m-am oprit într-un tufiș uscat de măceșe. Spinii mi-au

străpuns mâna și am scăpat arma. Am bâjbăit după ea, disperat, iar inima mi s-a strâns deodată când am văzut un adversar, la câțiva metri de mine, pregătindu-se să mă împuște. M-am rugat la Dumnezeu și m-am pregătit să mor. Însă inamicul căzu brusc, secerat de o rafală venită în ultimul moment. Am rămas împietrit, incapabil să mă mișc.

— Hai odată, Swen, nu te mai mocăi atâta! îmi strigă Mercenarul, făcându-mi semn să mă ridic.

I-am mulțumit, mi-am recuperat arma și m-am uitat repede în jur. Mai erau patru soldați români, care se adăpostiseră după copaci și continuau să tragă spre noi.

— Ia de-aici, ticălosule! urlă Mărunțelul, aruncând o grenadă.

Haussman îi repetă gestul și încă unul își găsi sfârșitul atins de ploaia de schije. Moșul așteptă cu calm până când un altul scoase capul de după copac și-l nimeri direct în frunte. Mai rămăsese unul singur.

— Ieși afară! i-am strigat în românește. Ieși și vei trăi!

Nu se întâmplă nimic.

— Nu-l omorâți! le-am cerut camarazilor mei, în germană.

Apoi, în românește, am repetat: Ieși și vei trăi!

Soldatul scoase la iveală doar mâinile goale.

— Ieși afară!

— Mă predau! răspunse el. Nu trageți!

— Nu trageți! am repetat către tovarășii mei.

Tânărul ieși de după copac, cu mâinile sus. Se auzi un singur foc de armă și soldatul căzu ca secerat. M-am întors nervos către cel ce trăsese.

— He, he, he! râse Portta amar, cu sângele picurându-i din gură. Cred că-i ultimul...

Și leșină. O liniște de mormânt ne învălui. Noi, cei rămași, eram întregi, dar sufletele noastre erau de-a dreptul ciuruite...